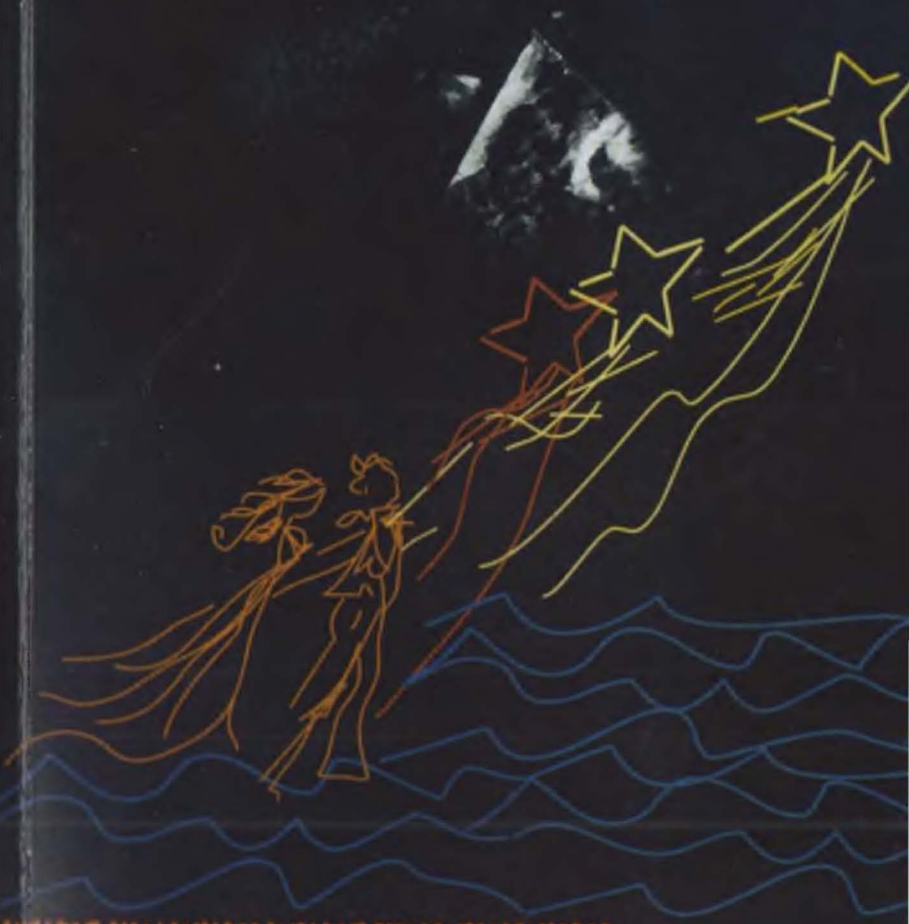
öyküler

Akanyıldız

cengiz gündoğdu

İNSANCIL YAYINLA

AKANYILDIZ

öykü

Cengiz GÜNDOĞDU

İnsancıl Yayınları: 41
Öykü Dizisi: 6

ISBN 975- 7446- 40- 8
Kapak Tasarımı: Buket ÇETİN
Dizgi - Ofset Hazırlık: İnsancıl Teknik Bölümü
Fotoğraf: Ebru AĞAOĞLU
Baskı: Ceylan Matbaası
İnsancıl Yayınları. Birinci Baskı. Ağustos 1996

AKANYILDIZ

öykü

Cengiz GÜNDOĞDU

İçindekiler

Akanyıldız - 6
Kılını Kıpırdatmayan Adam - 8
Aranan Adam - 15
Temiz Adam - 21
Kapaklanmayan Adam - 29
Yıldız Taşıyan Adam - 35
Derisini Taşıyan Adam - 56
Eski Bir Dağa Benzeyen Adam - 71
Ben Doğurdum Seni - 83

Akanyıldız

Bu öyküleri, karanlık bir dönemde 1980 - 1987 yıllarında yazdım. Karanlık dönem devam ediyor. Her türlü insani etkinlik metalaştırıldı... insani değerler yerlebir edildi... aşk... kardeşlik... yolarkadaşlığı.

Kapitalist sınıf insanın, milyonlarca yılda mücadele ede ede kazandığı insani varoluşunu kırdı. Bu eserde işte o insanın serüvenlerini okuyacaksınız. Kaçgunda kendini yitiren... ya da insani varoluş için mücadele eden insanın serüvenlerini... Tanıdım mı bu insanları... belki. Belki de hepsini ben yaşadım... insanı... sizi.

Ben geleceğin güzel olacağına inanıyorum. İnsanı, ezen... sömüren... insanın, insani varoluşunu kıran kapitalist sınıf silinip gidecek. İnsan, ışıltılı bilinciyle... eylemiyle, sınıfsız... sömürüsüz bir dünya kuracak. Bu kitap, o güzel dünya mücadelesinde bir akanyıldız. Karanlık atmosfere giren... karanlığı bir iki saniye aydınlattıktan sonra eriyen... hissedenlerin hemen gördüğü... Akanyıldız

Cengiz GÜNDOĞDU
Mayıs 1996-İstanbul

Not: Kılını Kıpırdatmayan Adam Yazko Edebiyat'ta, Temiz Adam Doğa Bilim'de, öbür öyküler Varlık dergisinde yayınlandı.

KILINI KIPIRDATMAYAN ADAM

Evden çıktığımda yağmur çiseliyordu. Çok severim yağmurlu havayı. Böyle havalarda insanlar, hele sabahın köründe dışarı çıkmaya korkar. Sokak bana kalır. Yavaş yavaş, sonsuz bir sevinçle, dolmuşların geçip gittiği anayola yürürüm. Benim sokağımdan otobüs geçer, ama ben otobüse binmem, çünkü ben, hayvan değilim. İşte açıkça söylüyorum. Hayvanlar biner otobüse. Hele ikide bir "İlerleyin beyler, ilerleyin" diyen otobüs şöförleri. Hepsine sinir oluyorum. En çok bu yüzden binmiyorum otobüse... Kimse buyruk veremez bana... İçimden geçirmiyor değilim. Bin bir otobüse. "İlerleyin beyler" derken, git gırtlağını sıkıver şoförün. Sonra... Sonra işin yoksa sürün...

Yağmur çiseliyor... Ellerim cebimde. Pardesümün yakaları kalkık. Yavaş yavaş yürüyorum... Ben, başkalarına benzemem. Ben, işe gitmesem de olur. Ben kimseden korkmam. Öyle işten filan kovacaklarmış, dinlemem. Ben, istediğim dakika, istediğim işi bulurum.

İşte karşıdan 7.15 otobüsü geliyor. Tıklım tıklım dolu... Ulan binmeyin şu otobüse... Hayvanlar gibi binmeyin... Durağa otobüsten önce geldim. Kapının önünde itişenlere bakıyorum... Dudaklarımda hafif bir gülücük...

Pardösümün yakaları kalkık... Ellerim cebimde... Hafif bir gülücük... Bu durumun bana çok yakıştığını biliyorum.

Bir, kapının önünde hayvan gibi itişenlere bakıyorum, bir otobüsün içinde homurdananlara. Onlar beni görüyor. Açıkça bakamıyorlar. Ama herkesin gözü bende... İşte orada, durakta, elleri cebinde bekleyen bir adam. Belli yüksek bir dairede müdür bu... Belki de genel müdür. Genel müdür mü... Yok o kadar değil. Yaşı uygun düşmez... Neden öyle söylüyorsun. Adamın görünüşüne baksana. Zeki, akıllı, şahsiyetli... Böyle biri genç yaşta genel müdür olabilir.

Ne sandınız... Zeki, akıllı, şahsiyetli bir adamım elbette. Topunuzu kırk paraya almam.

Biliyorum. Adım gibi biliyorum. Otobüstekiler beni düşünüyor. İşte orada, camın yanındaki kız. Kırmızı bir kep giymiş... Bir kasket alsam bana yakışır mı acaba... Kasketler de çok pahalı. Sigarayı azaltsam... Birayı haftada bir içsem kasket alabilirim. Ama yakışmaz bana. Yakışacağını bilsem, hemen alırım...

Kız bana bakıyor. Evet, işte genç bir adam. Yakışıklı, zeki, akıllı, şahsiyetli... Ben, ancak böyle bir erkekle evlenebilirim. Uzak ülkelerdeki randevusuna çıkarken. Ev... Ne evi? Villa... villa. İki katlı, geniş bir bahçenin ortasında. Garajlı, yüzme havuzlu, tenis kortlu... Bahçevanlı, şoförlü, hizmetçili, ahçılı... Uzak

ülkelerdeki randevusuna yetişmek için sabahın köründe evden çıkan kocamı uğurlarım... İşte şurda, duraktaki adam gibi... Yakışıklı, zeki, akıllı, şahsiyetli...

Biliyorum. Kırmızı kepli kız böyle düşünüyor. Ben, dudaklarımda hafif bir gülücükle kıza bakıyorum. Otobüs, düşlerin en güzel yerinde yavaş yavaş hareket ediyor. Uzaklaşıyor. Yazık... Çok yazık. Benim gibi birinin otobüsteki bir kızla evlenemeyeceğini bilmiyor... Yoksa şimdiye kadar yüz kişiyle evlenmiştim.

Birden köpekler geldi aklıma. Hızlı hızlı yürüdüm. Dolmuş durağına köpeklerden önce gidemezsem... Evet gidemedim. İşte köpekler orda. Dişisi var, erkeği var. Yan yan birbirlerine bakıyorlar... ilerde duran, eli çantalı şu iri köpek, fırsat bulsa bütün dişi köpekleri tek tek... Ya dişiler... Bakmayın bağırıp çağırdıklarına... Dişi köpeğin nasıl da hoşuna gider, erkek köpeğin altında debelenip durmak...

Nefretle baktım köpeklere... Azıcık geç kaldım mı işte böyle. İrili ufaklı, dişili, erkekli bir sürü köpek doluşuyor yola. Elimde olsa, şerefsizim hepsini yok ederim. Zehirlerim. Bu köpekler yüzünden dolmuşa binemiyor insan.

İşte bir dolmuş gözüktü. Hayvan herif benden uzakta köpeklerin çok olduğu yerde durdu. Araba durmadan saldırıya geçtiler. Bir kapıya, on köpek eli uzandı. Hırlaşmalarını burdan duyuyorum.

- Efendim, ben bir saattir bekliyorum.
- Ananın açıkgözü sen misin?
- Ayıp be adam...
- Yavaş ol. Burdan başka İstanbul yok.

Beş köpek bindi. Binemeyenler kızgın bir şekilde yeni bir dolmuş için susta durdular.

Efendim, fabrikaların servis otobüsleri, dönüşte bazen yolcu alır. Ben, bu otobüslere binerim...

Şimdi olduğu gibi... En önde kapının yanındaki koltuğa oturdum. Köşeye doğru iyice büzüldüm. Birinin dizi, dizime değerse sinirlenirim. Otobüs hareket ettikten sonra herifin biri,

- Kapı açık, dedi.

Aldırmadım. Kapı açıksa açık, bana ne. Herif, bet sesiyle:

- Beyefendi size söylüyorum, kapı açık, dedi.

Başımı hafif kaldırıp baktım. İri suratlı bir buldoğa benziyordu. Hırlar gibi konuştu.

-Kapı açık.

- O öyle, kapanmıyor, dedim.

- Ya öyle mi, dedi. Sustu...

İşte ben böyleyim. Rank diye sustururum adamı. Ulan it, babanın uşağı mı var. Kapı açıksa açık. Rahatsız oluyorsan kendin kapa.

Göz ucuyla kapıya baktım. Son binen iyice çekmediği için aralık kalmış. Otobüs bir durak sonra yine durdu. Dikkat ettim. Son binen hızla çekti kapıyı. Pat diye kapandı. Meğer it kılıklı herif de dikkat ediyormuş. Bet sesiyle,

-Bu dünyada ne tembel adamlar var, diye söz attı. Aldırmadım. Çirkefe taş atılmaz. Ama herif susmadı.

-Tembel... Aklınca bir de beni uyutacak.

Kararlıyım. Ne söylerse söylesin cevap vermeyeceğim. Çatlayacak herif. Tam bu sırada kapının yanında ayakta duran bir kızla göz göze geldik...

Ben çok erkek adamımdır. Şimdiye kadar kuru gürültüye pabuç bıraktığım görülmemiştir. Ne şekilde olursa olsun şahsiyetime toz kondurmam. Göz ucuyla kıza baktım. Benim ağır şahsiyetli duruşumdan etkilenmişe benziyordu... Şu şahsiyetli adam şimdi ağzının payını verecek ne'idüğü belirsizin. Kızın böyle düşündüğünü adım gibi biliyorum.

Bu ülkede hiçbir şey düzelmez. Hiçbir şey... Çünkü bu ülke-

de it ruhlu bir sürü adam var. Benim elimde yetki olsa böyle herifleri şerefsizim bir saniye yaşatmam.

- Sözlerinize dikkat edin, dedim herife... Böyle der demez içimde bir yer cız etti. Yanlış konuştuğumu anladım. Çıkışım çok yumuşak geldi bana. Aslında sus ulan demeliydim. Sus itoğlu it... Köpek... Hadi böyle konuşmadın... "sözlerinize" ne demek oluyor... Üstüne basa basa, sözlerine dikkat et, diyebilirdim... Kibar bir çıkış yine de fena sayılmazdi...

Herif,

-Sen de davranışlarına dikkat et demez mi.

Artık ok yaydan çıktı. Hiç kimse tutamaz beni... Hiç kimse... Tam bu sırada şoför,

-Uzatmayın beyler, dedi.

İster istemez sustum. Ben disiplini çok severim. Benim görüşüme göre her işin başı disiplindir. Varsa yoksa disiplin. Bizim başımıza ne geliyorsa disiplinsizlik yüzünden geliyor.

Ben sustum. Disiplin uğruna sustum. Ama it ruhlu herif susmadı.

- Ben senin için söyledim. O kapı açılırsa bir kaza olabilir. Sen düşüp paramparça olabilirsin. Bize acımıyorsan kendine acı.

Bak şimdi şu herifin yediği naneye. Ne olacak? Kapı açılacak, ben düşüp paramparça olacağım. Sana ne ulan... Düşeceksem ben düşeceğim... Size ne ulan... Babam gıdım gıdım verirdi, harçlık... Ne o fazla para ahlak bozarmış... Annem sevmediğim yemekleri zorla tıkıştırırdı... Yemezsem zayıf düşer ölürmüşüm yoksa... Size ne ulan korumayın beni. Yağmur gittikçe çoğalıyor... Düşündükçe sinirleniyorum... ben paramparça olmak istiyorum belki... Birden kapı açılacak... Ben paldır küldür yere düşeceğim. Ayaklarım tekerleğin altında çatur çutur kırılırken, kafam küt diye asfalta çarpacak. Hemen o dakikada

ölür müyüm... Ölürüm... İşte o zaman herkes anlar benim nasıl bir adam olduğumu. En başta müdür. Beş dakika geç kalsam bağırıp çağıran o yağcı herif... Patrona o kadar yağ yapıyor ki midem bulanıyor.

Ben, çok mert adamımdır... Hiç kimseye eyvallah demem, Allahıma şükür.

Sonra Aysel... Karar verdim, bundan böyle yüzüne bakarsam şerefsizim. Ne sanıyor kendini... Dünya güzeli olsa ne yazar. Geçen gün yemeğe çağırdım. Güldü. "Tostla doymam ben" dedi. Anladım "senin paran yok, beni lokantaya götüremezsin" diyor. Dur sen... Bir milli piyango bileti alayım. Büyük ikramiye çıksın ne yapacağımı bilirim ben... Sana inat... Neler olacak bak...

Gözucuyla kıza baktım. Anladım. Bir şeyler yapmamı bekliyor. Hadi diyor, sustur şu köpeği.

-Sen, dedim köpeğe, sen kızılay başkanı mısın... İşte ben böyleyim. Hiçbir sözün altında kalmam. Ben böyle der demez herifin suratı allak bullak oldu. Cılız, korkak bir sesle,

-Evet, dedi. Boş bir zamanında uğra, sana yeni bir palto vereyim.

Bu olmadı. Ben bu herifi parça parça etmez miyim. Birden soğuk bir yel esti gönlümde. Buz gibi oldum. Şu otobüse bak... Şunlara... Hepsi öküz gibi oturuyor. Ben burda bir köpeğe karşı mücadele veriyorum. Millet benden yana olacağına öküz gibi bakıyor. Susuyor. Ulan hepinizi asmalı... Hepinizi.

Ben çok iyi dövüşürüm. Herifi orda parça parça edecektim. Durdum. Biliyorum. Hepsi korktum sandı. İçimden kıs kıs güldüm. Ben korkacak adam mıyım... Ulan, dedim, bu millet için kılını kıpırdatmaya değmez. Ulan, bunların hepsini asmalı... Düşüp parça parça olacak mışım... Sana ne.

Tam bu sırada kurt gibi bir adam bindi otobüse... Ölgün

yüzlü adamlara baktı. Şırak diye kırbacını çekti... Otobüstekileri kırbaçlamaya başladı... Kılımı bile kıpırdatmadım. Adam arkadan başladı kırbaçlamaya. Ben'en öndeyim... Bana gelene kadar son durağa varırız. Kırbaçla kırbaçla dedim içimden. Kırbaçla... Keyifle gülümsedim...

Köşemde iyice büzüldüm.

ARANAN ADAM

Bu sabah yataktan hiç kalkmadım. Çoktandır düşünüyordum bunu. Başkaları sabah nasıl kalkar bilmiyorum.. Beni, her sabah çıngıraklı bir yılan uyandırır... Her akşam, nefretle kuranın saati. O, her sabah, saat 6.30'da korkunç sesiyle yılan gibi sokar. Uyandırır beni. Hep düşündüm. Allahın cezası şu saati, ötmeye başlar başlamaz keserle tuzman buz edeyim... Bakın bir gün ne oldu... Şimdi düşündükçe kıs kıs gülüyorum. O gün müdürden izin aldım. İşim varmış da, azıcık geç kalacakmışım. Yalan. İşim filan yok... Efendim. O gece, bu çıngıraklı yılanı yine kurdum. Kıs kıs gülüyorum içimden. Sen, yarın saat 6. 30'da ötmeye başla... Öt sen... Durmadan öt... Sana şöyle bakacağım... Ondan sonra sağdan sola dönüp horul horul uyuyacağım... Her şey düşündüğüm gibi oldu. Çıngıraklı yılan öttü durdu o sabah... Hiç aldırmadım... Sağdan sola döndüm. Tam horul horul uyuyacağım, karım dürtükledi... Yahu dur... Yahu dur dinle beni... Dinledi...

- Haklısın, hastasın sen... Yat uyu, dedi...

Yay uyu... Nasıl uyursun kardeş... İşte ilk o gün düşündüm yataktan hiç kalkmamayı... O gün mü düşündüm? Yok yahu otobüste aklıma geldi bu... Şimdi efendim ben... Hayır... Nerde oturduğumu söylemem... Ben her gün, sizler için birçok şey arıyorum, buluyorum... Siz de benim nerde oturduğumu arayın bulun... Her sabah çorap aramaktan bıktım.

-Sevgili karıcığım dedim bir gün. Şu çorapları belli bir yere, ne bileyim, istersen ceketimin cebine koy... Çorap aratma bana...

-İnsan aradığı her şeyi bulamaz dedi karım yumuşak bir sesle... Sonra gözlerimin içine bakarak şöyle devam etti... Örneğin, ben, sende aradıklarımın tekini bile bulamadım.

Haklı... Bu konuda bir kitap yazacağım... Kitabın adı Arayıp da Bulamamamın Temelleri olacak... Benim çok güçlü bir kalemim vardır. Bu konuyu, otobüste, işe gidip gelirken düşündüm... Aslında otobüste düşünmeyi değil, okumayı severim... Sabah gazetemi otobüste okurum... Yahu şu işe bakın siz... Efendim bu ülke adam olmaz. Yahu ne demek bu... Cemil yine geçemedi Fenerbahçe'ye... Şimdi ben Cumhurbaşkanı olsam sorarım Cemil'e... Sen Fenerbahçe'de oynamak istiyor musun? Evet efendim. Peki niçin oynamıyorsun? Bırakmıyorlar efendim? Kim bırakmıyor? Şunlar şunlar... Öyle mi peki... Çağırırım şunları şunları... Öyle mi peki... İşte size 24 saat süre... Ya Cemil'i bırakırsınız, ya da ben yapacağımı bilirim. İşte o kadar. Fenerbahçe'ye yapılan haksızlıklar canımıza yetti. Yeter artık.

Efendim, ben olsam otobüste gazete okumayanlara oturmayı yasak ederim. Bu olmuyorsa, numaralı yapsınlar koltukları. Herkes gelir, numaralı koltuğuna oturur. O zaman hiç kimse, oturacağım diye boş otobüs aramaz. Arayan bulabiliyor mu? Bulamaz... Birinci temel bu. Arayan, aradığını bulamaz. Bu konuda bol deneyimim var. Bir gün müdür, aranan evrakları bula-

mıyorum diye bana çıkışıyordu.. Bana çıkışırken de gözlüğünü arıyordu. Eğiliyor, kalkıyor, çantasını, cebini, çekmecelerini karıştırıyor. Bir türlü bulamıyor gözlüğü. O sırada aranan gözlük nerde biliyor musunuz... Alnın tam üstünde... Kafasında... Müdür gözlüğü arıyor. Bulamıyor. Ben gözlüğü aramıyorum. Ama gözlükle göz gözeyim. Bakın, sonra ne oldu. Müdür kanter içinde koltuğuna oturdu.

- Evde unuttum herhalde, dedi. Aramayı bıraktı. Resmen bıraktı... Tamam... Aramayı bırakır bırakmaz aranmayan gözlük pıt diye burnunun üstüne indi.

Hep böyle olur. Aranan bulunmaz. Aranmayan bulunur. Kitabımın birinci temeli bu.

Karım, annesinin evine gitti. Bir daha dönmeyecekmiş. Bir türlü anlamadı beni. Evet, birçok şeyi, sık sık saklarım... Ama bir deneme bu. İnsanları deniyorum... Tam evden çıkarken... Anahtar... Nerde anahtar? Ayol, deli olacağım, şimdi masanın üstüne koymuştum. Yok işte... Yer yarıldı yerin dibine girdi... Peki sevgili karıcığım, yemek tenceresine koymayasın... Yemek tenceresi mi? Ayol yemek tenceresine anahtar konur mu? Bakıver canım, insanlık hali... Anahtar benim cebimde... Ama karım yemek tenceresine gidiyor...

İkinci temel. İnsan bir şey ararken bilincini yitirir...

Bir tarihte ayakkabı alacaktık. Karımla bir mağazaya girdik. Ayakkabıları giyip çıkarıyoruz. Derken ayakkabılardan birini sakladım. Sakladığım ayakkabının tekini giydim. Evet... Bunu beğendim... Tekini rica etsem... Emredersiniz, buyurun efendim... Ama bu değil... Ha, evet... Özür dilerim. Şu olacak herhalde... Hayır... Bu mu yoksa... şu olmasın... Oğlum, ayakkabının teki nerde?

Burda değil miydi... Nerde bu ayakkabının teki... Allah allah... Evet nerde? Hadi bulun bakalım... Herkes kolay sanı-

yor... Ben, sabahtan akşama kadar evrak arıyorum. Binlerce, yüzbinlerce dosyaya tıkıştırılmış milyonlarca kağıdın içinden bilmem ne tarihlisini bulmak...

Hiç kimse küçümseyemez bu işi... İşte on tanecik ayakkabı var ortada... Hadi bul bakalım tekini... Ben, şunu bilir şunu söylerim. Şimdi efendim, herkes kendi evrağını yanında taşırsa her şey düzelir. Bu iş çok önemli... Kardeşlerim inanın bana üçüncü dünya savaşı bulunamayan bir evrak yüzünden çıkacak. Sen ey müdür, o zaman "Yangında İlk Kurtarılacak Evraklar"ı kurtar bakalım. Yahu, ben nerden bileyim, odacı Mehmet Efendi evinin kira sözleşmesini "Yangında İlk Kurtarılacak Evraklar" dolabına saklamış. Müdür, sözleşmeyi bumuma uzata uzata soruyor, neymiş bu... Şu garip işe bakın. Müdür, ev sözlesmesini aramadığı için, eliyle koymuş gibi buluyor. Mehmet Efendi, köşe bucak sözleşmesini arıyor, bulamıyor... Bundan sonra hiç bulamayacak. Çünkü yaktım. Küllerini de kenefe attım.

Aramış da bulamamış... Karıma kaç kez söyledim. Bende bir şey arama. Ararsan bulamazsın. Aramazsan bulursun... Bunun boş felsefe olmadığını anlayacak karım. Kitabımda bütün bunları tek tek göstereceğim.

Kıs kıs gülüyorum şimdi. Herkes beni arayacak... Hele o genel müdür... Efendim, gazeteye ilan vermişler. Genel müdür sekreteri olarak üst düzeyde çalışacak bayan eleman aranıyormuş. İngilizce bilmek gerekliymiş. Öyle mi... Al sana... Oturdum bir mektup döşendim. Türkiye'de iktisat, Ingiltere'de Oxford'u bitirdim. İngilizce, Fransızca, Almanca, Japonca, Ispanyolca biliyorum. Otuz yaşında, sarışın, uzun boylu, çocuksuz dulum.

Ondan sonra oturdum, kim eleman arıyorsa hepsine bir mektup... Tecrübeli Vinç Operatörü... Çocuğa bakacak yardımcı bayan... Satış temsilcisi... Fabrikaya ortak... Makine Mühendisi... Kaptan... Kimya mühendisi... İlanları okurken dikkat

ettim. Ne tuhaf meslekler var. Overlokçu, çift iğneci, singerci, ofset ustası, tesisat formeni... Öyle mi... Alın öyleyse... Hepsine bir mektup... Hepsine ayrı bir adres... Kıs kıs gülüyorum. Adam çift iğneci arıyor, ne demekse çift iğneci... Belki yıllardır arıyor. Bir gün mektup geliyor. O da ne, tam aradığı adam... Ara, bulursun sen. Hiç kimse evrak memuru aramıyor. Neden? Var çünkü... Orda bir evrak memuru var. Hazır... Buyruğunuzda... Bizim evrak n'oldu? Şu evrağı bulsana... Evrağı getir... Evrak... Evrak ha... Bütün evraklar cehennemin dibine...

Bakın neler olacak... O çift iğneci arayana, o üst düzeyde sekreter arayana... Onlara bir değil, bin mektup yazacağım. O genel müdür bütün İstanbul'u dolaşacak... Dul, sarışın, uzun boylu sekreter... Ara bakalım sen... Dur bak... Genel müdür efendi bütün Türkiye'yi dolaşacaksın sen...

Mersin'den, Çorum'dan, Mardin'den adresler vereceğim... Ara o sekreteri... Ara da bul bakalım... Gülmekten çenelerime ağrı girdi. Bütün evrakları yeniden düzenledim. 1975'i, 1965'e, 1968'i, 1958'e, 1958'i 1934'e, 1943'ü 1945'e soktum. Sonra aklıma şeytanca bir düşünce geldi. Dosyaların tarihlerini değiştirdim. 2100, 2958, 3551, M.Ö. 1751; M.Ö. I. yüzyıl, M. Ö. 106... Bilmem ne tarihli, bilmem kaç numaralı... Numara mı... Evet numaraları da değiştirdim... Şöyle yaptım. Tarih : M. Ö. 1503- No:19580815197643201158009117211122300801 Hadi bakalım. Bulun evrakları... Müdür hiçbir evrağı bulamayacak. Masasını tertemiz ettim. Tek bir evrak bırakmadım. Bana geçen yıl, geceli gündüzlü tam beş gün evrak arattı. Ben, kanter içinde evrak ararken, o durmadan konuştu... Bende beyin yokmuş... Beyin olsaymış evrak memuru olmazmışım. Evrakı bulamazsam beni perişan edecekmiş... Zavallı beynim allak bullak oldu... Yalvardım. Nolur efendim bir saat aramayalım, evrak kendiliğinden bulunur, dedim... Bir bağırdı bir bağırdı za-

vallı yüreğim duracaktı neredeyse... Sen, evet sen... Sen müdür efendi, bundan böyle ölene dek evrak arayacaksın.

Herkes beni arayacak...

Karıma bir mektup gönderdim. Milli Piyango'dan büyük ikramiye çıktı. Gel sevgili karıcığım dedim. Gelecek... Beni arayacak.

Ben neyim? Sekreter, tecrübeli vinç operatörü, kaptan, çift iğneci, kimya mühendisi, satış temsilcisi, sorumlu müdür, kaportacı, badanacı... Bu elemanları arayan firmalara mektupla başvurdum. Hepsi gelecek... Beni arayacak.

Dairedeki bütün memurlar... Daireye gelen bütün insanlar... Hadi bulun bakalım, nerde evrağınız?.. Hepsi beni arayacak... Arasınlar... Kimse bulamaz beni... Yataktayım... Hem de bir otel odasında... Kıs kıs gülüyorum. Beni burda aramak kimsenin aklına gelmez... Beni çok arayacaklar... Ali üzülür ama... Her akşam bira içtiğim arkadaşım... Biliyorum ağlar bile... Benim gibi... Ağlama arkadaşım... Bakma benim ağladığıma... Çıkamam bu yataktan... Ha, anlarım bütün evraklar yok edilir. Yalnız dairedekiler değil. Dünyadaki bütün evraklar... Hepsi yakılır, külleri denize atılır. İşte o zaman yataktan çıkarım.

Otobüs filan aramıyorum artık... Karda kışta durağa ister gelsin, ister gelmesin... Bütün otobüsler yerin dibine... Cemil'i bile düşünmüyorum. Fenerbahçe'ye girerse girer... Bana ne... Ben artık arayan bir adam değilim... Ben aranan adamım... Yarından tezi yok binlerce insan beni arayacak...

Kitabımın bir temeli de şu olacak. Aranan adam olmak istiyorsanız, hiçbir şey aramayın... Benim gibi...

TEMİZ ADAM

İşte böyle... Her sabah, 9 ile 10 arası yazıhanede, yan gelip otururum. Bu yüzden, sabahları duruşmaya girmem. Aman sayın yargıcım derim; 10. 30'da önemli bir işim var. Saat 11'i rica etsem... son derece inandırıcı olmama karşın, bazı yargıçlar da son derece inatçı... İlle de 10 der... Der de ne olur? Hiçbir şey... Ben yine duruşmaya gitmem... Anlarım, çok büyük bir dava olur... Ne bileyim işte, diyelim Amerika cumhurbaşkanını vurmuşlar, ben de o davada avukatım... O zaman kalkar giderim... İşte böyle... Ama ben biliyorum. Biliyorum zorla avukat olduğumu... Aslında tam filozof olacak adamım ben... Şimdi bir avukat mıyım? Olsun... Avukat olmam filozof olmama engel değil. Belki filozof olmam avukat olmama engel... Çünkü bir avukat için düşünce hiçbir şekilde önemli değil... Bence avukat, yasa maddeleri arasında çekirgeye benzer... Ordan oraya sıçrar durur... Oysa filozof, geniş ovalarda kıvrıla kıvrıla giden piton

yılanına benzer... İşte böyle... Durup dururken birçok şey gelir aklıma... Ben kimim? Ben ben miyim, yoksa bir başkası mı? Kim kimdir? Kim niçindir? Niçin kim kimdir? Sabahları, yan gelip oturduğum koltukta kahvemi içerken pencereden bakarım... şu telaşlı insanlara... İşte böyle... Yine koltuktayım... Yan gelip oturmuşum... Bol köpüklü kahvemi içiyorum... Caddede insanlar koşuşup duruyor. Hepsi zavallı. Hepsi kirli... Şaşılacak derecede birbirine benzeyen insanlar... Çoktandır o noktayı arıyorum... İnsanların birbirine benzediği merkez noktayı... şöyle düşünüyorum. Bir evin içinde değişik elektrik ampulleri olabilir... Kimi tavanda, kimi duvarda. Kimi 40, kimi 60... Kimi flöresan, kimi büyük, kimi küçük... Kaç ampül olursa olsun, biz bunları tek bir düğmeyle yakıp söndürebiliriz... Ayrıca, insanlar, ne olursa olsun eninde sonunda ölüyor... Bu, ölümde, insanların tek bir merkezde toplandığını açık bir şekilde gösteriyor. Biz, bu merkezin yaşama noktasını bulursak, ölüm denen olayı kaldırırız... İşte böyle... Belirsiz bir amaca doğru koşup duran insanlar... Yukarda biri, sizler için düşünüyor. Sizi tertemiz bir şekilde sonsuza kadar yaşatmak için... Düşündükçe içim titriyor... Fatih Sultan Mehmet yaşıyor. Bir kitap yazıyor. İstanbul'u nasıl aldığını anlatıyor... Beni burda korkutan tek nokta, yaşama merkezini bulduktan sonra, bu merkezin kötü niyetli birinin eline geçmesi... Bunun için son derece dikkatliyim... Hiçbir düşüncemi kağıda geçirmiyorum. İşte böyle... Yan gelmiş düşünürken içeriye biri birdi... Sessizce... Fısıldar gibi konuştu. Siz avukat mısınız efendim?. Evet, ben avukatım... Peki sen kimsin? İçeri nasıl girdin? Katip denen adam görmedi mi seni... Herife, yüz kez söyledim... Saat 10'a kadar kimseyi sokma içeri. Ama adam içerde... Ayakta, bana bakıyor... Evet, ben avukatım. Ne istiyorsunuz? Hiç sevmem böyle adamları. Belli, meteliksizin biri... Ya babasının dedesinden kalma bir arsa işi

var... Ya da karısından boşanacak... Evet ne istiyorsunuz? Adam, izin istemeden karşımdaki koltuğa oturdu... Ben dedi, karımı öldürdüm... Yüzüne baktım... Ne dediniz, anlayamadım? Sizi rahatsız ediyorsam özür dilerim, ben karımı öldürdüm de... Bir bardak su içtim, bir sinek öldürdüm der gibi... Birden bire büyük bir coşkuya kapıldım... Böyle soğuk kanlı adamlara yaşamım boyunca gıpta ettim... Birden büyük çağlayandan düştüm... Hiç bağırmadan korkunç bir güçle çırpındım... Kurtulmak, kıyıya çıkmak için... Ne mümkün... Suyun dibinde... Karanlıkta, taşlara çarpa çarpa ilerlediğimi iyi hatırlıyorum... Çok tuhaf... Orda, suyun dibinde karısını öldüren adamı aradım... Suyun içinde boğmak için... Bir ara görür gibi oldum. Ama dipten gelen dalga sürükledi beni... Çağlayandan çok ilerde suyun yüzüne çıktım... Rahatlatan, dinlendiren bir sallantı... Suyun üstünde... En az katil kadar soğukkanlıydım ben de... Peki, dedim hiç aldırmadan, neden öldürdünüz karınızı? Su meselesinden... Nasıl bir su? Bildiğiniz gibi, yaş su, kuru su, ıslak su vardır. Ayrıca bu sular, kirli, temiz diye iki ana bölüme ayrılır... Katil, hafifce gülümsedi... Görür görmez anlamıştım, sizin bir avukat değil düşünür olduğunuzu... Nerden başlayayım... Nerden isterseniz ordan başlayın... Adam bir sigara yaktı. Biliyorsunuz, dedi son zamanlarda İstanbul'da büyük bir su sıkıntısı var. Hayır... İstanbul her zaman su sıkıntısı çekti... Katil, alaycı bir tonla sordu... Her zaman, ne zaman oluyor? Elli yıl, yüz yıl... Daha eski dostum... Beşyüz yıldır böyle bu... Demek beşyüz yıl ha... Yani şu Osmanlı döneminde bile... Evet Osmanlı döneminde bile. Öyleyse şunu da bilirsiniz siz... Bu beşyüz yılda kaç kişi su yüzünden katil oldu? Onu bilmiyorum. Ama su yüzünden ilk katil siz olacaksınız... Belki tarihe geçersiniz... Tarih mi? Nefret ederim tarihten... Hayır, çok yanlış... Tarihe geçen hiçbir şekilde ölmez... Katil durdu...

Bakın dedi şunu bilmenizi isterim. Ben sizin dünyanızdan da tarihinizden de nefret ediyorum. Dünyanız da, tarihiniz de pislik içinde... Ben pislik içinde yaşayamam çok sayın avukat... Ayrıca şunu da bilin. Su yüzünden adam öldüren ilk insan ben değilim. Tarlada, çeşme başında su yüzünden ne cinayetler işlendi... Bunu bilmeyen bir adam en kral düşünür olsa ne yazar... Yani şimdi ben, su yüzünden şu kadar cinayet işlendi dersem, kral düşünür mü olacağım? Uzun bir sessizlik oldu... İster kral olun, ister olmayın, beni ilgilendirmez. Haklısınız, bırakalım bunları. Karınızı neden öldürdünüz? Neden mi öldürdüm. Bakın şurdan başlayabilirim... Beni annem evlendirdi... Daha doğrusu o seçti... İşte oğlum, bu kızla evlenebilirsin... Namuslu, temiz pak bir kız... Biliyor musunuz annem temizliğe çok önem verir... Ben de öyleyim... şey... Evet görünüşüm pek temiz değil... Anlarsınız ya... Dünden beri sokaklardayım... İstanbul pis bir kent... Anlıyorum. Annenizin seçimini yeterli mi gördünüz... Karınız olacak hanımla hiç konuşmadınız mı? Konuştum. Üç ay nişanlı kaldım... Annem gibi ben de beğendim... Sonra evlendik... Kaç yıl önce?. Altı ay oldu. Yani altı ay sonra şey yaptınız... Evet altı ay sonra öldürdüm. Güzel bir ev kiraladık... beşinci katta... Ben evlenirken çok zor ev buldum... Yirmibin liralık ev için üçyüzbin lira harcadım. Evden çıkana hava parası... Ev sahibine depósito... Ayrıca altı aylık peşin... Depositoyu hiçbir zaman alamazsın... Biliyorum... Ama vermek zorundayım... Yoksa evlenemeyeceğim... Evi tutarken annemin ilk sorusu. Suyu akıyor mu? Evet akarmış... Çatıda kocaman bir deposu var... Her yerde su kesilir burda kesilmez... Ayşe de sevindi buna. Ayşe karımın adı. Evi tuttuk. Evlendik... Evimize girdik... Balayına çıkmadık. Gavur icadıymış bunlar. Karım öyle dedi... İlk onbeş gün iyi gitti herşey... Bir cuma akşamı eve geldim.

Sabahtan beri su akmamış... Motor bozuk değil. Peki neden su yok? Acaba ne oldu? Ertesi gün tesisatçıya gittim... Kapalı... Kapısında bir not. Adresi yazın, yarım saat sonra gelirim. Adresi yazdım. Eve gittim. Tesisatçı gelmedi... Gelmez. Tesisatçıyı eve getirmek dünyanın en zor işidir... Evet öyleymiş... Yalvardık yakardık, bir hafta sonra getirebildik adamı. Tesisatçı umursamaz bir tavırla, asık bir yüzle muslukları açtı kapadı. Boruları denetledi. Hava dedi... Anlamadım ne? Ben de anlamadım. Sordum. Ne? Hava... Yani ne olacak şimdi? Tepeye bir yere hava borusu yapılacak. Hava ordan çıkıp gidecek... Dediğini yaptı, dünya kadar parayı aldı. Çekti gitti... Peki su aktı mı? Bir gün... Tam bir gün. Fazla değil... Buraya kadar anlattıklarınızı dikkatle dinledim. Karınızı öldürecek bir neden göremedim. Durun her şey bundan sonra başlayacak... Öyle mi... Çay içer misin... İyi olur...

Katibe seslendim. "Oğlum bize iki çay söyle." "İki çay mı?" "Evet iki çay" "Salak salak ne bakıyorsun yüzüme. Görmüyor musun, iki kişiyiz"

Evet sizi dinliyorum... Efendim, biliyorsunuz evlilik, birtakım yükümlülükler getiriyor... Elbette... Bunun için insan evlenmeden önce bir değil, bin kez düşünse yine az... Elbette... Şimdi efendim, insan evli olunca, yani şey, nasıl söylesem... Yani şöyle. Beyefendi, insanın karısıyla sevişmesi normal değil mi... Elbette normal... Öyleyse hangi güç, ne hakla bunu önleyebilir... Ne hakla... Rica ederim, sinirlenmeyin... Elimde değil, aklıma geldikçe kan beynime çıkıyor... şimdi bakın, ben anlatayım siz dinleyin... Haksızsam; boynum kıldan ince... Şimdi efendim geçenin ileri bir saatinde karımla aynı yataktayım... Birden canım sevişmek istedi... Karım olmazlandı. Sıkıştırdım. Neden? Hık mık... Evde su yok. Gusül abdesti nasıl alacağız... Karım haklı. Karım temiz bir insan. Böyle şeylere çok dikkat eder. Ben de

temiz insanım. Ben de böyle şeylere dikkat ederim... Ertesi gece... Yine sevişemedik... İkimiz de istiyoruz. Su yok. İkimiz de temiz olduğumuz için sevişemiyoruz... Şimdi efendim, evin içinde bir kadın dolaşıyor. Genç bir kadın... Bu genç kadın benim karım. Ama ben karıma dokunamıyorum... Karşımda oturuyor. Dikkatsizce bacak bacak üstüne atıyor. Kar gibi baldırı gözüküyor. İçim gıcıklanıyor. Rica ettim. Şu etekliği giyme dedim. Bu kez pijama giydi... Pijamalı kadına bayılırım. Bak dedim, bu pijamayı çıkar. Neden pijama giymemesini usul usul anlatırken, karım birden bire parladı. Eteklik giyme, pijama giyme... Ne giyeceğim peki... Çıplak mı gezeyim... Yatıp kalkıp o işi düşünüyorsun... Biraz iradeni kullan... O gece karıma hak verdim. Ama ertesi gün bu düşünce çok saçma geldi. Karımla sevişmek istiyorum. Neden irademi kullanacakmışım... Bunu karıma açıkca söyledim. Evet haklısın dedi karım, ben de seninle sevişmek istiyorum. Ama seviştikten sonra gusül abdesti almak zorundayız. Doğru söze ne denir? Peki ne olacak bu işin sonu... Bizden dört sokak ötede bir çeşme varmış... Erken gidilirse... Gittim... Saat altıda gittim. Belki bin kişi vardı. Daha erken... Beşte... Olmadı. Daha erken... Dörtte... Olmadı... Daha erken... Üçte... Daha erken... İkide... Birde... Saat 24'de... Beş saat bekledikten sonra iki kova suyla eve döndüm... Karım kovaların üstünü dikkatlice kapadıktan sonra, akşama, dedi... O akşam sevişemedik... Günlerce ayazda beklediğim için gribe yakalandım. Talihsizlik... Ben iyileştim. Karım hastalandı. Olacak iş değil. Bir gece karımı aldım karşıma. Bu işte bir iş var. Sana biri büyü yapmasın. Büyü mü, ne büyüsü? Ne bileyim işte... Karım çok kızdı. O büyüyü sana yapmasınlar... Canım işte, sana ya da bana... Bir bilene sor bu işi... Sonuç? Büyü bozulsun diye saçma sapan bazı şeyler yaptık. Sonuç değişmedi. Elbette değişmez. Çünkü o büyüler

iktidarsızlığa karşıdır. Sizinki başka. Büyüyle su akıtılmaz. Evet, bunu ben de düşündüm. Bu yüzden otuzbin liraya kıydım, bir depo yaptım evin içine... Sonuç? Bir kez sevişebildim. Bir kez mi... Çok pahalı... Sandığınızdan da pahalı. Bir gün biz sinemadayken depo düşmüş... Banyo delinmiş. Alt kata sular akmış... Bu yüzden çok borçlandım... Bakın şu defterde hepsi yazılı... Karımla bir sevişmenin karşılığı tam 180 bin lira... Öteki defterde ne var? Bu mu? Bu İstanbul'un su sorununun çözümü... Bu defterdeki yöntem uygulanırsa, bütün musluklardan gürül gürül su akacak. Düşünün beyefendi, İstanbul'a düşecek tek bir yağmur damlası bile boşa gitmeyecek... Sonra ne oldu? Biz yine çeşmeden su taşımaya başladık... Ama iki kova değil, dört kova... Canım sevişmek istedi mi, iki gece üstüste nöbete giriyorum çeşme başında. Ama bu kez dikkat ediyorum kendime. Hastalanmamak için sıkı sıkı giyiniyorum... Bundan iki gün önce dört kova suyu eve getirdim. Bir görseniz tertemiz su... Dün gece tatlı tatlı seviştik... Karım önce sen yıkan dedi. Yıkandım. Salonda sobanın başında kurulanırken, karım çığlık çığlığa banyodan çıktı... Su dolu kovalardan biri kirlenmiş... Nasıl kirlenmiş bilmiyorum. Haklı karım, bir kova temizlenmeye yetmez. Ama ben de haklıyım. Gecenin bu saatinde hiçbir yerde su bulamam. Peki ne olacak? Böyle pis pis yatılmaz. Karım, yatağın ortasında zırıl zırıl ağlarken tuhaf bir şey oldu. Olacak iş değil. Karımın bütün deliklerinden pislik fışkırıyor. Ağzından, burnundan, kulaklarından... Çok affedersiniz, orasından bile... Zavallı karım... Nerdeyse pislikten boğulacak... Annem görse ne der... Su olsa kolay... Ama su yok... Olan su da pis... Pis mis ne yapalım. Mutlaka yıkamalıyım karımı. Yazık... Zavallı karım... Bak karıcığım gel dedim... Gelmek istemedi. Çırpındı... Ağzından burnundan pislik fışkırdığını bilse... Soktum kafasını

kovanın içine... Su... Pis de olsa temizler... Kaldırdım baktım... Olmamış... Pislik fışkırıyor... Zavallı karım. Ağlıyor. Haklı. Hiç dayanamaz pisliğe... Ben de öyleyimdir... Soktum kafasını, su dolu kovanın içine... Baktım çırpınıyor. Anlamıyor. Bir kova suyu devirecek. Çekiçle kafasına iki kez vurdum. Onun iyiliği için... Sonra hareketsiz kalınca suyla yıkadım... Tertemiz oldu... Ertesi gün kalktım. Banyo kan gölüne dönmüş... Olsun. Kan pislikten temizdir...

Soğukkanlı katil sustu... Ben de sustum. İşte böyle... Kaç saat geçti bilmiyorum. Ben insanların yaşama noktasını düşünüyordum. Birden kapı açıldı. İçeri polisler girdi. Anladım. Karısını öldüren adam için geldiler... Ama o da ne? Adam yok ortada. Bir saniye önce karşımda oturan adam birdenbire yok oldu. İşte böyle... "Karakola kadar gelir misiniz?" "Neden?" "Bir konuda bilginize başvuracağız" Gülümsedim. "Peki" dedim. En az karısını öldüren kadar soğukkanlıyımdır. Bu yüzden elime kelepçe takmaları bile kaygılandırmadı beni... Bilmiyorlar, katil kaçtı. Bir saniye önce kaçtı...

Dışarı çıktık... Bir iki adım attık atmadık, korkunç bir yağmur başladı. İnsanlar kaçışmaya başladı... Boşuna kaçıyorsunuz... Bu yağmur hiç durmayacak. Yedi kat gökten süzüle süzüle gelen bu su, bütün pislikleri temizleyecek... Bütün pislikler yok olacak... Bütün pislikler... Yeryüzünde yalnız benim gibi temiz adamlar kalacak.

KAPAKLANMAYAN ADAM

Sonbaharın kışa döndüğü, esintili, serin, az güneşli bir gündü. Adam, istasyonda oturmuş bekliyordu. Dudaklarında sigara, gelip giden boş trenlere bakıyordu.

"Gelecek mi acaba. Gelir, niye gelmesin... Trenler bomboş... Koskoca bir yaz geçti gitti işte. Yazlıklar boşalmış... Daha on dakika var. Yarım saat beklerim... Bana kalsa elektrikli trenleri sokmazdım bu ülkeye. Vay, uygarlık düşmanı. Bunlar makina yığını yahu... Geldi. Yooo. Benzetmişim... Nerde kara trenin cufcufu. Kimseye anlatamazsın. Duygu kalmadı insanlarda... Biri görse güler. Kadın bekliyorsun. Fazla beklemem. Gelmez..."

Bir hafta önce... Yağmurlu bir akşamüstü. Pastanede gördü kadını. Önce ellerini. Uzun beyaz, çizgili... Kasaya para veriyordu.

"O... O değil mi yoksa... O... Geri dön... Çık pastaneden. Hayır. Konuşmalıyım... Konuşmalısın... Kadınca bir güzellik gelmiş yüzüne... Dur bakalım, yalnız mı."

Yıllar sonra bir pastanede... Adam, tam dönüyordu. Hızla çıkacaktı pastaneden. Kadına görünmeden. Ayağını çevireme-

di. Kadın, birdenbire döndü.

"Aman Tanrım... Olamaz... O... Ne yapsam acaba. Tut kendini... Ne kadar yorgun... Kravatı, yine sağa kaymış. Geliyor, aksıyor, gülüyor... Tanrım, yardım et. Ateş bastı üstüme... Ne yapacağım ben şimdi... Tut kendini... "

Sonra yollar... Çamurlu, eğri büğrü... Tek yanı ağaçlı, düzgün... Yollar .

- Nasılsın?

"Hiç değişmemiş. Konuşurken yine hafifçe gülüyor... Kendini kaptırma. Çocuklarını düşün. Sen evlisin... Ayağına ne oldu acaba? Sormasam daha iyi. Ayıp olmaz mı... Nerden girdim o pastaneye. "

- Ayağınıza ne oldu?

- Damdan düştüm.

"Yine kinayeli... Neler çekti kimbilir. "

- Geçmiş olsun.

"Kadın ne var sende. Sesin, ellerin... Dinlendiriyorsun beni... Tedirgin... Yabancı gibi duruyor. Haklı. Kaç yıl geçti... Evlenmiş. "

- Kaç çocuğun var?

"Nerden anladı evli olduğumu... Çöktüm mü... Yüzük. Yüzükten anladı. Kafam durdu. Topla kendini. Kendine gel... "

- İki.

- Kız, erkek.

- İkisi de erkek. Biri üç, biri iki yaşında.

- Mutlu musun?

"Sana ne... Cevap verme... Dön git... Hayır. Pastaneye girmeyecektim. Nerden bilebilirdim... "

- Bunu sormaya hakkınız var mı?

"Yok mu. Belki de yok... Sizli konuşuyor... Yıllar duygularını almış götürmüş... Kendine gel. Bu kadın sevmedi seni... "

- Yok mu?

"Var mı... Bir kadını sevmek... Sevmedin beni. Senin için oyuncaktım ben. Ev bark kurmak küçük şeyler senin için... Evli değil. Yüzüğü yok. Ben de soracağım. İnadına. "

- Siz mutlu musunuz?

"Mutluluk. Sevgili kadın, nasıl anlatsam sana... Mutluluk. "

- Yok, biz mutlu olamadık.

"Biz... Evli mi yoksa... Beni görünce yüzüğü çıkardı belki de. Yok. Yapmaz. Hiç yalan söylemedi... Nereye gidiyoruz? Saat kaç... Evliyim ben. "

- ... ben ve onlar.

"Onlar. Ha, anladım, halk... Evlenemez bu adam... Halk mutlu değilmiş. Ben mutluyum"

- Ben mutluyum.

"Gerçekten mutlu mu acaba? Neden olmasın. İyi bir koca. Sıcak bir ev. Ordan oraya koşan çocuklar... Hiç konuşmasam mı... Yo, konuşmalıyım. Bildiğimi, o da bilmeli. "

- Mutlu olmana sevindim... Şurda bir kahve içelim mi?

"Az şekerli... Sabah kahvesini ben pişirecektim..."

- ... yağmuru geçiştiririz...

"Yağmur. Hep yağsın. Eritsin beni... Tanrım... Ayaklarım kırılsaydı da pastaneye girmeseydim... Ayağı... Bayağı aksıyor... Çok mu eziyet çekti. "

- ... ıslandık.

"Sekizden önce gelmez benimki... Ya biri görürse. Bir kahve, ne var bunda. Eski bir arkadaşım derim... Kimseyi aldatmıyorum... Köşede oturan Aysel mi acaba? Deli misin, Aysel'in ne işi var burda. Senin ne işin var peki."

- Fazla oturamam.

"Giysileri de eski. Ne iş yapıyor acaba? Neyle geçiniyor?"

"Zengin biriyle evli... Giysileri pahalı... Saçlarını boyatmış...

Güzel kadın... Elleri... Tutsam mı acaba... Hayır, tutma. Tedirgin etme kadını... "

"Yorgun görünüyor. Kolay değil... Ellerim... Hayır.. Çekerim... Ne demişti... Sen git istersen, ellerini bırak. Ne gülmüştük. "

-Bir orta, bir az şekerli... Sigara içmiyorsun değil mi...

"Unutmamış... Yine çok sigara içiyor ... "

- Bana beş dakikanı ayırdığın için teşekkür ederim.

"Ellerinin titremesi geçti. Rahatladı. Şimdi konuşabilirim. "

"Beni incitmemek için dikkatli. Beni hiç incitmedi ki. "

- Bana kızdığını biliyorum.

"Hayır. Kızmıyorum. Üzülüyorum, hep üzüldüm. Beni dinleseydin... "

- ... seninle evlenemezdim. Bir mücadelenin içindeydim. Sana haksızlık yapamazdım.

"Bana değil, kendine yaptın. "

- Şimdi bunların ne gereği var.

"Bu toplumda duyduğum en saçma söz, herkesin dilinde. "

- Gereği var. Küskün gibi ayrıldık. Altı yıl geçti küskün gibi duruyorsun...

- Kimseye küs değilim.

- Sizli bizli konuşuyorsun...

"Tanrım, ne olursun yardım et, içimi eritiyor bu adam. "

- ... bu durumdan sen de sorumlusun...

"Pişman olamam. Evliyim. Çocuklarım var... "

- ... biraz kaybolur gibi oldun.

"Anlamış. Anlamaz mı... Acı çektiğimi anlamıyor ama... "

- Seni birkaç kez aradığımı hatırlıyorum. Annen çıktı telefona. Kayboldun. Kaybolduğunu biliyorum...

"Kayboldum, evet... Bilgili kafan korkuttu beni... Herkes korkuyor senden... Dün gece... Aman Tanrım, ne tesadüf...

Dün gece, senden söz edildi. Aysel'in kocası, bunun kafasını ezeceksin dedi... Senin için... Bir yerde konuşmuşsun yine... İkimizi biliyorlar. "

... neden kaybolduğunu da biliyorum.

"Bilmiyorsun, bilmiyorsun işte... Seni sevmediğimi sanıyorsun. "

"Yüzü bulutlandı... Üzme kadını... Geçti gitti her şey. "

- Yıllar sonra suçlu mu arıyorsunuz?

-Hayatın bir faturası var. Hesabın dengeli olmasını isterim.

-Ben suçlu olayım, siz rahatlayın... Evet, kayboldum. Sizinle evlenemezdim çünkü.

"Söyledim işte... Yalan doğru, söyledim bir şeyler.. Ben evliyim. "

- Bunu biliyordum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. "

- Evet, zaten siz her şeyi bilirsiniz.

- Sorun evlilik değil. İnan suçlu aramıyorum.

"Suçlu benim. Korktum... Herkes korktu senden... Sizden... Senin bilgili kafandan korktum... Neler çektiğini biliyorum... Gizli gizli izledim seni gazetelerde... Mendilini çıkardı... "

- Nezle olacağım galiba.

"Koca adam, nerdeyse ağlayacak... Hayır, üzülmeni istemem. "

- Ne siz suçlusunuz ne ben... Kader böyleymiş.

- Kader de olmasa ne yapardık kimbilir.

"Senin gibi dayanıklı değilim ben. Bir ağlamaya başlarsam... Sıkıntılı günlerinde yanında olmak isterdim... Hapishanede... Hep istedim... Kader. "

- Lütfen kalkalım.

- Benim için kötü düşünmeni istemem.

"Sen, benim en temiz yıllarımsın. "

- Siz de benim için kötü düşünmeyin.
- Hayır.

Kalktılar. Yürüdüler. Trene bindiler Yol boyunca hiç konuşmadılar Şimdi adamın oturduğu istasyonda ayrıldılar.

- Bir işim var, Ankara'da. Bir hafta sonra burda buluşalım.
- Rica ederim, ben, evliyim.
- Son bir kez, sonrası yok.
- Kendinizi heder etmeyin... Bakın ayağınıza.
- Yürüyorum... Hiç kapaklanmadım.
- Hiçbir şey değişmedi.
- Değişecek

"İnatçı... Gururlu, kapaklanmadım, diyor..."

- Gelemezsem, bana kızmayın.

Kadın gitti.

Bir hafta sonra... adam istasyonda oturmuş bekliyordu. Dudaklarında sigara... Sonbahar kışa dönüyordu. Uzakta kentin ışıkları, biraz' üzgün. Telaşlı bulutlar, yağmur yüklü... Bir düdük sesi. Tren... Adam kalktı. İkinci adımda dengesi bozuldu. Koşar adım gidiyormuş gibi... Yüzükoyun. Raylara doğru... Tren hızla istasyona girdi. Fren... Raylardan fışkıran kıvılcımlar.

"Dursa bile... Düşersem... Kimse inanmaz, kendini öldürdü derler"

Sesler,

- Eyvah.
- Adam gitti.
- Allah kahretsin.

Beyni gerildi, ölüme karşı. Olanca gücüyle boşluğu kucakladı. Nasırlı avuçlarıyla havayı yakaladı. Şöyle bir sallandı. Sonunda dengesini buldu. Kapaklanmadı.

Trene doğru yürüdü.

YILDIZ TAŞIYAN ADAM

Yaz mevsiminin son günleri... Bir tatil kenti... Sabahın erken saaatleri... Bir kadın. Otuzbeş yaşlarında. Kumral. Deniz kıyısında sete oturmuş. Ayaklarını denize sarkıtmış. Elinde bir salkım üzüm. Üzüm yiyor. Çok yavaş... Salkımdan bir üzüm kopanıyor. Yavaşça ağzına atıyor. Yavaş yavaş çiğniyor.

Bir adam. Kırk yaşlarında. Şakaklarına kır düşmüş. Esmer. Uzun boylu. Elleri cebinde. Setin öte ucunda yürüyor. Yavaşça... Kadına doğru...

Her şey yavaş... Kadının üzüm yiyişi... Adamın yürüyüşü... Denizin dalgaları... Güneşin yükselişi...

Adam, uzaktan gördü kadını. "Deniz kıyısında yalnız bir kadın" dedi. Kadın, adamı on adım kala hissetti. Ağzına bir tane üzüm attı. Çiğnemedi. Bekledi. Adamın geçip gitmesini bekledi. Adam, kadının hizasına geldi. Yavaşça geçti. Kadın, ağzındaki üzümü çiğnemeye başladı. Adam, beş adım sonra döndü. Ka-

dının yanına geldi.

- Özür dilerim, dedi, üzüm yiyorsunuz.

Kadın için hayat birden değişti. Deniz sert bir rüzgarla alabora oldu. Güneş, aşağı yukarı oynamaya başladı. Adam, kadının yüzünü buruşturduğunu gördü. Kadının rahatını bozduğu için kendine kızdı. Yine de konuştu. Kararlı bir sesle,

-Birkaç tane verebilir misiniz... Lütfen...

Kadın,

-Biraz sonra manavlar açılır, gidin ordan alın, dedi. Adam özür diledi. Geldiği gibi yavaşça gitti.

Herşey eskisi gibi oldu. Hayat yavaş akan kanala girdi... Tatil kenti uyanınca kadın kalktı. Kentin içinde kayboldu... Akşamüstü, adamı, manavdan üzüm alırken gördü. Gülümsedi. Adam yalnızdı. O gece, kadın, arkadaşlarıyla, çay bahçesinin önünden geçiyordu. Birden adamla gözgöze geldi. Adam, bir masada tek başına... Çekirdek yiyor. Yalnız... Bu, kadının tuhafına gitti.

O gece ileri bir saatte, değişik zamanlarda birbirlerini düşündüler. Kadın, evinin balkonunda oturmuş cigara içiyordu. Yoldan geçen birini adama benzetti. Adamı düşündü. Fazla değil. Belki otuz saniye. Sonra gökyüzüne baktı. Yıldızlara... "Orada, en uzak yıldızlardan birinde yaşasaydım... İnsanlardan uzakta... mutlu olurdum... Hayır, ne insanı... insan yok... Hepsi hayvan bunların... Hayvanlardan uzakta... bir yıldızda... " diye düşündü. Hissetti. Bu düşünceyle bile mutlu olduğunu hissetti. Hüzünlü bir duyguyla ürperdi. Yaşaran gözlerini mendiliyle sildi.

Adam oteldeki odasında kitap okuyordu. Radyo açıktı. Birden bir şarkı, "Saçların hayatımın neşesiyle örtülü... " Kitabı bıraktı. Şarkı boyunca kadını düşündü. "Deniz kıyısında üzüm yiyen kadın" dedi... Düşündü... Çok şeyler... Canı sıkkındı. Onbeşinci yüzyılı düşündü... Sağlam yapılı bir kısrak... Keskin

bir kılıç... Adam, kötülerin amansız düşmanı. At sırtında oradan oraya koşuyor... Kocaman bir ordunun önünde... Ama yirminci yüzyılda. Hiçbir şey yapamıyor... Yumruklarını sıktı öfkeyle. Çekip gitmeyi düşündü. Uzaklara... "Keşke birçok şeyi bilmeseydim" dedi, "mutluluk bilmemektir. "

Ertesi gün... Sabahın erken saatleri... Kadın yine deniz kıyısında. Sette oturmuş. Ayaklarını sarkıtmış, üzüm yiyor. Bu kez gördü adamı. Adam, elleri cebinde yürüyor. Yavaş adımlarla... Nice sonra kadının yanına geldi. Geçti. Bir kaç adım sonra durdu. Geri döndü.

- Özür dilerim, dedi.

Kadın

- Evet, üzüm yiyorum. Sizde birkaç tane istiyorsunuz. Canınız çekti.

Adam, bir saniyede şarkıyı düşündü. "Saçların hayatımın neşesiyle örtülü. "Kadının saçlarına baktı. Kumral. Pırıl pırıl.

- Evet, dedi.

Adam, birkaç adım uzakta duruyordu. Elleri cebinde. Çizgili, köşeli bir yüz. Baskıcı gözler. Kadın, şöyle bir süzdü adamı.

"Züppe" dedi içinden. "Züppe, baskıcı gözlerle beni etkilediğini sanıyorsun değil mi... " Şöyle bir sahne düşündü. "Kalktı yerinden. Adamın yanına geldi. Birden... ama çok hızlı... birer tokat... bir tokat daha... Züppe, defol. Canı üzüm çekmişmiş. "

- Çok mu seviyorsunuz üzümü? diye sordu.

Adam, "Seviyorum, çok seviyorum" diyecekti. İşte o zaman,

- Demek çok seviyorsunuz üzümü.
- Evet çok severim.
- Sen bir düzenbazsın.
- Rica ederim hanımefendi.
- Senin üzüm filan istediğin yok.
- Ama efendim.

- Sen beni bile istemiyorsun. Senin tek amacın bir kadın. Kim olursa olsun bir kadın.

-Yanılıyorsunuz.

-Defol züppe, defol... Daha duruyor... Al sana... al...

Bunlann hiçbiri olmadı. Çünkü, adam, kadına yanıt vermedi. Yalnızca baktı. Sonra döndü. Yavaşça yürüdü.

Birinci adım.

Adam, "Ona çok benziyor. "

Kadın, "Tuhaf bir adam, hiç konuşmadı. "

İkinci adım.

Adam, "Kadın haklı. Beni pis bir zampara sandı. "

Kadın, "Pek de zavallı. Belki yalnızca konuşmak istiyordu.

Üçüncü adım.

Adam, "Şu yaşa geldin, bir kadınla nasıl konuşulur öğrenemedin. "

Kadın, "İşte gidiyor... Kötü niyetli olsa... "

Dördüncü adım.

Adam, "Yarın buraya gelme. Yürüyüş için başka yer bul."

Kadın "Dışı sert içi yumuşak olabilir. Kavun gibi... " Beşinci adım. Kadın seslendi,

- Lütfen, gelin...

Adam döndü. Yavaşça kadının yanına geldi.

- Oturun, dedi kadın.

Adam, kadının yanına oturdu. Kadın, bir salkım üzüm kopardı, adama verdi. Hayat yavaşça akıyordu. Bir süre sessizce Oturdular. Nice sonra kadın,

- Hadi konuşun, Gözüme girmek için hünerlerinizi gösterin.

- Gösterebilecek bir hünerim yok.

Yine sustular. Yine kadın konuştu.

- Siz de pek zavallı birine benziyorsunuz.

- Üzüm güzelmiş.

- Ne iş yaparsınız?
- Pek severim üzümü.
- Kendinizle konuşacaksanız kalkın gidin.
- Efendim.
- Ne iş yapıyorsunuz? İşinizi merak ettiğimi sanmayın, konuşalım diye soruyorum.

Adam, kadına baktı. Sonra başını çevirdi. Denize baktı. Uzaklara...

- Benim işim... Tabii herkesin bir işi olmalı... Benim işim... bilgi satmak.
- Kime?
- Bilgi isteyene.
- Çok bilgilisiniz anlaşılan. Peki, söyleyin bakalım, iki kere iki kaç eder.

Adam yanıt vermedi.

- Çok mu zor, dedi kadın.
- Çok zor... İnsanlar doğru bilgi istemiyorlar artık... Peki, siz ne iş yaparsınız?
- Ben keyif satarım.
- Nasıl?
- Şimdi olduğu gibi... Bakın, sizi keyiflendiriyorum.

Adam, ilk kez gülümsedi. Kadın farketti. İtici yüzü, gülümseyince biraz bakılır oluyor.

-İyi ama, dedi adam, sizde olmayan bir şeyi nasıl satıyorsunuz?

-Keyfim yerinde değil mi size göre... Keyfi yerinde bir kadın, sabahın köründe burada oturmaz değil mi.

-Yo, bunu demek istemedim. Oturur. Ama sizin keyfiniz yerinde değil.

Kadın, adama baktı. Gözlerine... Adamın gözleri kapkaraydı... Kara... Kadına bakıyordu. Kadının koyu kahve gözlerine...

-Gördünüz mü, dedi adam, nasıl bildim keyifsiz olduğunuzu.

- Ben de size bilgi satayım. Üzümü, çekirdeği... bir de kestaneyi seviyorsunuz... Bir de... avdan nefret ediyorsunuz... Bildim değil mi?..

Gülümsediler. "Ah" dedi kadın, "yüzü biraz yumuşak olsaydı. Adam "Evet", dedi, "Bu o kadın... Tesadüf dediğin bu kadar olur."

-Çekirdek yediğimi dün yece gördünüz, dedi adam. Peki kestane?

- Hissettim.

- Av?

- Keyifsiz bir kadının yanında oturmaz ava çıkardınız.

Adam, uzaklara baka baka konuştu.

- Itırı, kekiği, bir de dağları severim.

- Zavallı bir insansınız siz. Itırsız, kekiksiz, dağsız bir yer... Keyifsiz bir kadın.

- Birkaç güne kadar gidiyorum... Ağrı'ya...

- Siz de mi Nuh'un gemisini arıyorsunuz?

- Yerin dibine batsın Nuh'un gemisi.

- Sesinizi yükseltmeyin lütfen.

- Kendi gemimi arıyorum ben.

Kadın, "Yanıldım" diye düşündü. "Kavun gibi değilmiş. " Adamdan hoşlanmadı. İtici yüzünden, baskıcı bakışlarından, buyurgan sesinden. Tedirginlik duydu.

- Size iyi aramalar, dedi, kalktı.

- Gidiyor musunuz?

- Benim için ilginç biri değilsiniz, dedi, yürüdü.

Beş altı adım sonra adam seslendi.

- Bir salkım üzüm karşılığında size bilgi satayım.

Kadın, yarım döndü.

- Ne bilgisi?

- Sizinle ilgili.

- Benimle mi ilgili?

Adam oturduğu yerden konuştu.

- Siz ressamsınız. "Üzüm Yiyen Kadın" adlı bir tablonuz var.

Kadın şaşırdı.

- Nerden biliyorsunuz?

- Ben bilirim.

Gülümsüyordu adam... Kadının yüzü allak bullak oldu. İşte orada... iki adım ötede bir domuz oturuyordu... evet, bir domuz... Birden kaçmayı... Koşa koşa kaçmayı düşündü... Ama domuz kalkmış geliyordu... Ne yapmalıydı... Ne yapmalı...

- Durun, dedi kadın...

- Ne oldu size...

- Durun dedim. Yaklaşmayın.

Adam iki adım ötede durdu.

- Bana bak domuz herif... Pişman ederim seni... Dokunma bana.

- Böyle konuşmaya hakkınız yok.

Kadın duymadı bile. Bağırıyordu çünkü.

- Seni kocam gönderdi değil mi... Sen de onlardansın değil mi... Pis herif... Serseri.

Adam da bağırmaya başladı.

- Kocanızı tanımıyorum... Bütün domuzların Allah belasını versin.

-Söyle o domuza peşimi bıraksın. Bırakın peşimi... Bırakın.

-Yalnızca sizi tanıyorum. Tablonuz evimde asılı.

- İşte o kadar, şimdi defol... Serseri... Seni adam sanmıştım.

-"Üzüm Yiyen Kadın" bende... Tablonuzu satın aldım. Tablonuz evimde... Siz ressamsınız. Bilgim bu kadar.

Kadın sustu... Bağırmaktan yüzü kızarmıştı... Titriyordu... Soluk soluğa,

- Bağırma, dedi, tane tane konuş.

-İki yıl önce bir sergi açtınız Ankara'da... "Üzüm Yiyen Kadın" adlı tablonuz vardı. Pek beğendim. Satın aldım.

Birbirlerine baktılar. İkisi de kanter içindeydi.

-Bana inanın, dedi adam.

Yeniden sete oturdular. Adam, cigara verdi kadına. Kendi de yaktı. Sonra şöyle konuştu.

-Dün burda gördüm sizi. Yüzünüz yabancı gelmedi. Önce çıkaramadım. Ama bu yüz yabancı değildi. Gece tık etti. Sizi tanıdım.

-Tanıştığımızı hatırlamıyorum.

- Sergide broşürünüz vardı. Fotoğraflı...

Devam etmek isterdi. "Size tuhaf gelebilir. Ama ben sizi görür görmez sevdim. Fotoğrafınızdan. Belki hep sizi aradım hayatım boyunca. Biliyorum, siz sanatçısınız... Üstün insansınız... Bense... " sustu.

- Sizden özür dilemiyorum.

- Dilemeyin... Bakın, doğru bilgi sizin de canınızı sıktı.

- Sizi kocam olacak herif gönderdi sandım.

- Açıklama yapmak zorunda değilsiniz.

-Yine de bilmelisiniz... Görüyorsunuz işte, güzel bir kadınım. Zengin biriyle evlenirsem rahat rahat resim yaparım diye düşündüm. Evlendim. Resim uğruna kendimi sattım. Birkaç yıl süs köpeği gibi yaşadım. Sonra... Kocamı, bir kadınla yakaladım. Hem de yatağımızda. Sattığım her şeyin bedelini son kuruşuna kadar aldım. Boşadım herifi. Araya çok insan koydu barışmak için. Sizi de onlardan biri sandım.

- Birden bire kendimi yanardağın içine düşmüş gibi hissettim.

Kadın gülümsedi. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. En iyisi gitmekti... Kalktı.

- Her ne' kadar sizin için ilginç biri değilsem de... Akşamüstü çay bahçesine gelirseniz...

-Tamam, dedi kadın.

Akşamüstü çay bahçesinde buluştular. Şurdan burdan konuştular. O sırada iyi giyimli biri, adamın yanına geldi.

- Saygılar beyefendi, dedi.

Adam, "saygılar" diyene baktı. Kadından izin istedi. Orada ayaküstü konuştular. Alçak sesle. Bazı sözleri kadın ister istemez duyuyordu. "Ekonomi... çıkar çevreleri... yatırım... amaç... hükümet... bakanlık... mücadele... belki... " Sonunda konuşma bitti. Adam oturdu. Kadından özür diledi. Değişmişti. Yüzü gerilmişti. Kadın hissetti.

- İsterseniz kalkalım, dedi.

-Sıkıldınız mı?

-Yooo... sizin için...

Adam geçen garsona çay söyledi. Yanına gelen bir kediyi sevdi. Sonra kadına.

- Yeni serginizi ne zaman açıyorsunuz? dedi.
- Düşünmüyorum böyle bir şey.
- Ne demek düşünmüyorum.
- Resmi bıraktım.
- Neden?
- Belli bir nedeni yok... Bıraktım.
- Mutlak bir nedeni vardır.

Anlatmak isterdi. Resim dünyasında olup bitenleri. Galeri bulmanın zorluğunu. Pislikleri... Şunları bunları... Hepsini... Çok yorulmuştu... Çok yorgundu... Adama yanıt vermedi. Yıldızlara baktı... Orada yaşamak isterdi...

Sonra kalktılar... Küçük bir köftecide köfte yediler. Dolaştılar... Gecenin bir saatinde de adam, kadını, eve bıraktı. Bu, bir hafta böyle sürdü. Sabahın erken saatinde buluştular. Deniz kı-

yısında üzüm yediler. Öğleden sonra yine buluştular. Denize gittiler. Akşamüstü çay bahçesinde çay içtiler. Akşamları küçük lokantalarda yediler. Kadın dikkat etti... Adam, gittiği her yerde buyurgan tavrıyla herkesi etkiliyordu. Ricası bile buyruk gibi çıkıyordu ağzından. Bir hafta içinde bira dışında içki içmedi. Hep şurdan burdan konuştular. Adam, dağları anlattı kadına. Ağrı'ya iki kez çıkmıştı. Bir kez daha çıkacaktı. Sonra Himalaya.

Kadın, her sabah şunu düşündü. Bu adam beni yatağa götürecek. Belki bugün. Bakalım nasıl bir düzen kurdu. Belki otelinde... Belki benim evimde... Fakat bu adam içki içmiyordu. İçki içse... Bana da içirse... sarhoş bir kadını yatağa götürmek daha kolaydır... Kadın, tedirgin bir şekilde bekledi. Böylece son geceye girdiler. "Bu gece mutlaka." diye düşündü kadın. Akşam yemeğinden sonra çay bahçesinde otururken adam,

- Sizinle önemli bir konuyu konuşmak istiyorum, dedi.

Kadın düşündü. Yanılmamıştı işte. Konuşacaktı adam, "Bir haftadır birlikteyiz. Güzelliğe pek önem vermem. Önemli olan iç güzelliğidir. Beraberliğimiz burada kalmasın. İlerletelim. Sizinle evlenelim. Evlenmek isterim. Ama önce birbirimizi deneyelim diye düşünüyorum. Bilirsiniz evlilikte uyum çok önemlidir." Sonra bitmez tükenmez sözler... Hazırlandı kadın, adama ağzının payını vermek için. Çok sert konuşacaktı. Deyyus diye başlayacaktı. Biliyordu olacakları... Çok karşılaşmıştı böyle adamlarla. Kimi, hemen kalkıp giderdi. Kimi, işi pişkinliğe vururdu. Kimi özür dilerdi. Bakalım bu ne yapacaktı. Hazırlandı kadın. Ağzının payını verecekti.

- Sizi dinliyorum, dedi.

Adam kadının gözlerinin içine baka baka,

- Resmi bırakmanız doğru değil, dedi.

Kadın beklemiyordu bunu.

- Ne dediniz, anlayamadım.

- İşinize karışmak gibi almayın. Ama resmi bırakmanız doğru değil.

Kadın tokat yemiş gibi oldu. Daha kötüsü, bu söz, kadının yüreğini çizdi. O nerdeydi, adam nerede. Yüzü kızardı. Ama sevindi. Çok sevindi. Birden ağlamak geldi içinden. Adama baktı. Köşeli, çizgili, itici yüzüyle, kapkara gözleriyle buyurgan sesiyle... konuşuyordu adam. Sanatın birçok işlevi vardı. Bu işlevlerden biri de insana tinsel bir güç vermesiydi. Özellikle bu işler çok önemliydi. Böylece sanat, yıkılmış, yerlebir olmuş bir insanı ayağa kaldırırdı. Bir öykü, bir şiir, bir beste, dedikten sonra,

- Sizin resminizi alalım. Ne zaman şurdan bundan dolayı umudum tükense sizin tablonuz beni ayağa kaldırır.

Kadın, adama baktı. Sinsi bir nokta aradı çizgili yüzde. Hayır. Pırıl pırıldı adam. Bir dolu yıldız vardı adamın yüzünde. Yanıp sönüyordu her biri.

- Fakat siz neler söylüyorsunuz, dedi.

- Gerçeği söylüyorum. Bu dünyada en büyük sorumluluk sanatçının sorumluluğudur. Çünkü sanatçı tek bir insandan bile sorumludur.

- Ama bu, benim bireysel kararım.

- Hayır. Sanatçı bireysel olamaz çünkü... Sanatçı toplumun merceği olmak zorundadır. Bireysellik, sanata hükmetmek isteyen despotlara karşı, sanatçının bir savunusu olabilir ancak. Bunun ötesi yanlıştır. Çünkü sanat toplumsaldır.

Kadın dikkatle adama bakıyordu. Kimdi bu adam,

"Sen güzel bir kadınsın, sen şusun, sen busun" demiyordu. Sanatın işlevini anlatıyordu.

Müthiş bir hisle dalgalandı içi. Zaman dursun istedi. Herşey dursun... Adam konuşsun... hep böyle... Alt dudağı titremeye başladı.

- Siz... siz... diyebildi yalnızca.

Adam çayını karıştırırken devam etti.

- Birçok şeyler canınızı sıkmış olabilir. Ama direngen olmak zorundasınız. Bugün siz resmi, bir başkası romanı, öteki şiiri bırakırsa... benim gibi basit insanlar için gereklisiniz. Yoksa meydan onlara kalır.

Benim gibi basit insanlar... meydan onlara kalır... Bu sözler kadının içine oturdu. Bir daha hiç konuşmadılar. Kalktılar. Eve kadar yürüdüler. Ayrılırken kadın,

- Sizi uğurlamak istiyorum, dedi.

- Erken yola çıkıyorum, zahmet etmeyin.

- Bakın çok uzun zamandır kimseyi uğurlamadım ben.

- Siz bilirsiniz. Her ihtimale karşı İstanbul'daki adresinizi rica edeyim.

Adam Ankara'da oturuyordu. Sokak lambasının ışığında adreslerini yazdılar. Ertesi sabah kadın, hareketten on dakika önce geldi. Şurdan burdan konuştular. Otobüs kalkmadan önce kadın,

-Siz basit insan değilsiniz... resme başlıyorum, dedi. Adamın konuşmasına fırsat vermeden, elindeki torbayı uzattı.

-Yolluk... sizin için hazırladım. Puf böreği.

Otobüs hareket etti. İkisi de ayrılışın hüznünü yüreklerinde hissettiler... Bir süre sonra adam, kadına mektup yazdı. Kadın hemen yanıtladı. Böylece mektuplaşma başladı. Birçok şey anlatıyorlardı. Adam, dağlardan söz ediyordu uzun uzun... Sonra sanatın işlevinden... Kadına gelince... Gördüğü rüyaları.

"Dün gece bir rüya gördüm. Siz dağa tırmanıyorsunuz. Hem de Himalaya'ya. Ben de yanınızdayım. Birden müthiş bir tipi başlıyor. Üşüyorum. Size sokuluyorum." Yemeklerden. "Akşamdan nohut ıslatmıştım. Nohutu pek severim. Siz?" Toplantılardan. "Dün feministlerin toplantısına gittim. Bunaldım. Siz

haklısınız galiba. Kadın düşmanı bunlar. Hatırlarsanız, bunu söylediğinizde çok şaşırmıştım. Uzun uzun anlatmıştınız. Haklısınız sevgili dostum. "

Beş ay sonra kadının mektubundan bir de çağrı çıktı. "Resim sergime sizi bekliyorum" diyordu.

Serginin açılış günü özenle giyindi kadın. Gözü kapıdaydı. Yenenler yendi, içilenler içildi, zaman geçti. Adam gelmedi. Dün telefonda konuşmuşlardı. Adam geleceğini söylemişti. Canı sıkıldı. "Başına birşey gelmesin" dedi. Korktu. "Tanrım, ne olur bir şey olmasın. N'olur Tanrım, esirge onu. Onu bana bağışla Tanrım... N'olur" diye dua edip durdu içinden.

-Tebrik ederim hanımefendi.

-Teşekkür ederim... "Sözünde durur o. Yalan söylemez. "

- Sizi yürekten kutluyorum.

- Sağolun... "Mutlaka başına bir şey geldi. Tanrım yardım et bana. "

- Şekerim ne oluyor sana.

- Hiç... Başım ağrıyor biraz... Belki yorgunluktan. "Ya bir şey geldiyse başına... Nasıl yaşarım ben... "Can sıkıntısı... başağrısı... korku... direncinin son kertesindeydi kadın. Hemen çabucak bitmesini istiyordu açılışın. Evini özlemişti. Ilık, güvenli yatak odasını. Kıvrılıp yatmak... Uyumak... hep uyumak... sonsuza kadar... Güzel rüyalar... Adamla... Tırmanılan dağlar... Adamın yanında... Adamın gülüşü... sesi... gözleri... itici, köşeli yüzü... Tanrım yalvarıyorum sana... Esirge onu... Benim için... Yalnız benim için... Tam bu sırada birini dinliyordu. Dinler gibiydi. Bir ses. Arkadan.

-Kestane yer misiniz?

Ses... ses... Çok iyi tanıdığı o buyurgan ses. Adamın... Kadın döndü. Çok hızlı. Burun buruna geldi adamla. Adamın elinde kesekağıdı vardı. Kestane dolu.

-Serseri... serseri, diye fısıldadı kadın.

Adam gülümsedi. Kabuğunu soyduğu kestaneyi kadına verdi. Bütün dünya kadının oldu. Önce sergiyi gezdiler. Sonra çıktılar. Yürüdüler. Sonra bir lokantaya gittiler. Konuştular. Sözleri hep üst üste biniyordu. Biri bitmeden öteki başlıyordu. Bundan ötürü sık sık özür dilediler. Gece ilerledi. Zaman hızla akıp gitti.

- Sizi eve bırakayım, dedi adam.
- Siz?
- Otelde yer ayırttım.
- Ben de evde yer ayırmıştım.

Yürüdüler. Hiç konuşmadılar.

- Seçiminizi yapın... Ev, otel.
- Ev, dedi adam.

Eve girerlerken,

- Annemle oturuyorum, dedi kadın.

Biraz oturdular. Karşılıklı cigara içtiler. Kadının annesi uyandı. O da geldi. Adamla tanıştı. Beyaz saçlı, yaşlı bir kadındı anne. Sonra yattılar. Adam huzur içinde uyudu. Erken kalktı. Anne, salonda Kuran okuyordu. Adam biraz bekledi. Anne, Kuran'ı bitirdi. Adam fırını soruyordu.

- Ekmek var oğlum, dedi anne.

"Ekmek var oğlum. " Adam bir tuhaf oldu. Yıllar sonra ilk kez biri "oğlum" diyordu. Oğlum... Anneye doğru bir adım attı. Kucaklamak istedi. "Anne... " Annenin yüzüne baktı. Anneydi bu yaşlı kadın.

Yaşlı kadının tarifiyle, fırını eliyle koymuş gibi buldu. Eve geldiğinde kadın kalkmıştı. Taze ekmek, beyaz peynir, zeytin, çay. Güzel bir kahvaltı. Sonra bir koltuğa oturdu adam. Cigarasını içerken kadının sofrayı kaldırışına baktı. Dikkat etti. Kadın son derece becerikliydi. Sofrayı kaldırırken konuştu. Ön-

ce yemek yapacaktı. Ondan sonra biraz oturabilirdi. Öğleden sonra dışarda işi vardı. Gece bir arkadaşına çağrılıydı. Beraber gidebilirdi. Ama o isterse... Sonra adama,

- Ne dersiniz? dedi.

- Sizi evde bekleyeceğim, dedi adam. Gece de arkadaşınıza gideriz.

Adam evde kaldı. Anneyi dinledi. Anne, uzun uzun rahmetli kocasını anlattı. Sonra eski İstanbul'u... Kadın akşama doğru geldi. Üstünü değiştirdi. Kadının arkadaşına gittiler. Evde on kişi vardı. Ozan, ressam, yazar... Bir ara söz kadının resimlerine geldi. Sakallı yazar, kadının resimlerini eleştirdi. Yazara göre gerçek ölmüştü. Önemli olan insan ruhuydu. İnsan ruhu herşeyden bağımsızdı. Sanat metafizikti eninde sonunda. Sakallı, iğneli konuşuyordu. Gerçekçiler için "kelekçiler" diyordu.

- Kelekçilerin etkisinden kurtulun, diye sözlerini bitirdi. Kadın dik dik baktı Sakallı'nın yüzüne. Yanıt vermeyi düşündü. Biliyor adamın şirretliğini. Bir tek kelime söylese yarım saat konuşacağını biliyordu. Daha beş altı yıl önce "Sanat gerçekçi olmak zorundadır. Gerçekçi sanat işçi sınıfının... " diye konuşan bu adam değil miydi... Şimdi gerçek öldü diyordu... Sustu. Çünkü Sakallı çok okuyordu. Ağzı iyi laf yapıyordu. Başa çıkamazdı onunla. "İşte yine başladılar" diye düşündü. Evet, işte hepsi Sakallı'yı destekliyordu.

- Evet, dedi Sakallı, kelekçilerin etkisinden kurtulun. Sanatın objesi gerçeklik değil. O bilimin işidir. Kelekçilik öldü.

Bir kahkaha attı. Çevresine bakındı. Kimi başıyla, kimi sözle Sakallı'yı onayladı. Sakallı, sehpanın üstündeki içkisine uzanıyordu... tam bu sırada adam,

- Düşüncelerinize katılmıyorum, dedi. Sanatın objesi gerçekliktir.

Kadının içi titredi. Sakallı rezil edecekti adamı. Nitekim,

adama, ezilmesi gereken bir böcek gibi bakıyordu.

- Çok enteresan, dedi.

- Lütfen, lütfen, diye araya girmek istedi kadın.

-Sen karışma, dedi kadına. Evet, devam edin.

Adam Sakallı'nın "sen" kelimesine mim koydu.

-Sizden başlayalım, dedi.

-Lütfen.

-Biliyorsunuz, diye devam etti adam, İngiltere'nin Çin'le bir savaşı var. Afyon savaşı da denir. Siz o tarihte yaşasaydınız, bir Çinli olsaydınız, İngiltere bu savaşa girişmezdi diye düşünüyorum.

- Çok enteresan.

- Bana da öyle geliyor. Çünkü siz, eserlerinizle Çin halkını zaten uyuştururdunuz. Şimdi Türkiye'de halkı uyuşturduğunuz gibi...

Bomba sonrası bir sessizlik kapladı odayı. Bütün ev köşe bucak alev alev yanıyordu sanki. Sakallı'nın gözü seğiriyordu.

-Gönderme yaparak imlediğiniz örnekle çoğul... diye söze başladı Sakallı.

Adam,

- Beş dakikada bitirin. Yoksa keserim, dedi.

Sakallı, "göndermeli, imli, çoğullu" kelimelerin bol olduğu bir söyleve başladı. Beş dakika sonra adam, araya girmek istedi. Sakallı sözü vermedi. Adam, bunun üstüne elini, hızla sehpaya vurdu.

- Durun, dedi monolog yok.

Sonra sanatta gerçekçiliğin önemini anlatmaya başladı. Sözünü şöyle bitirdi.

- Ben hayatın içinden konuşuyorum. Siz Türkiye'de olup bitenleri bilmiyorsunuz. Hayatın dışındasınız. Eserleriniz de öyle. Bir de tutmuş gerçekçi yazarlara kelekçi diye hakaret ediyor-

sunuz. Kelek olan biri varsa o da sensin.

-Ama bu küstahlık, diye ayağa kalktı Sakallı

- Tabii küstahlık,

- Burada bir saniye duramam.

-Tabii, ister istemez gideceksin. Ama şunu unutma. Bir daha gerçekçilere kelekçiler demeyeceksin... bir de bu hanımefendiye "sen" demeyeceksin... Hadi, şimdi git.

Sakallı, iki arkadaşıyla, vurgun yemiş gibi gitti. Adam, hiçbir şey olmamışcasına evin hanımına döndü.

- Biraz müzik dinlesek... mümkün mü...

- Aaa, tabii.

Plak seçimine kadın da gitti. Evin hanımı,

- Kim bu? Nereden buldun... Müthiş biri, diye fısıldadı. Kadının içi titredi. Gururla baktı adama. Adam, yanındakine bir şeyler anlatıyordu. Kadın geldi.

- Müzik başladı, dedi.

Birbirlerine baktılar. Gülümsediler.

Ertesi gün akşamüstü gitti adam. Aradan iki mevsim geçti. Kadın bir sergi daha açtı. Adamı çağırdı. Aylardır görüşmemişlerdi. Adam, kadının çağrılarını, "Gelmek isterdim, ama iş" diye geçiştiriyordu. Bu arada kadın Ankara'ya gelmek istedi. Adam o tarihte Ankara dışında olacağını söyledi. Kadın, bütün bunlardan kuşkulandı. Şöyle yazdı. "Evliyseniz ya da bir başkası varsa söyleyin lütfen... Beni görmek istemiyorsanız onu da söyleyin." Adam uzun bir mektupla kadına yanıt verdi. Şöyle dedi, "Evli değilim. Bir başkası da yok. Hiç kimse yok. Sizi özledim. Ama iş. Bir burdayım, bir başka yerde. Kusura bakmayın." Sergi günü geldi çattı sonunda. Adam mutlaka gelirdi. Böyle düşünüyordu kadın. Ama gelmedi. Sergi ilgi gördü. Övücü yazılar çıktı. Kadın hiçbirine bütünüyle sevinemedi. Bir eksikliği yaşadı hep. Serginin kapandığı gün telgraf çekti.

"Sağlığınızdan endişeliyim. Lütfen haber verin." Ertesi gün elektronik mektupla yanıt verdi adam. Şöyle diyordu,

"Hanımefendi, haketmediğim ilginize teşekkür. Serginize gelemedim. Özür dilerim. Burada bir mücadelenin içindeyim. Gazetelerde sizinle ilgili yazılar okudum. Çok sevindim. Sanatta çok başarılı olacağınıza inanıyorum. Sağlığıma gelince... İyiyim. İlginize yeniden teşekkür ediyorum. "

Kadın buna uzun bir yanıt verdi. "Bir mücadelenin içinde olduğunuzu söylüyorsunuz. İşiniz nedir, mücadele nedir, hiçbirini merak etmiyorum. Merak ettiğim tek şey sizsiniz. Yalnız siz. Siz her türlü ilgiyi haketmiş bir insasınız. Çünkü hayatımda ilk kez siz erkek gözüyle bakmadınız bana. Beni insan gibi değerlendirdiniz. Bu çirkef, bu pis ortamda sizin gibi biri çok şeyi haketmiştir sevgili dostum" dedikten sonra övücü yazıların önemli olmadığını söylüyor, "Ben sizin gözünüze girmek istiyorum" diyordu. Adam buna hemen yanıt verdi. Adama göre kadın, bir yanılgı içindeydi. "Yanlış değerlendiriyorsunuz beni" diyordu. "Siz sanatçısınız. Siz, büyük denizlere akan bitmez tükenmez kocaman bir ırmaksınız. Bense yağmur sularından oluşmuş küçük bir dereyim. Ülkem için bir şeyler yapmaya çalıştım. Yapamadım. Başarılı olamadım. Yavaş yavaş bir çukura gömülür gibiyim. Dönen dolaplardan halkın haberi yok. Bütün bunları halka anlatacak kurumlar da yok. Aydınlar korkunç bir bencillik içinde... İşte böyle sevgili dostum. "

Kadın şöyle yanıt verdi adama, "Sevgili İnsan Dostum, siz beni yıkıldığım yerden kaldırdınız. Yenilebilirsiniz ama kaçmak yok. Şimdi siz, benden kaçıyorsunuz. Niçin insan dostum, niçin. Ben ne yaptım size... Yalvarırım söyleyin ne yaptım."

Kadın, heyecanla yanıt beklerken... mektubu attıktan bir hafta sonra gazetede şöyle bir haber-yorum okudu. Haber-yorum, "Namuslu Bürokratın Sonu" başlığını taşıyordu. Haberin

hemen yanında adamın fotoğrafı vardı. Kadın, yazıyı hızla okudu. Haber-yorumdan öğrendiğine göre, adam, orta halli bir memur çocuğuydu. Devletin olanaklarıyla iyi bir eğitim görmüştü. Ciddi, disiplinli bir bürokrat diye tanınıyordu. Holdinglerin ülke çıkarlarına aykırı yatırımlarına evet dememişti. Bir yıldır soluk soluğa süren mücadele bürokratın yenilgisiyle bitmişti. Bürokrat görevden alınmıştı.

Kadın, umarsız bir şaşkınlığın içine düştü. Ne yapmalıydı, ne yapabilirdi? Şaşkındı. Demek adam önemli bir görevdeymiş. Sevinçliydi. Bunu hiç belli etmemişti. Üzgündü. Adam ne yapacaktı şimdi... Bu duyguları üst üste yaşıyordu. Telefonla adamın evini aradı. Yanıt alamadı. Bu kez başında olduğu daireyi aradı. Uzun uğraşlardan sonra sekretere ulaşabildi. Sekreter buz gibi konuştu. Beyefendi toplantıdaydı. Bağlayamazdı. Kadın önce sert çıkmak istedi. Ama hayır... Rica etti. Çok önemliydi. İstanbul'dan arıyordu. Sekreter,

-Telefonunuzu verin, toplantı bitince sizi ararız, dedi. Aramadılar. Yarım saat geçti. Kadın yine telefon başındaydı. Sekreter laf anlamıyordu. Beyefendi toplantıdaydı. Rahatsız edemezdi. Toplantının ne zaman biteceği belli değildi. Kadın birden çözüldü. Kendini tutamadı. Adama ulaşamıyordu. Adam gidiyordu. Birden hıçkırmaya başladı.

- Lütfen... Lütfen, diyordu... Yalvarıyorum size... Anlayın beni... Lütfen... Siz de kadınsınız...

- Bir dakika, dedi sekreter... adınız... Evet, bir dakika bekleyin.

Kadın, biraz sonra adamın sesini duydu... Ses... adamın sesi...

- N'oldu, neyiniz var, dedi adam.

Kadın hıçkırıyordu... Konuşamıyordu... Yoksa annesine bir şey mi oldu... Adam,

- Bakın... Şimdi telefonu kapatalım, dedi. Yüzünüzü yıkayın, sakinleşin. On dakika sonra sizi arayacağım.

On dakika sonra aradı adam. Kadın, biraz sakinleşmişti.

- Hayır, anneme bir şey olmadı. Olanları gazetede okudum.

- Hangi olanları?

- Size olanları... Bir an sizi kaybettiğimi sandım.

- Bunun için mi ağlıyordunuz...

- Evet, sizin için...

- Şey...

- Lütfen başlamayın yine... Evet, sizin için ağlanmaz. Hiç kimse ağlamamalı sizin için. Değmezsiniz siz buna... ama ben ağlıyorum işte... Sizin için.

-Bir mücadele verildi... Yenildim... Ama bu iş burada bitmeyecek...

-Hiç kimse yenemez sizi... Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Adamdan ses gelmedi. Kadın telaşla,

- Alo... alo... alo. dedi.

- Biraz dinlenmek istiyorum... Sonra Ağrı'ya gideceğim.

- Beni de götürün... Lütfen...

- Bakın, beni dinleyin... siz...

- Evet, biliyorum, ben büyük bir ırmağım, siz beşpara etmez küçük bir dere. Irmak dereyle büyümek istiyor.

- Bakın dinleyin...

- Asıl siz beni dinleyin... Akşama sizin evde buluşuyoruz... Doğruca eve gidin. Üzüm Yiyen Kadın'ın karşısına geçin.

- Ama şey...

- Bir serserilik yapmayın... Kendinizi esirgeyin... Siz... siz benim için gereklisiniz.

Karşıdan bir süre ses gelmedi. Kadın soluğunu tutmuştu. Sonunda adamın sesi duyuldu.

- Tamam...

Kadın telefonu kapadıktan sonra hızla hazırlandı. Sonra resimlerin durduğu odaya girdi. Özenle sarılmış bir tabloyu aldı. Yanlışlık olmasın diye ambalajı açtı. Baktı... Sabahın erken saatleri... Deniz kıyısında bir kadın. Üzüm yiyor. Kadının çevresi, domuz, tilki, yılan, maymun suratlı iki ayaklı yaratıklarla dolu. Uzakta bir adam. İnsan yüzlü. Kadına doğru yürüyor. Elinde kocaman bir yıldız taşıyor.

DERİSİNİ TAŞIYAN ADAM

Yazarın Notu/ Garip bir serüveni var bu öykünün. Yaz mevsiminin son günleri... Yalova'da çay bahçesinde oturuyorum. Kırk yaşlarında bir adam, yanıma geldi. Kibrit istedi. Sigarasını yaktıktan sonra masada duran kitaba baktı. "Hâlâ roman okuyanlar var mı?" dedi. "Var" dedim. İzin istedi, karşıma oturdu. Adamı gözüm ısırıyordu ama, kim olduğunu çıkaramadım. Adını sordum, söylemedi. Önemli değilmiş... "Ben de bir zamanlar birşeyler yazdım" dedi. "Peki şimdi niye yazmıyorsunuz?" deyince birçok şey anlattı. Çürüme... İhanet... İnsan malzemesi... "Ben" dedi, "bütün bunları hayatın seyri içinde normal sayardım. Sonra o kadını gördüm. Ben, cehennemden geliyordum. Hain dolu bir dünyadan. " Durdu. "Düşün dostum" diye devam etti, "güvendiğimiz birçok insan, gitti işbirlikçi oldu... Elma bahçesinde yılan, ormanda baltacı, denizde avcı... Hepsi

dostumdu bir zamanlar...

Sonra o kadını tanıdım... Tertemizdi... Pırıl pırıldı... Bir çocuk gibi... İşte o zaman anladım, çürük insanlarla bir adım bile atılmaz. Başka şeyler yapılmalı... " Gözlerine baktım. Üzgündü. Yine de sordum, "O kadın ne oldu?" "Sevdim" Bir sigara daha yaktı. "Olmadı işte belki olması mümkün değildi" dedi. "Bir fırsat size, oturun kadını yazın". "Düşündüm bir ara yazmayı... Ama hayır... İsterseniz size anlatayım" Anlattı. Kadını çok sevdiği belliydi. "Belki bir gün kavuşursunuz" dedim. "Mutlaka... mutlaka... Ama ondan önce yapmam gereken şeyler var. Mücadele devam edecek... Sonra... mutlaka... "Sustuk... Belki on dakika öylece oturduk. Konuşmuyorduk ama, dakikada belki beşyüz kelime gidip geliyordu aramızda. "Şey... isterseniz siz yazabilirsiniz." Şaşırdım. Yüzüne baktım.

"İsterseniz yazın... nasıl, iyi olmaz mı... " Sustuk... Bir süre sonra kalktı "Vapur geldi, ben gideyim" Üç adım sonra döndü,

"Kadının adı yok, benimki de... tamam mı" Yürüdü gitti. Arkasından baktım. Kimdi bu adam? Üzgün bakışlı, kırgın sesli, derisini taşır gibi yürüyen bu adam kimdi? Birden... evet, sesinden tanıyıverdim adamı. Hızla iskeleye indim. Vapur kalkmıştı. Çay bahçesine dönerken tuhaf bir duygunun içindeydim. Vapurda giden adam ben miydim yoksa... Yoksa şimdi çay bahçesine doğru yürüyen adam o muydu... .

İşte şimdi okuyacağınız öykünün garip serüveni. Öyküyü biraz değiştirdim. Yoksa kadını da erkeği de hemen tanırdınız. Dostum böyle bir şeyi kesinlikle istemedi.

Kırgın sesli arkadaş, bu öykü sizindir. Siz yarattınız bu öyküyü. Ben yazdım. Adresini bilseydim, sevdiğiniz kadına gönderirdim. Yalnız o okusun isterdim. Ama siz, kadının adı dışında gizlediniz benden. "O benim en gizlim" dediniz... "En gizlim" Anımsıyorsunuz değil mi, böyle dediniz. Şimdi hem siz,

hem sevdiğiniz kadın, birbirinizden uzaklarda bu öyküyü okuyacaksınız. Umarım beğenirsiniz.

*

Temmuz ayının son günleri. Sabah. Saat dokuz suları. Bir adam vapur gişelerine doğru yürüyor. Kırk yaşlarında. Orta boylu. Teni yanmış. Tatilden dönüyor. Sağı solu umursamaz bir tavrı var. Biletini aldı. Vapur birkaç saat sonra kalkacak. Deniz kıyısında çay bahçelerinden birine girdi. Az şekerli kahve söyledi. Kıpırtısız, uzanıp giden denize baktı. Daldı... Bir ses,

- Beyim, falınıza bakayım.

Döndü. Bir kadın... Çingene. Otuz yaşlarında. Yemenisinin ucundan görünen saçları siyah.

İnce bir yüz.. Kırmızı bluz. Çok renkli bol bir eteklik.

- Ne falı?
- Kahve falı beyim.
- Fala filan inanmam ben.
- Beyim, ben de inanmam.
- Sen de mi inanmıyorsun... E, ne gerek var öyleyse fala...
- Her şeyi inanarak mı yapıyoruz.

Kadın, gözlerini dikmiş bakıyordu. Adam rahatsız oldu. Hakaret eder gibi konuştu.

- Sen çingenesin değil mi...
- Evet beyim, has çingene.
- Has çingene öyle mi... Nasıl oluyormuş has çingene.

Kadın sustu.

- Söyle bakalım, dedi adam, nasıl oluyormuş has çingene... Çingene, çingenedir yahu...

Kahve geldi. Adam başladı kahvesini içmeye. Yavaş yavaş. Kahve bitene kadar hiç konuşmadılar. Adam, "Şunu kovayım" diye düşündü. "Kov gitsin... Has çingeneymiş ha... " Kadına baktı. Derinleşen bir kuyunun başındaymış gibi bir duyguya

kapıldı. Her bakışında biraz daha geriledi.

- Öyleyse palavra atacaksın.

- Hem de nasıl.

Adam, fincanı bir iki kez çevirdi. Ters çevirip tabağa koydu.

- Uzatma ama...

- Bir dilek tutun beyim.

- Ne dileği.

- Gönlünüzün istediği bir şey.

- Hadi bakalım, o da olsun... Tamam, tuttum.

Kadın, fincanı aldı. Telvenin biçimlerine dikkatle bakmaya başladı. Başını fincandan kaldırmadan,

- Dileğiniz olacak beyim, büyük bir aşk yaşayacaksınız.

Büyük bir aşk... On yıl önce oldu böyle bir şey. Evlendi. Altı ay sonra aşk bitti. Hır gür başladı. Önce yatakları ayırdılar. Sonra birbirlerine dayanmayı denediler. Olmadı. Evde iki dünya yaşıyordu. Birbirinden ayrı. Kopuk. Sık sık çarpışıyorlar, her çarpışmada büyük bir deprem oluyordu. Bir yıl sonra ayrıldılar. Adam ondan sonra kendi dünyasında yaşadı. Kendi yalnızlığında... Güzel bir dünya için mücadele etti. Büyük ihanetler gördü. Cehennemde savaşır gibi yaşadı. Aç kaldı. Susuz kaldı, Ama kimseye bir şey belli etmedi. Sonra kendine bir iş kurdu. Ele güne muhtaç olmadan bu yaşa geldi. Arada sırada koluna takıp gezeceği bir kadın istemedi değil. Ama bu düşüncesini bastırdı. Çünkü şuna inanıyordu. Dünyada milyarlarca insan yaşıyor. Herkesin kendine göre bir çizgisi var. Ortak çizginin insanını bulmak bilmem kaç milyarlık bir ihtimal. Bunun için evlenmedi. Gelip geçici ilişkilerle yetindi.

Kadın, bir kez daha konuştu,

-Evet, büyük bir aşk yaşayacaksınız.

-İyi ama benim dileğim bu değil.

-Boş verin beyim, palavra atacağız dedik ya.

Güldüler... Adam, kadının dişlerinde pembe bir gül görür gibi oldu.

- Demek büyük bir aşk yaşayacağım... Aşk. Hem de büyük...

- Evet

Adam, kadının gözlerinde bir fırtınanın estiğini duyumsar gibi oldu. Ağaçlar yerlere kadar eğiliyor, deniz kabarıyordu... Döndü denize baktı. Kıpırtısız. Uzaklara doğru uzanıyordu deniz. Ağacın tepesinde bir kuş öttü.

Kadın fısıldadı.

- Çok acı çekeceksiniz

Adam, sigarasından derin bir nefes çekti. Canı sıkıldı. Ne o, aşık olacakmış. Acı çekecekmiş. Rezalet

- Falı malı bırak, hadi çek git.

Kadının göğsü hızla inip kalkıyordu. Fincanı tutan eli titriyordu.

- Çok büyük acılar bekliyor sizi, dedi, fincanı bıraktı.

Sustular... Kadının boyun damarı atıyordu. Adam, damarda dolaşan kanı düşündü... kan... Kadın, kanla birlikte adamın içine akıyordu. Bunu duyumsuyordu adam. Bunu durdurmak istiyordu. Kan, bütün engelleri aşıyor, milim milim, adamın direncini parçalıyordu. Kanla birlikte kadın, adamın beynine, yüreğine, ciğerlerine, ayak parmaklarına doğru usul usul ilerliyordu.

- Lütfen devam...

Kadın, fincanı aldı. Telvenin biçimlerine uzun uzun baktı.

- Işte aşık olduğunuz kadın.

- Hani?

Fincanda ince bir çizgi. Adam baktı. Bir şey çıkaramadı.

- Çok tuhaf, dedi kadın.

- Tuhaf olan ne?

- Kadının gözleri...

- Gözleri mi... Nesi tuhaf...

- Çok tuhaf... Bir yandan bakarsan yeşil... Şurdan bakarsan ela... Kahverengisi bile var... Kocaman... Ama hiç büyümemiş, çocuk kalmış bu kadının gözleri.

-Nasıl yani?

-Çocukların ne düşündüğü, ne istediği gözlerinden okunur ya, işte kadının gözleri de öyle. Kadının gözleri hep böyle çocuk gibi kalacak... Yüzyıl yaşasa bile... Bu kadın hiç yaşlanmayacak.

Adam, birden elini masaya vurdu.

-Saçmalama.

-Hayır beyim, ben, gördüğümü söylüyorum... Bakın, siz bakın isterseniz.

- Her neyse işte... Saçmalamadan devam et...

- Kadın bir kalabalığın içinde... Durun bakayım... Evet, burası büyük bir istasyon. Siz de oradasınız.

- Ben de mi oradayım? Hani nerede?

- İşte şurda... İşte şu, sizsiniz... Şu da kadın... Gördünüz kadını...

İstasyon

Adam, kadını gördü. On adım ilerde. Hava soğuktu. Kadın lacivert bir pardösü giymişti. Elinde lacivert bir valiz vardı. Adam hızlandı. Kalabalığı yara yara kadına yetişti. Elini uzatsa tutabilirdi. Bir adım... Bir adım sonra, "nerdesiniz, günlerdir sizi bekliyorum" diyecekti. Diyemedi. Kadına bir adım kala ayağı takıldı. Düştü. Belki bir saniye sonra kalktı. Bir saniye... Ama kadın kayboldu. Bir saniyede. Adam, bütün istasyonu aradı. Kan ter içinde kaldı. Kadınlar tuvaletinin önünde dakikalarca bekledi. Sonra çıkışın oraya gitti. "O daha gelmedi. Ben, birini, ona benzettim" Böyle düşünüyordu. Buna inanmak istiyordu.

"O daha gelmedi". Şafak sökene kadar bekledi. Bütün trenler geldi. Çok uzaktakiler bile... Kadın hiçbirinden çıkmadı. Üzgün, acılı, eve giderken, bulutlar bir şimşekle parçalandı. Adam şimşeğin parçaladığı bulut olmak istedi.

Çay Bahçesi

Çingene, başını, fincandan kaldırdı. Adamın gözlerinde bir dolu hüzün vardı. Lacivert pardüsülü kadını düşünüyordu.

-Hiç yaşlanmayacak değil mi?

- Evet beyim.

- Gözleri, hep çocuk kalacak.

- Hep...

-Öyle sanırım, kalbi bir kucak kuştüyüne benziyor.

- Nerden bildiniz?

- Yürüyüşünden...

- Kaçırdınız ama...

- Hayır, ben kaçırmadım... O kaçtı... Ama niçin?

Kadın fincana eğilirken,

- Siz kaçırdınız, dedi. Çok tuhaf... Kadın, bir elma bahçesinde...

- Elma bahçesinde mi?

- Evet bakın, elmalara bakıyor... Eliyle yokluyor... Durdu... Kocaman, kırmızı bir elma var... Onu koparacak... Aman Allahım...

Ne oldu?

- Bir yılan...

Adam eğildi. Fincana baktı. Yılanla göz göze geldiler. Adam, ihaneti tanıdı... Yüksek idealleri yerlebir eden ihanet, elma bahçesinde ilerliyordu şimdi. İhanet yerde sürünüyordu ama yaşıyordu. Elma bahçesinde işte... Kadına doğru.

Elma Bahçesi

Adam, elinde mavzerle, usulca çiti geçti. Kadın, az ilerde. Elmayı koparacak. Yılan tam arkasında. Dikilmiş. Belinin hizasında. Bir sokuşta öldürecek. Adam, nişan aldı. Hayır, burdan olmazdı. Sola kaydı. Yine de iyi değildi yeri. Milim sapsa kadın ölürdü... Kadın... yılan... adam... Öğle sıcağında beş saniye beklediler. Cırcır böcekleri sustu. Ölüm, pişmanlık, acı, ihanet... Dünya beş saniye sonra ters dönecekti. Hayat, birileri için beş saniye sonra bitecekti. Üçü de biliyordu bunu. Ölümle hayatı ayıran çizgi görünmüyordu bile... Adam tetiğe bastı. Yılanın kafası parçalandı. Bir saniye sonra cırcır böceklerinin sesi duyuldu. Kadın, arkasına bakmadı. Uzandı, elmayı kopardı. Sık ağaçların içinde kayboldu. Adam sırtüstü yere yattı. Bütün gün öyle durdu. Güneşe baktı. Kör olmak istedi.

Çay Bahçesi

Adam kırık dökük bir sesle konuştu,

- Bu kadar acı fazla değil mi?
- Siz istediniz bunu.
- Hayır, hiçbir şey istemedim ben... Siz çıktınız karşıma... Siz...

Birden durdu... Siz... Siz diyordu bir çingeneye... Siz... sen... ne diyeceğini şaşırdı.

-Siz istediniz, siz yaşayacaksınız... Bakın, kocaman bir balıkçı teknesinde görüyorum sizi. Büyük bir denizde... Kara suratlı, eli kırbaçlı kaptan, o balinayı bekliyor.

- Ne balinası?
- Turkuaz renkli, pembe gözlü balinayı.
- Hayır olamaz... Biz oraya köpek balıkları için gittik...
- Siz öyle sanın... Kaptan balinayı bekliyor...
- Köpek balıkları için gittik diyorum size.

- Susun... İşte geldi... Turkuaz renkli, pembe gözlü balina... Yaralı... Ufukta bir sürü tekne göründü. Herkes balinayı yakalamak istiyor... Kara suratlı kaptanın gözleri parladı. Balinayı vurursa çok para kazanacak... İşçilerden birkaçı itiraz ediyor... Kaptan, işçilerin kafasını, çelik kırbaçla paramparça ediyor.

- Susun diyorum, susun... Tekrar ediyorum, biz oraya köpek balıkları için gittik...

- Bana inanmıyorsanız, siz bakın... Görün, gözlerinizle görün. Turkuaz renkli, pembe gözlü balina gemiye doğru geliyor. Yaralı. Yardım istiyor... Bakın, siz de ordasınız. Kaptana laf anlatmaya çalışıyorsunuz.

- Canına okuyacağım bu heriflerin... Pişman olacaklar...

Büyük Deniz

Adam denize atladı. Dev dalgaları aşarak balinanın yanına gitti. Turkuaz renkli, pembe gözlü balina hıçkırıyordu. İnsanlık bir saniye dursa hıçkırıkları duyabilirdi. Ama herkes savaşa hazırlanıyordu. Denizde büyük bir para yatıyordu. Kaptanların gözleri kısılmıştı hırstan... Savaş başlıyordu. Köpek balıkları geniş bir çember yaptılar, ganimetten pay koparmak için. Avcı botlar denize indirildi. Çelik zıpkınların biri gidip biri gelmeye başladı. Fakat o da ne... Şimdiye dek görmedikleri bir yaratık... Çelik zıpkınları eliyle tutuyor, bir vuruşta ikiye bölüyordu. Bir tekmede gemileri alabora ediyor, bir yumrukta köpek balıklarının kafasını parçalıyordu.

Savaş kısa sürdü. Adam turkuaz renkli, pembe gözlü balinayı yanına aldı. Çemberi yardı. Dev kulaçlarla soğuk denizlere doğru gitti. Kuzey kutbuna vardıklarında adam ölmek üzereydi. Bütün vücudu parçalanmıştı. Son bir kulaçla buzların üstüne çıktı. Sendeledi. Sonra boylu boyunca yere yığıldı. Balina, denizin dibine indi.

Çay Bahçesi

Kadın sustu.

- Niye sustunuz... Devam et... Sonra... Ne oldu sonra?

- Kadın kurtardı adamı.

- Nasıl?

Kutup

Az sonra kadın geldi. Beyaz bir kürk giymişti. Köpeklerin çektiği bir kızağa adamı aldı. Evine götürdü. Adam, yirmibir gün gözünü açmadı. Ateşler içinde yandı. Kadın, yirmibir gün adama bakt... İşte o adamdı bu. Şurda yatan... Biliyordu adamı. Mücadelesini... İnadını... Ağlamazlığını... Direncini... Gerekliydi bu adam... Güzel bir dünya için gerekliydi... Sağlığına kavuşması için dua etti. Yirmi bir gün sonra adam, bir sabah gözlerini açtı. Kendini dinledi. İyi olduğunu duyumsadı. Kalktı. Evden çıktı. Kadın, az ilerde arkası dönük oturuyordu. Adam sessizce yürüdü. Her adım atışta kadın eriyordu. Hızlandı... Koştu... Ama geç kaldı. Kadın, buzların içinde eridi gitti. Eliyle buzu okşadı. Kadının oturduğu yer ılıktı. Adamın gözlerinden bir damla yaş, ılık buzun üstüne düştü. Sonsuz bir kederle çevresine bakındı. Kadını, uzaklarda buzulda görür gibi oldu.

- Durun, durun diye bağırdı.

Ses, kadına ulaşmadı. Buzula çarptı. Orda dondu kaldı.

Çay Bahçesi

- Söyleyin, niçin böyle yapıyor?

Kadın, başını fincana eğdi.

-Kadını, büyük bir kalabalığın ortasında görüyorum. Yüzbinlerce insan... Yürüyorlar... İnsan hakları, eşitlik yazılı afişler. Siz de oradasınız... Önlerde... Çocuklar babalarının omuzlarında...

Çocuklar gülüyor. Siz de gülüyorsunuz. Bir çocuğa su veriyorsunuz. Yürüyorsunuz... Omuz omuza... Birden sokak aralarından adamlar çıkıyor. Eli sopalı, zincirli... Ortalık karışıyor... Çocuklar ağlıyor. Bir sopayla kafanız yarılıyor. Kadın uzaklardan koşa koşa geliyor. Etekliğini yırtıyor. Yaranızı sarıyor... Gözgöze geliyorsunuz... Acıdan yüzünüzü buruşturuyorsunuz... Homur homur homurdanıyorsunuz... Kadın,

-Yeni bir dünya kolay kurulmaz, diyor. Öteki yaralıların yardımına koşuyor.

Kadın, başını kaldırdı. Adam, kadının gözlerinden hüzün dolu bir çizginin hızla geçtiğini gördü.

- Lütfen, dedi, fincanı verir misiniz...
- Ama siz...
- Lütfen...

Fincanı aldı. Telvenin biçimlerine baktı.

- Kadın, dedi, bir evin balkonunda oturuyor. Adamı bekliyor. Hilal, az sonra sessiz bir yangınla batacak. Şimdi adamı görüyorum.
- Nerde adam?
- En uzak yıldızda...

Kadının göğsü inip kalkıyor, dudakları titriyordu.

- Aman Allahım, ne yapıyor orda...
- Yıldızdan yıldıza kement atıyor... Bütün yıldızları toplayacak.
- Sonra?
- Güneşe gidecek.
- Güneşe mi?
- Evet, sonra hepsini, kadının kucağına dökecek.

Kadın,

- Hayır, hayır, diye hıçkırdı. Fincanı, adamdan aldı...
- Bir orman... Ormanın bitiminde bir dere... Adam, derede,

çubuk yarıştırıyor. Az ilerde iki katlı ahşap bir ev. Kadın orda.

- Gidiyorum.
- Hayır.
- Gideceğim...
- Lütfen...
- Gitmek zorundayım.

Orman

Adam dereyi atladı. Eve doğru yürüdü. Aralık kapıdan girdi. Sessizce merdivenleri çıktı. Geniş bir salon... Kadın, ayaklarını toplamış, sedirde oturuyor. Dışarı bakıyor. Dereye... Derinden gelen bir sesle,

- Geldiniz mi dedi?
- Geldim... Sonunda buldum sizi. Hiç ayrılmayacağız artık. Bunun için gerekirse bütün dünyayla savaşırım.
- Siz bir mücadelenin içindesiniz, birçok işiniz var.
- Önce siz.
- Hani bütün çocukların bisikleti olacaktı... Hani güzel bir dünya kurulacaktı... Bunlar sizin düşünceleriniz değil mi
- Bakın beni dinleyin... Bir kaçgun dönemine giriyoruz... Yalnız bırakamam sizi.
- Beni düşünmeyin...
- Yanımda olmalısınız... İnanın mücadele devam edecek... Ama siz... Siz olmazsanız tükenebilirim ben... Bunu bilmelisiniz...

Kadın, kederli bir sesle,

- Az sonra karanlık bir gece başlayacak... Yıldızları tek tek topladınız, ama hiçbir şey değişmedi.
- Gördünüz demek.
- Hepsini... güneşe gidişinizi de...

Sedirden kalktı. Yavaş yavaş pencerenin önüne gitti. Batan

güneşin altında kızıl bir ışığa benziyordu.

... Bu dünya sizin aşkınıza hazır değil...

- Lütfen, rica ediyorum, susun...

- Sizin aşkınızı çekemez bu dünya... Çöker... çöker anlıyor musunuz...

- Yanılıyorsunuz...

- Bize yeni bir güneş gerekli... yeni bir dünya...

- Beni dinlemelisiniz...

... yeni yıldızlar, yeni sözcükler... Çünkü biz hepsini tükettik... Sizin aşkınızı da tüketiriz... Yok ederiz... İkimiz de perişan oluruz sonra;

- Hiç mi sevmediniz beni... Söyleyin, hiç mi?

- Kendimden fazla düşündüğüm tek insan sizsiniz... Keşke rastlamasaydım size... Siz, yüksek ülküler için yaşayan, çocuk kalmış kocaman bir adamsınız.

- Siz de öylesiniz... Güzel bir dünya için yaşıyorsunuz... Siz de çocuk kalmış kocaman bir kadınsınız...

- Ben de bunu söylüyorum ya arkadaşım, çocuklara evcilik oynatmazlar fazla. Mutlak birileri gelir, oyun bitti, der.

- Hayır kabul etmiyorum bunu... Kabul etmiyorum... Beni dinlemek zorundasınız.

- Hani bütün çocukların bisikleti olacaktı.

Adam, pencereye doğru bir adım attı.

Burdan görüyorum, dedi. İşte bir çocuk... bisikletiyle güneşe gidiyor. Hiç kimse durduramıyacak çocuğu... Mutlaka gidecek... Gitmek zorunda... Ondan sonra...

Çay Bahçesi

Kan çanağına dönmüş gözlerini, adamdan kaçırdı kadın,

-Gidemeyecek... Çocuk düşecek... Eli baltalı adamlar ormana girecek... Bakın, bir sırtlan, avını bekliyor... Bir geyiği çem-

bere aldı avcılar... Çubuk yarıştırdığınız derenin suyu çekiliyor.

Orman

Adam, son bir umutla,

- Beni dinlemelisiniz, dedi.

Kadın hiç yanıt vermedi. Omuzları sessizce sarsılıyordu.

- Rezalet... tek kelimeyle rezalet... Gidemezsiniz... Durun... Durun diyorum size...

Kadına doğru yürüdü. Ama geç kalmıştı. Kadın, bir sis gibi ormanın içlerine doğru çekiliyordu

-Yaşayacağım, dedi adam. Çünkü biliyorum, siz de bu dünyadasınız... yaşıyorsunuz... Sizi bulmak zorundayım... Bu dünyadayım... Milyarlarca yıl bu dünyadayım.

Çay Bahçesi

Adam, gözlerini, durgun denize çevirdi.

- Bitti dedi kadın.

Adam dört kibrit çöpünü peş peşe kırdı.

- Bulmak zorundayım.

- Boşuna yorulmayın.. Ne dedi kadın, "bize yeni bir güneş gerekli. Yeni bir dünya... " Bunları yapın... o gelir.

- Mutlaka, dedi adam, mutlaka...

- Para vermeyecek misiniz beyim diye çimdikler gibi konuştu çingene.

Adam, dalgın, yerde duran çantasına eğildi. Para çantasını çıkaracaktı. İşte o an kadının gözlerinin yeşilden elaya, eladan kahveye dönüştüğünü duyumsadı. Birden başını kaldırdı. Fakat kadın yoktu. Sağına soluna bakındı. Göremedi. Kadın bir saniyede kaybolmuştu. Ayağa kalktı. Uzaklarda, denizde bir kıpırtı. Bir dalgalanma. İşte orda... Turkuaz renkli, pembe gözlü balina. Hıçkırıklarını duydu. Denize koştu. Fakat hayır... Deniz,

kıpırtısız, durgun, uzanıp gidiyordu. Döndü. İskeleye doğru yürüdü.

Bir çocuk paldır küldür yuvarlanıyordu uzayda. Bisikleti çoktan parçalanmıştı. Ormanda tek bir ağaç yoktu. Bütün ağaçlar kesilmişti. Avını parçalıyordu sırtlan... Yaralı geyik yerde. Titriyordu. Upuzun yatmış... Derenin yatağı çoktan kurumuştu.

Adam yürüyordu... Sırtında çantasını değil, yüzülmüş derisini taşıyordu. Her adım atışta kan sızıyordu vücudundan.

ESKİ BİR DAĞA BENZEYEN ADAM

Pencereden bakıyorum. Akşam saatleri... Öğle üzeri başlayan kar fırtınası devam ediyor. Bakkala gidip ekmek almalıyım. Ama "Bu havada dışarı çıkılmaz. " diyorum. Üşeniyorum. Dünden kalan ekmekle idare ederim. Çay var. Peynir, zeytin var. Gaz sobası sessizce yanıyor. Evde durum fena değil... Kar fırtınası devam ediyor. İçim üşüyor. Tam bu sırada kapı çalındı. Bu saatte... bu havada... Karşı komşunun liseye giden oğlu olabilir. İçinden çıkamadığı bir ders olursa gelip bana soruyor... Hayır. Komşunun oğlu değilmiş. Gelen on yıllık dostum. Üstü başı kar içinde. Soğukla girdi içeri. Gelmesine sevindim. Ama bu havada bir anlam veremedim. Dün beraberdik. Sesini çıkarmadan soyundu. Sobanın başında karşılıklı oturduk.

-Eee, n'apıyorsun bakalım, dedi.

-Hiç, dedim.

Hissediyorum. Dilinin altında bir şey var. Tatsız bir şey mi

acaba... Yüzüne bakıyorum. Karşılıklı oturmuş, çaylarımızı içiyoruz. Kar fırtınasının sesi duyuluyor.

- Kolay gelebildin mi? dedim.

- Önemli değil, dedi.

İkinci bardağın yarısına gelmiştik. Kalktı. Pencereden kar fırtınasını seyretti. Sonra geldi, karşıma oturdu.

- Bak dostum dedi, ben hayatımın her devresinde yazarların özgürlüğünü savundum.

Bu havada... yazarın özgürlüğü.

- Bunu başka bir gün söyleyebilirdin. Ne bileyim, yarın... öbür gün.

Gülümsedi.

- Yok dedi bunu, böyle havalarda söylemek daha güzel.

Sustu bir cigara yaktı. Belli konuşmaya hazırlanıyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordum. Birden kalkıp yanaklarından öpmek istedim. İçimden geldi. Biliyorum dostum, senin hayatın türlü acılarla geçti. Büyük bir mücadele verdin. Bu yüzden çabuk yıprandı yüzün. Dostum benim. çevrene hep güven verdin. Hiç eğmedin başını. Hep düşünürüm. Seni bütünüyle tanıyabildik mi acaba... Belki de sen hep sisler içinde yaşadın o pek konuşkan olmayan karakterinle.

- Dün, dedi, yazacağın bir öyküyü anlattın.

- Evet.

- İşte o öyküyü yayımlama.

Kendini birçok şeye hazırlamıştım. Ama bunu beklemiyordum. Başladım gülmeye.

- Güldüğüm için kusura bakma, dedim. Peki ama niçin?

- Çünkü öyküde beni anlatıyorsun... Daha önemlisi dostum, o kadını... Bu öykü dolayısıyla üzülmesini istemem. Çünkü o.

O kadını çok dolaylı yoldan birazcık anlatmıştı bana. Sanki olup bitenler bir arkadaşının başından geçmiş gibi.

-Hani senin bir arkadaşın vardı, anlatmıştın birazcık. Belki ondan etkilenmiş olabilirim.

-Ah siz yazarlar, diye gülümsedi. Yine de sen yayımlama o öyküyü... Başka bir öykü yaz.

Yerimden kalktım. Öykü masanın üstünde duruyordu.

-Al, dedim, oku... Sen ver kararı.

Sert görünümünün altında yumuşacık bir yürek taşıyan dostum,

-Kırılacaksan, göz ucuyla bile bakmam, dedi.

-Hayır kırılmam.

Kağıtları aldı. Buğulu bir gözle baktı.

-Hay Allah gözlüğümü unutmuşum.

-O zaman ben okuyayım, sen dinle.

Kar fırtınası hızını arttırmıştı. Öyküyü okumaya başladım.

Bir Çocuk

Yağmurlu bir akşamüstü... İlkokulun beşinci sınıfında okuyan bir çocuk, hızla eve doğru koşuyordu. Kapıdan girerken çantası açıldı. Çocuk, büyük bir telaşla, ıslak kaldırıma saçılan defterlerini, kitaplarını topladı. Hızla kapıdan girdi. Yola düşen silgisini göremedi.

- Babam, dedi eve girer girmez.

Babası hastaydı. Günden güne eriyordu... Anne sinirli bir sesle konuştu.

-Hasta olacaksın. Üstünü başını değiştir. Bir de senle uğraşmayayım. Sonra otur dersine çalış.

Evde bir sessizlik vardı. Üç yaşındaki kardeşi bile sessizce oynuyordu yerde. Çocuk biraz sonra evin tek masasına oturdu. Ders çalıştı. Bir ara yanlış yazdı silgisini aradı. Bulamadı. Annesine sordu. Terslendi. Annesine dilini çıkardı. Dilini çıkarınca tokadı yedi. Bir daha... bir daha... Baktı tokatın arkası gelmiyor,

- Baba, kurtar beni diye bağırdı. Anne birden durdu. Titreyen elleriyle çocuğun başını, göğsüne bastırdı. "Babam" diye düşündü çocuk. Sessizce ağlıyordu. "Babam kurtarır beni."

Akşam oldu. Çocuk, önüne konan bir kap yemeği yedi. Kardeşi çoktan uyumuştu. Anne mutfaktan çıkmıyordu. Yan odada yatan babasını özledi. Babasının rakı kokan sofrasını. Babanın "Koçum benim. " diye sırtına vuruşlarını.

Çocuk, gece, yatakta Lokman Hekimi düşündü.

Lokman Hekim

Lokman Hekim okuduğu kitabın son sayfasına gelmişti. Birden durdu. Yüzü, heyecanla kasıldı. Bütün vücudu titriyordu. Aradığını bulmuştu. İşte bu kitapta çözümleniyordu. Bundan böyle hiç kimse ölmeyecekti. Ölüme çare bulmuştu. Tanrı, yukardan gördü bunu. Kükredi.

- Lokman'ı yok edin.

Can alıcı, saniye sektirmeden yola çıktı. Birkaç saniye sonra sessizce öldürecekti Lokman Hekim'i. Çocuk, bunu hissetti. Uçan atına bindi. Can alıcıyı, gökyüzünün birinci katında karşıladı. Kılıcını çekti. Bir vuruşta ikiye böldü can alıcıyı. Aşağıda Lokman Hekim, acele etmeden kitabın formüllerini kopya ediyordu. Tanrı, büyük bir öfkeyle,

- Öldürün... Lokman'ı öldürün, diye bağırdı.

Gökyüzü, şiddetli bir gürültüyle ikiye ayrıldı. Güneş bin parçaya bölündü. Yıldızlar paramparça oldu. Zifiri karanlıkta korkunç görüntülerle bütün yıldırımlar yeryüzüne saldırdı. Lokman'a... Ama uçan at... Şaha kalktı... Büyük bir yarış başladı. Ordan burdan binlerce yıldırım geliyordu. Büyük şimşekler, gökyüzünü hallaç pamuğu gibi atıyordu. Uçan at öndeydi. Bir kuyruk vuruşuyla yıldırımları söndürüyordu. Uzun ayaklarıyla

şimşekleri dövüyordu. En sonunda Lokman'a yetişti. Çocuk, Lokman'ı kucakladı. Atına aldı. Eve getirdi. Lokman titrek elleriyle, ölüm döşeğindeki babaya formülü uyguladı. Baba iyileşti. Bir dakika sonra sofra kuruldu. Kardeşi bağıra çağıra oynamaya başladı. Anne süslendi. Baba, sofranın başında,

- Çabuk olun, aç kurtlar gibiyim, diye bağırıyordu.

Sofra, rakı kokuyordu. Baba, ilk kadehten sonra çocuğun sırtına vurdu.

- Koçum benim, dedi.

Dostumun yüzüne baktım. Cigarasından derin bir soluk çekti. Başıyla "Seni dinliyorum." dedi.

Kadının Saçları

Adam, sabahın erken saatinde evden çıktı. Çalıştığı fabrika uzaktaydı. Kaptıkaçtıda giderken gazetede bir haber okudu. Uluslararası bisiklet yarışları başlıyordu. Uzun uzun bisikletçilere baktı. Fotoğraflarına...

Adam bisikletine bindi. Önce kentin sokaklarında dolaştı. Bir evin önünden birkaç kez geçti. Sevdiği kadın o evde oturuyordu. Evin önünde biraz dolaştı. Kendini gösterdi. Sonra yollara düştü. Biraz geç kalmıştı. Olsun. Bütün ülke... bütün dünya adamı izliyordu. Adam rüzgar gibi geçti yolları. İşte hepsi ordaydı. İlerde. Yüzlerce yarışçı. Dünya bisiklet yarışması. Adam son tepede durdu. Sevdiği kadına baktı. Gülümsedi. Sonra pedallara bastı. Dünyanın en hızlı bisikletçisi... Hiç kimse önünde duramazdı. Adam hepsini... tek tek geçti. Dünya birincisi oldu. Sonra döndü. Büyük bir kalabalığı yara yara kadına gitti. Kadının tam önünde durdu. Kadın, beyaz mendiliyle, adamın terini sildi. Sonra bisikletin önüne bindi. Adam, ince, tozlu bir yola sürdü bisikleti. Yol, kıvrıla kıvrıla yüksek bir dağa gidiyordu. Kadın, her pedalda adamın soluk alıp verişini

hissediyordu... Yüreğinde... Kadının yüreği, hızlı hızlı çarpıyordu, adamın soluklarıyla.

Dağın en yüksek yerinde durdular. Kadın, çam dallarından iki taç yaptı. Birini kendi başına taktı. Öbürünü adamın başına... Sonra aşağıya indiler, yeşil ovaya. Hızla. Kadının saçları rüzgarda uçuşuyordu. Kadının saçları pınar suyu gibi ışıltılar saçıyordu. Başlarının tam üstünde bir kartal, kocaman kanatlarıyla güneşin ışınlarını kesiyordu. Adam gülümsüyordu.

Durdum... Dostum, bir süre sonra,

-Satranç oynamayı düşünmüyor mu? dedi.

-Yok... satranç yok.

-Peki, devam et.

Mücadele

Adam kaptıkaçtıdan indi. Çamurlu yolda yürüdü. Davul zuma sesini duydu. "Demek başladı. " dedi. Mücadele başladı. Sonra hiç bitmedi. Annesi öldü. Babası çoktan ölmüştü. Yıllar önce. ilkokulun son sınıfındayken... Kardeşi vuruldu. Kansı. "Yerin dibine batsın senin gibi adam. " dedi, çekti gitti. Adam, ihaneti, acıyı yaşadı. Bir karmaşada kafasına sopa yedi. Günlerce hastanede yattı. Ülkesinin yırtıldığını, çarçur.edildiğini gördü... Yıllar sonra bir kadına rastladı.

Kayıtsız Şartsız

Uzun bir yolculuktan sonra... bir kış sabahı, trenden indi adam. Bir mektubunda "Yıllardır uyuyan duygularımı uyandırdınız." diyen kadın, onu bekliyordu. Adam, kayıtsız şartsız sevgiyi anlatmıştı. "Kim olursanız olun, geçmişinizle ilgili tek bir soru sormadan sizi seviyorum. Kayıtsız şartsız sizinim. " demişti.

Bir çayevinde oturdular. Çay içtiler. Kadın, adamın yüzüne baktı. Yıpranmış yüzüne... Adam, çok eski bir zamandan gelmiş gibiydi. Maddi değerlerin çapaçul dünyasında hiçbir şeyi umur-

samadan "Sizi kayıtsız şartsız seviyorum. " diyordu. Belki milyonlarca kadın böyle bir sözü bekliyordu. Adam, sözüyle özüyle, bilgisayarlı otomat dünyayı parçalıyordu. Kadını gül yapraklarıyla döşeli bir dünyaya götürüyordu. Kadının yüreği ince ince açılıyordu. Gizli köşelerde saklanan insani değerler adama doğru akıyordu... Taşlardan seke seke atlayan bir su gibi.

-Sizi, dedi adam, sanki yıllar önce bisikletime bindirdim.

Sonra düşünü anlattı. Dünya bisiklet yarışmasını...

-Ama, dedi, hiçbir zaman bisikletim olmadı.

Güldüler.

Sonra şöyle konuştu adam,

-Bu sevgi araç değil. Siz benim için hayatın anlamısınız. Bu sevgiyi seviyorum. Bir insanı seviyorum. Bunu bilin lütfen... Sizi hiçbir zaman zorda bırakmayacağım. Sizden hiçbir şey istemiyorum. Lütfen, sizi sevmeme izin verin.

Kadın, birdenbire yangın yerine dönen yüreğini dinledi. Korktu. Yüreği ağzına geldi. Adamı sevmekten korktu. Başını eğdi, çay bardağına baka baka konuştu.

-Rica ederim... lütfen... Ama özel şeyler yapamam sizin için. Evliyim. Çocuklarım var.

Sustu. Bir yanardağ patlayıp duruyordu iç dünyasında. Konuşmak isterdi aslında. "Bu dünyayı kabul ettirdiler bize. Başımıza vura vura. Boynumuzu kırdılar. Yüreğimizi ezdiler. Unutturdular birçok şeyi. Elinizi çekin nabızımdan. Damarlarım patlayacak nerdeyse. Bir çılgınlık yapmaktan korkuyorum. Biliniz, beni kayıtsız şartsız sevmek için benden izin isteyen adam... biliniz, bundan böyle sizin sevginizle yaşayacağım. "

Zaman çabucak bitti. Kalktılar. Yağmurun altında yürüdüler. Adam bir ara durdu. Kadına baktı.

-Ne güzel yürüyorsunuz, dedi.

Yürüdüler. Kadın eve gitti. Adam trene bindi. Trende ağladı.

Sessizce... Bir zaman sonra kadın, şöyle yazdı adama, "O gün eve dönünce bir tohum ektim. Sevgimiz için. O çiçeği hiç soldurmayacağım. "

Belki Bir Gün

"Belki bir gün... " diye düşündü adam. Belki bir gün... Çiçekli bir yolda yürüdü. Yolun sonunda bir ev vardı. Evde bir kadın. Kadının saçları siyahtı. Usul usul yanan bir sobanın yanında oturuyordu. Sobanın üstünde çay demleniyordu. Odanın perdeleri kapalıydı. Kadın yün örüyordu. Alnına düşen saçlan, eliyle düzeltiyordu. Odada bir çiçek vardı. Güzel, canlı bir çiçek.

Adam sokağa girdi. Tam kapıyı çalacaktı. Birden dünya karmakarışık oldu. Yüz şiddetinde depreme benzer bir savaş başladı. Adam savaşa gitti. Milyonlarca insan öldü. Sağ kalanlar şurda burda şaşkın şaşkın dolaşmaya başladılar. Adam bir yıkıntının üstünde geçmişi düşündü. Düşlerini... mücadelesini... bir kış sabahını... kadını... Kalktı. Dağlara doğru yürüdü.

Yeni Bir Dünya

Karlı, soğuğun demiri kestiği bir gün. Adam dağ yolunda yürüyor. Düşe kalka. Kurtlar iki adım gerisinde. Sinsi bir sabırla. Son düşüşte son pençeyi vurmak için. Adamın hiçbir beklentisi yok. Hiç kimseden. Geçip giden günleri düşünmüyor. Unutmuş. Üzülmüyor. Sevinmiyor. Acı çekmiyor. Umutsuz değil. Hiçbir umudu yok. Tam sıfırda. Yürüyor. Düşe kalka. Sinsi bir sabırla ardından gelen kurtların hırıltısını duyuyor.

Bir dönemeçten sonra, yolun kıyısında bir kulübe. Bacasından duman tütüyor. Kapı açılıyor. Bir kadın... O. Elinde mavzer. Kurtlara doğru bir el ateş ediyor. Adamın elinden tutuyor. İçeri alıyor.

-Kendinize gelin, diyor.

Nemli, ılık tülbentlerle adamın yüzünü siliyor. Çay içiriyor. Adam, alev alev yanan ocağa bakıyor. Sonra kadının gözlerine. Orda, kadının gözlerinde yeni bir dünya görüyor. Sonra kalkıyor. Baltayı alıyor. Ağaç kesiyor. Kucak kucak odun taşıyor ocağa. Kadın,

-Odun taşımanızı sevdim, diyor.

Günler geçti. Adam uzun uzun düşündü. Sonra bir gün,

-İnsana yeni bir dünya gerekli, dedi. Bekleyin beni. O sokakta... o evde.

Kadının içi titredi. Bir mektubunda, "Şöyle bir sokakta, şöyle bir evim olsun isterdim. " demişti. Üşenmemiş, evin taslağını da çizmişti.

Yükselen Ses

Adam, yorgun insanların önüne geçti. Uzun uzun konuştu. Binlerce yıl sonra insan sıfır olmuştu. Ama bu, insanlığın tükenişi anlamına gelmezdi. İnsan sıfırdan başlayabilirdi. Ama doğru bir şekilde.

-İnsan, insanlığından aldığı güçle sesini yükseltmeli diye sözlerini bitirdi.

Ses yükseldi. Bütün dünyayı dolaştı. Dünya yeniden kuruldu. Kentler... sokaklar... evler. Adam, yeni kurulan her kente gitti. Sokakları tek tek dolaştı. Her kentte, her sokakta konuştu.

-İnsan ölür ama, insanlık ölmez, dedi.

Sonra bir gün... bir sabah, bir sokağa girdi. Sokağın başında durdu. Mücadeleden taşlaşmış yüreği titredi. İşte o sokak. Belki yüzyıllar önce girdiği sokak. İşte o ev. Az ilerde. Hissetti. Kadın onu bekliyordu. Usul usul yanan sobanın başında. Sobada çaydemleniyordu. Kadın, kazağın son ilmiklerini atıyordu. Alnına düşen saçını, eliyle düzeltiyordu.

Tam o sırada yüzlerce bisikletçi sokağın başından yavaş ya-

vaş geçip gittiler. Eski birinciye el salladılar. Adama... Çocuklar top oynuyordu. Lokman Hekim'i düşündü... can alıcıyı... Can alıcı yerde upuzun yatıyordu.

- İşte böyle, dedi adam, insan ölür. Ama insanlık yaşar.

Can alıcının cesedine baktı. Kadının beklediği eve doğru yürüdü.

Kar Fırtınası Devam Ediyor

- Öykü bu kadar, dedim. Sen yaşadın mı bütün bunları?

Dostumun yüzü karardı. Bu öyküde biraz hayatı, biraz düşleri vardı. Kalktı. Pencerenin önüne gitti. Bir süre dışarı baktı. Sonra geldi. Karşıma oturdu.

- Ben, dedi, sesimi yükseltemedim. Bu ses, hep kısık kaldı.

- Sen sesini yükselttin dostum. Ama koşullar... Mümkün değildi.

- Bir trajediyi yaşadık desene.

- Hem tek tek... hem topluca...

- Büyük bir bedel ödüyoruz.

- Evet, geleceğin güzel dünyası için... Bak dostum, düşüncelerimi biliyorsun. Geçerli ilişkilere teslim olmayan insanlar... ancak böyle insanlar dünyayı değiştirebilir.

- Burdan nereye geleceksin?

- Açık konuşalım. Bu dünyada milyonlarca insan sevginin kırıntısını tatmadan ölüp gidiyor. Birçoğu da sevgi diye, geçerli ilişkilerin batağında onunla bununla gününü gün ediyor.

-Ne olursa olsun bu da bir bedel.

-Kabul ediyorum. Ama siz... o kadınla sen şu pis dünyada tertemiz bir sevgi yarattınız. Bundan ötürü daha büyük bir bedel ödüyorsunuz. Daha çok acı çekiyorsunuz. Bütün bunlar bilinmeli dostum. Çünkü bireysel hayat insan tarihinin ince

çizgileridir. Mutlaka bilinmeli. Peki, kim yapacak bu işi?

- Tabii sanat. Çünkü sanat insanın kendi sivilcesiyle oynaması değildir.

-Öyleyse bu öyküye izin ver. Şu rezil dünyada iki insanın sevgi için çırpındıkları bilinmelidir. Sevgi için ödediğiniz acı bedel bilinmelidir...

Sustuk. Dostum kalktı. Kendine bir kadeh rakı hazırladı... Bir yudum içti. Sonra şöyle konuştu.

-Seni suçlamalarından korkarım. İnanmazlar. Erkek için çiçek eken kadın. Kadın için ağlayan erkek.

-O ahmakları bana bırak. Siz güzel bir sevgi yarattınız. Bu, insanın gücünü gösteriyor. Ancak sizin gibi sevebilenler bu dünyayı değiştirebilir. Çünkü siz, tatsız ilişkilere teslim olmadınız. Öbürlerine gelince... Yatak peşinde koşanlar, insanı değil, teni, kadını, erkeği sevenler. Onlar bu dünyanın çarkında yok olur giderler.

Dostum, gözleri kısılı düşündü.

-Haklısın, dedi. Yalnız lütfen, kadını belli edecek hiçbir nokta olmasın. Çünkü kadın, zaten acı çekiyor. Hissediyorum bunu. Daha fazla acı çekmesini istemiyorum. Belki bu yüzden çekip gideceğim buralardan. Kaybolacağım.

Yerimden fırladım.

-Hayır diye bağırdım... Hayır. Bu sevgiyi savunmalısın.

-Savunmak... Tabii, kanımın son damlasına kadar. Ama çakallar var. Duyulursa... bütün çakallar ahlakçı, namusçu kesilir. Anlatamayız bu sevginin erdemini. Kadın çok acı çeker. Çakallar paramparça eder. Bir trajedi yaşanır.

-En azından öyle kalmalı öyleyse...

Rakısından bir yudum içti... Hafif kır düşmüş bıyıklarını mendiliyle sildi. Yüz çizgileri yumuşadı... Belli, sevdiği kadını düşünüyordu.

-. Biliyor musun,' dedi, o kış sabahında, çay evinde kadın gözlerini kaçırmıştı benden.

Trende bunun için ağlamış. Oysa biliyordum. Dostum, kızgın demiri gık demeden tutabilecek bir karakterdeydi. Ama sevdiği kadın gözlerini kaçırdı diye ağlıyordu.

-Belki bir gün... yeni bir hayat kurabilirsiniz dedim.

Yanıt vermedi... Sessizliğine gömüldü. Bir cigara yaktı. Uzun uzun kibritin alevine baktı. Yüzü, yıpranmış, eski bir dağa benziyordu. Kalın kaşlarının altındaki gözlerinde sevdiği kadını görür gibi oldum. Kadın, güzel bir geleceğe koşuyordu sanki. Dostumun gözleri buğulandı. Derin bir soluk aldı. Kibriti üfledi.

Kar fırtınası devam ediyordu.

BEN DOĞURDUM SENİ

Öykünün Serüveni

Sevgideğer yol arkadaşlarım, şimdi sizlere, az sonra okuyacağınız öykünün serüvenini anlatacağım... 1987 yılının mart ayı. Yağmurlu bir akşam üstü. İki gün önce telefonla konuştuğum hanımefendiyi bekliyorum. 18. 00 sularında geldi. Islak. Şemsiyesi yoktu. "Yağmuru severim" dedi, "siz de seviyorsunuz. Yazılarınızdan biliyorum. " İlginç bir konu anlatacağını söylemişti. "İsterseniz başlayın. Zaman kalırsa yağmuru konuşuruz. " dedim... Gülümsedi. "Somurtmayın. Ben, sizin yol arkadaşlarınızdan biriyim. Anlatacaklarıma gelince, bir saate sığmayacak kadar uzun. " Bir cigara yaktı. "Sizin" dedi, "Derisini Taşıyan Adam" adlı öykünüzde, kadın, hep kaçar sevdiği adamdan. Kadına göre bu dünya sevgiyi öldürür. Sevginin sürekli olması için

dünyanın değişmesi gerekir. " Yumuşak bir sesle konuşuyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Ama o gözlerde ince hüzün çizgilerini hissediyordum. Birden sustu. Birbirimize bakıyorduk.

"Aşkı savunmalısınız" dedi, "herkesin, özellikle aydınların romantizm diye dudak büktüğü bir ülkede güzel bir aşk yaşandı. Bunu siz savunabilirsiniz. " Sustu. Yağmurun sesini dinliyorduk. Bir süre sonra "Ben ellibeş yaşındayım. " diye söze başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ne güzel ağlıyorsunuz. " dedim. Burnunu çeke çeke gülümsedi. "İnsani her şeyi olağan karşılıyorsunuz. Zaten bir dostum şöyle dedi, "Gündoğdu'ya her şey anlatılır. O hiçbir zaman insanı yargılamaz. " Size her şeyi anlatmaya geldim. " Yağmurlu bir akşam üstü, gülümser yüzle sessizce ağlayan hanımefendiye, "Sizi dinliyorum. " dedim.

1987 yılının martında 18.00 sularında buluştuğumuz hanımla konuşmamız böyle başladı. Sonra devam etti. Günlerce... Bazen bir çayevinde oturduk, bazen uzun uzun yürüdük. Birkaç kez evine gittim. Hep o anlattı. Ben dinledim. Kimi yerde sorularım oldu. Sonra bir gün, "İşte böyle" dedi, sustu. Şimdi olaya girmeden önce şunu söylemeliyim. 46 yaşındayım. Birçok insan tanıdım. Ama böylesine nazik, böylesine kibar bir hanımefendiye rastlamadım. Son gün... ayrılırken... ben, yine önüme gelene küsmüş yazmıyordum. Bir köye yerleşmeyi düşünüyordum. "Biliyorum" dedi, "yıpratıcı bir mücadelenin içindesiniz. Lütfen kendinize dikkat edin". "Merak etmeyin." dedim. Kapının önünde göz göze geldik. "Yazmalısınız ama" dedi. "devam etmelisiniz mücadeleye." Gülümsedim. Ellerini tuttum. "Sağolun." dedim. Vedalaştık. Merdivenlerden inerken bir his... belki bir daha hiç görüşemeyecektik. Sokağa çıktım. Sevdiği adamı düşündüm. Her yerde adamın izleri vardı. O izlerin üstündeydim. Beş on adım sonra döndüm. Penceresine baktım. Tül perde

hafifçe oynadı. Kadın ordaydı... pencerede. Elimle selam verdim. Tam bu sırada sokak, sanki silah sesleriyle sarsıldı.

"Hayır... olamaz... olamaz" diye bağırıyordu kadın.

*

İşin Özeti

Hanımefendi 1932 yılında doğuyor. Liseyi bitirdiği yıl baba ölüyor. Aile sıkıntıya düşüyor. Kız ilk isteyenle evleniyor. Koca iyi bir insan. Sağlam bir işi var. Zamanla bir hayli zengin oluyor. Evine iyi bakıyor. Kocanın kadınlarla ilgili görüşü şöyle. "Kadın denetim altında tutulmalı" Kadın evliliğinin ilk aylarında anlıyor bunu. İtiraz ediyor. İtiraz sert bir şekilde bastırılıyor. Dayak yok. İleri giderse dayak yiyebileceği sezdiriliyor. Bu olaydan sonra kadın, kendi deyişiyle "ürkek bir balık gibi denizin dibine" iniyor. Orda yaşıyor. Yirmi yıl sürüyor bu hayat. Orda kadın, dünya edebiyatının değerli eserlerini okuyor. Sonra klasik batı müziği... iki çocuk... biri kız, biri erkek. Kadın "çok gizli solcu. " Bu deyiş aynen onun. Kimse bilmiyor. Kocası bile. Burası önemli. Şöyle. Türkiye İşçi Partisi'nin bir toplantısı basılıyor. Koca atıp tutuyor. Kadın, "Yeter" diyor, "ben onlardan yanayım. Solcuyum" Koca şaşırıyor. Susuyor. Bu olaydan sonra ürkek balık biraz yukarı çıkıyor. Kadın n'aparsa yapsın izin almak zorunda. Arkadaş toplantılarına bile izin gerekli. Adam yetkesini göstermek için bazen izin vermiyor. Solculuk olayından sonra kadın bir adım atıyor. İzinsiz gidiyor toplantılara. Koca anlamazlıktan geliyor. Bir gün kadın eve geç kalıyor. Bile bile. Kıyamet kopuyor. Koca elini kaldırıyor. Kadın bir fiskede ayrılacağını söylüyor. "Orospu olursun. " deniyor. Kadının yanıtı. "Ha sen, ha beş on erkek, farketmez." Koca, eli havada olduğu yerde kalıyor.

1972 yılında ailenin kızı bir fabrikaya staj için giriyor. Bir dostun genel müdüre ricasıyla. Başka kentte. Kadın, genel mü-

düre teşekkür mektubu yazıyor. Yanıt geliyor. Kadın bir mektup daha yazıyor. Ona da yanıt. Bir mektup... bir daha derken, kadın ürküyor. "Neden?" soruma, "Duyarlı bir erkeğin mektuplarıydı. Köşeye sıkışmış soluk almak isteyen biri. Her mektubunu yanıt verebileceğim biçimde yazıyordu. Kadınca bir sezi belki, ürktüm" Genel müdür işin peşini bırakmıyor. Mektup... kart derken kadın yeniden yazıyor. Suskunluğu için "Rahatsızdım". diyor. Burda bir olay var. Mektupları okurken göreceksiniz. Kadın etkileniyor bundan. Mektuplaşma devam ediyor. 18 ay... İlk mektuptan yedi ay sonra karşılaşıyorlar. Temiz bir aşk başlıyor kadınla erkek arasında.

*

Mektuplar

Sevgideğer yol arkadaşlarım, şimdi siz, kadının erkeğe yazdığı mektupları okuyacaksınız. Erkeğin mektupları yok. Çünkü kadın, okuduktan sonra yakıyor mektupları. Hanımefendi şöyle dedi, "Mektupları bir de siz okuyun. Sonra isterseniz bu aşkın öyküsünü yazın. " Hepsini okudum. Mektuplar genellikle yirmi sayfa. Her şey var. Roman eleştirileri, görülen filmler, toplumsal olaylar. Sonra yavaş yavaş gelişen olağanüstü bir aşk. Olağanüstülük şurda. Aşk, gerçekle düş arasında gidip geliyor. Bir karanfil var. Adam, öperken, "Sana bir karanfil verdim. İyi sakla" demiş. Kadın, "Karanfili, boynumun sağ yanına, omzuma yakın bir yere öpücükle bırakmıştın." diyor. Buraya kadar bir şey yok. Sonrası önemli. Bir tartışma sırasında adam, karanfili istiyor. Kadın vermiyor ya da tersi. Kadın veriyor. Adam almıyor. Sinirli zamanda bile "Karanfil bir düştü. Bırak oyunu. " diyen yok. Biri, öbürünün düşünü zedelemiyor. Kadınla erkek... iki insan. hissedilen, anlaşılan, geliştirilen düşler... Aşkı devam ettirmenin yöntemi bu zaten. Düşlerin zedelendiği yerde yalnız aşk değil, hiçbir güzellik, soluk alamıyor. Ölüyor. Burda ölmüyor. Çünkü

düşler zedelenmiyor. Aşkın olağanüstülüğü tam bu noktada işte.

Mektupları okuyunca ayrıca öykü yazmak gereksiz geldi bana. Mektuplardan bir seçme yapmayı düşündüm. Hanımefendi kabul etti. Şimdi siz, benim seçtiğim bölümleri okuyacaksınız. Tarih, yer, kişi adlarını kaldırdım. Bazen ayraç içinde açıklamalar yaptım. Ara başlıkları da ben koydum.

Acaba buna öykü denebilir mi? "Bu öykü değil. " denirse kabul etmem. Sevginin bir parmak bile büyümeden yerlebir edildiği bir dönemde iki insan temiz bir sevgi yaratıyorlar. Bu sevginin öyküsünü, alışılmış estetik ölçülerimizle değerlendirmek doğru değil. Tam tersi. Estetik ölçülerimizi bu sevginin öyküsüne göre gözden geçirmemiz gerekiyor.

*

O Biliyor

Soru. Bu aşk yaşandı mı? Öyküyü dostlarıma okudum. Üç görüş çıktı. Birinci görüş. Hanımefendi mektupları kendi kendine yazdı. Böyle bir aşk yaşamadı. Yaşamış gibi düş kurdu. İkinci görüş. Hanımefendi filan yok ortada. Ben uydurdum bunları. Üçüncü görüş. Bu mektuplar yazıldı. Yaşandı bu aşk. Ama kim... kim yaşadı.

Tartışmaları dinledim. Şimdi konuşuyorum. Mücadeleyle geçen hayatımın beni getirdiği noktayı söylemeliyim. Ben, düş dünyamızda olup bitenlerin hayata geçirilebileceğine inanıyorum. Tabii bu yeni bir hayatın oluşumuyla mümkün. Düşlerimiz, kendine uygun yeni bir hayat ister. Sınırsız düşler, yeni bir hayat için harekete geçirir insanı. İşte bunun için düşlerimizi sınırlamak doğru değil. İnsan yaratabilir böyle tertemiz bir aşkı. Hissetmemiz yeterli. Hissedersek..: hissedebilirsek, temiz, köklü aşklar yaratabiliriz. Ancak böyle olursa hem kendimizi, hem berbat dünyamızı değiştirebiliriz. Bu aşkın yaşanıp yaşanmadı-

ğını hiç düşünmedim. Bu aşk yaşanmalı. Böyle bir aşkı yaşamak zorundayız. Püsürük ilişkilerle bir yere varamayız. Kendimizi insani anlamda gerçekleştirebilmemiz... bir başka deyişle güzel bir gerçeklikte varoluşumuz, yaratabileceğimiz temiz, köklü aşklara bağlı. Ben buna inanıyorum. Bu inancımın üstüne bütün varlığımı koyuyorum. İnsan bu noktaya gelecektir diyorum. Mutlaka. İşte bundan dolayı bu öyküyü, böyle bir aşkı düşte olsa bile yaratana... yaşayana... ona armağan ediyorum. O, kim olduğunu biliyor.

*

Mektuplar

Beyefendi, staj için kızıma gösterdiğiniz ilgiden dolayı size teşekkür ediyorum.

*

Mektubum sizi şaşırtmış. Haklısınız, birçok şeyleri olduğu gibi teşekkürü de unuttuk. Ben her şeye rağmen ilişkilerimde insani titizliğimi koruyorum.

*

Mektubunuzla birlikte genel müdürü olduğunuz fabrikaların ürünlerini tanıtan broşürleri aldım. Tabii, söz, bir ihtiyacım olursa önce size başvuracağım.

*

Beyefendi, onca işiniz arasında o güzel mektupları nasıl yazıyorsunuz, şaşıyorum. Anlattığınız filmi görmedim. Görenlerin söylediğine göre güzel bir filmmiş, siz de beğenmişsiniz... Kızım için övücü sözlerinizden ürpindirdi beni.

*

Merhaba, size biraz geç cevap veriyorum. Gelenim gidenim çoktu bugünlerde. Mektubunuz güzeldi. Kızımın medeni cesareti sizin de dikkatinizi çekmiş. Böyle olmasını çok istedim, böyle olması için çok çalıştım. Günlerimin nasıl geçtiğine gelince... Bazen eş dost ziyaretleri... Çalışan bir kadın değilim. Günlerim daha çok kitap okumakla geçiyor. Klasik batı müziğini pek severim. Zengin bir plak kolleksiyonum var. Eskiden gidemezdim konserlere, şimdi kaçırmıyorum. Gördüğünüz gibi ilginç değil hayatım...

*

Sayın Genel Müdür, dün radyoda konuştunuz, Türkiye'nin nasıl kalkınacağını anlattınız. İyi oldu. Bir an için bir genel müdürle mektuplaştığımı unutmuştum. Açık oturumda Türkiye'nin kapitalist yoldan kalkınacağını söylediniz. Sayın Genel Müdür, sizi, doğru ve haklı bulmuyorum. Bu mektubumdan sonra umarım kızımı işten atmazsınız. Anlayamadığım nokta niçin o kadar serttiniz. Beethoven'i gerçekten seviyor musunuz?

*

Mektubunuzu aldım. Türkiye'de solcular hata yapmış olabilir. Sizler hiç hata yapmadınız mı? Solcular hata yaptıysa bu hatalarının bedelini canlarıyla ödediler. Siz... ya sizler. Hayır, bu konuda size asla hak veremem. Kızımın işine devam edeceği garantisi için teşekkür ederim. Gazetede sizin görüşlerinizi eleştiren bir yazı okudum. Gönderiyorum, biraz sert ama (ben sertlikten hiç hoşlanmadım) haklı.

*

Merhaba... Makaleye cevap veren uzun mektubunuzu aldım.

Bunu bana değil, gazeteye göndermeniz gerekmez miydi? "Çalıştım, okudum, mücadele ettim, genel müdür oldum." diyorsunuz. Özür dilemeden söylüyorum, bizim kapıcımız da çok çalışıyor, ama adamcağızın genel müdür olma şansı yok. Sizin işçileriniz de çalışıyor. Ben, sizinle onlar arasında bir fark göremiyorum. Makamınızda biraz da bunları düşünün.

*

Merhaba... Nazik mektubunuzu aldım. Sandığınız gibi değişik bir insan değilim. Siz hırslı bir insansınız. Düşüncelerinizin tartışmasız kabulünü ister gibi bir tavrınız var. Bu, en azından benim için mümkün değil. Size iyi günler diliyorum.

*

(Bu mektuptan sonra kadının mektupları kesiliyor. Bir ay... Bu bir ayda adam, kadına iki mektup, bir de kart gönderiyor. İşte bu karttan sonra mektuplaşma yeniden başlıyor.)

*

Merhaba... Hayır, size dargın filan değilim, rica ederim. Bir rahatsızlık nedeniyle mektuplarınıza cevap veremedim. Bugün kartınızı aldım. Çok güzel, pek beğendim. Bakmasını bilmek bu mu? Ben bu konularda pek beceriksiz ve kararsızım. Peki, Beethoven'i dinlediğinize ve sevdiğinize inandım. Dileğinize katılıyorum.

*

Merhaba... Dün tuhaf bir şey oldu. Kapım çalındı, açtım, bir bey, doktormuş. Beni muayeneye gelmiş. Şaşırdım tabii, doktor filan çağırmadığımı, bu işte bir yanlışlık olduğunu söyledim. Doktor, meğerse sizin arkadaşınızmış, siz istemişsiniz beni gör-

mesini. Çok nazikti, ister istemez muayene oldum. Bir gün geçti aradan, ama şaşkınlığımı atabilmiş değilim. Eve doktor göndermek de nerden geldi aklınıza. Evli olduğumu unutmayın. Ürkütücü bir ortamda yaşıyoruz üstelik. Herkes çok meraklı özel hayata. Bütün bunlara rağmen teşekkür ediyorum size.

*

(Bu olaydan sonra yeni bir döneme giriliyor. Bunu, şöyle anlattı kadın. "Deniz kıyısında güneşi seyrediyordum. Sakin, sessiz bir havada batıyordu güneş. İçim sızlıyordu. Sanki güneşi, hem ilk kez, hem son kez görüyordum. Birden hava patladı. Fırtına koptu. Güneşle birlikte kocaman bir dalga üstüme geldi. Bir yanım yanıyordu sıcaktan, bir yanım buz kesmişti soğuktan. Şaşkındım. Korkuyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Onun mektuplarını bekliyordum. O, her mektubunda kapalı yüreğimi açıyordu.")

*

Bu Sözü Hiç Kimseden Duymadım Ben

Merhaba... Elimde kalem, öylece oturuyorum dakikalardır. Ondört sularında aldım mektubunuzu. Sonra bir coşku başladı, bir sevinç. Sanki bahar gelmiş. Mektubunuzu çantama koydum çıktım dışarı. Gözlerim dolup boşalıyor. Peki nedir bu çoşku, nedendir? "Sizi kim ürkütmeye kalkarsa canına okurum. " diyorsunuz. Neden seviniyorum bu sözlere. Hani hiç kimseye ihtiyacım olmadan yaşardım ben. Kimseye güvenmem gerekmezdi. Kimsenin canının okunmasına -benim yüzümden- kıyamam. Bunu hiç istemem sizden. Neden bu kadar sevinç o halde? Yorgun sırtımı yumuşak, sıcak bir yere dayamışım daha cesur bakıyormuşum gibi insanlara. Çünkü bu sözü hiç kimseden duymadım ben. İstedim mi hiç? Bilmiyorum. Öyle alışkınım ki

en doğal haklarımı bile savaşarak almaya, yanımda kimse olmadan üstelik. Hayır... hayır, lütfen bugün veya yarın benim için kimseyi gücendirmeyin. Ama "Bunu yapabilirim sizin için" sözünü duymak şaşırtıcı bir biçimde etkiledi beni.

*

Sözünüzde Durun

Nazik olmaya, çekingen olmaya zorunlu değilim. Size "Bana yazın, lütfen bekletmeden yazın " diyecek kadar neden açık yürekli olmayayım. Gerçek insan sıcaklığını nasıl özlemişim yıllardır. Nasıl alışmışım ellerimin üşümesine. Mektubunuz önümde. "Bu güzel dostluğa, mektuplarla başlayan bu ilişkiye, sizin güzel duygularınıza bir milim toz düşmeyecek. Benden dolayı asla üzülmeyeceksiniz, pişman olmayacaksınız, yüzünüz hiç bulutlanmayacak" diyorsunuz. Bu sözünüzü tutun lütfen, bu sözünüzde durun... Yanlışlarım ve çirkinliklerimle, beynimde dolaşan sözcüklere yetişmeyen ellerimle, iç dökmelerimle bileyim ki siz, benim merhaba diyebileceğim bir insansınız. Güzel bir dünya istiyorum. Kimsenin kimseyi özel yaşamı için kınamayacağı bir dünya... İnsanlarda toplum bilincinin geliştiği bir dünya, insanların üretmek için yarıştığı, yaşamak için (sömürmek ve savaşmak için değil) bir dünya... Mutlu olmayı seviyorum. Mutluluklar yaratıyorum kendime. Günler uzadı diye seviniyorum... Sizi dinliyorum. Birbirimize anlatacak şeyimiz kalmadığı güne kadar dinleyeceğim, anlatmaktan bıktığınız güne kadar.

*

Mutluluk

Pazartesi günü bakın ne yaptım. Bir çay demledim, sigaramı alıp alıp pencere önüne oturdum. Gözüm yolda. Kesinlikle biliyorum. mektubunuz gelecek. Sonra güldüm kendime. Şaşırdım

da. Hani gelmezse mektup, korkunç bir düş kırıklığı yaşayacağım. Binbir özür bulacak mantığım. Aklım azarlayacak yüreğimi. Daha büyümedin mi diyecek. İnsanların pekçok uğraşı var, işi gücü var. Hepsini biliyorum. Yine de düş kırıklığı, o hüzün bütün gün kemirecek yüreğimi. Bu duygu çok hoşuma gitti. Yıllardır böyle beklememiştim... Ne tuhaf cesaret değil mi, sizin mektubunuzu beklerken yaşadığım duyguları olduğu gibi yazıyorum. Biliyor musunuz ben, birçok şeyi erteledim. Artık ertelemek istemiyorum. Düşünmeyi, güzel dostluklar kurmayı, ağlamayı ertelemek istemiyorum. Bastırılmış, biriktirilmiş duyguların, isteklerin ağırlığını istemiyorum. Varlığımı ezen bedeller ödemek istemiyorum. Nasıl anlatsam, yaşamak istiyorum. Kırgınlıklarımla, üzüntülerimle, o korkunç umudumla, iyimserliğimle sorumluluklarımı unutmadan yaşamak istiyorum. Mutluluk nedir? Bunu soruyorsunuz. Düşünmek istemiyorum. Hep birini mutlu etmektir dedim mutluluğa. Şimdi içime dolan sevinç mutluluktur diyorum. Ne kadar sürerse sürsün. Yaşlanırsam, yaşlanacak kadar yaşarsam güzel şeyler düşüneceğim. Mutluluk zamanlarımı... Nasıl da coşkuyla beklemiştim o mektupları diyeceğim. Yaşamıma renk katmışlardı. Mektuplarımı beklediğinizi ve bana yazmaktan mutluluk duyduğunuzu söylüyorsunuz. Mektuplarımı beklediğiniz ve yazmaktan sevinç duyduğum sürece yazacağım. Yazmak sıradan bir iş gibi gelirse bir gün, yazmam. Yazmanızın bir külfete dönüştüğünü sezersem de yazmam. Siz de benim gibi yapın. İçinizdeki kıpırtı biterse söyleyin bana. Bir şeyin tam zamanında bitmesi yıkmaz beni. Beni yıkan bitmiş şeyleri yük gibi taşımak...

*

(Mektuplaşma başladıktan altı ay sonra adam "Görüşelim"

diyor. Üç mektup bu tartışılıyor. Kadın önce çekimser davranıyor. Bu konuda şöyle dedi, "Bir görüntü çizmişti bana hiç kuşku yok. Ben de ona bir görüntü çiziyordum. Yüzyüze geldiğimizde bu görüntüler yıkılabilirdi. " Sordum. "Nasıl fizik çizmiştiniz?" Gülümsedi. "Fizik değil davranış görüntüsünden söz ediyorum. Oturup kalkma, konuşurken mimikler... gözler... Hep kibar... hep ince... yüzyüze gelince bu görüntüler yıkılabilirdi. Yıkılmasını istemiyordum. Çok güzel mektuplaşıyorduk çünkü. Görüntünün yıkılacağından korkuyordum. Ama beni mektuplarıyla mutlu eden adamı da merak ediyordum. Sonunda kabul ettim yüzyüze gelmeyi".)

*

Size Veriyorum

Ev düşünüze inanamadım. Benim için düşündünüz öyle mi? Benim düşüme girdiniz, paylaştınız, alıp yüzlerce adım öteye götürdünüz. Ne kadar şaşırtıcı bir insansınız siz. Ne kadar güzel bir yüreğiniz var. Anlatsalar inanmazdım, bu dünyada sizin gibi bir insan, mümkün değil. Mutlu etmeyi ne güzel öğrenmişsiniz. Beni mutlu ediyorsunuz mektuplarınızla. Bunu seziyorsunuz değil mi? Tabii görüşeceğiz. Bundan daha çok istediğim bir şey yok. Bakın, ne kadar çocukça, belki kadınca yanlarım var. Geleceğinizi okur okumaz aynaya koştum. Görüntüm iyi mi? Sonra kahkalarla güldüm. Nasıl istemem sizi görmeyi. Aylardır içimi sevince boğan kim? Dünyayı ve hayatı bana sevdiren insanı merak ettiğimi neden saklayayım. Tabii şartımı biliyorsunuz. İtici gelirsem size lütfen kendinize eziyet etmeyin. Aynı şekilde itici gelirseniz bana, on dakika sonra izin ister kalkarım. Lütfen anlayın ve ısrar etmeyin. Beni çok mu açık yürekli buluyorsunuz, bu rahatsız mı ediyor sizi? Bakın sosyal demokrat modeli incelemenize çok sevindim. Siz, kaba ve vahşi kapitalizmi savunamazsınız. Size yakışmaz bu... Ben, coşkulu, hemen o an

duygularını söyleyiveren bir insandım. Sonra terbiye ettiler beni. Ama sizinle apaçık doğal oldum. Bugüne kadar yüreğimi hiç gizlemeden anlattım size. Yıllardır içimde duran, beni acıtan anılarım, üzüntülerim hafifledi size yazdıkça. İnsanlığımı yitirmediğime seviniyorum. Her şeyi çok seviyorum. İçimde güzel olan ne varsa size veriyorum. Severek, isteyerek veriyorum. Sizinle bir kez daha seviyorum dünyayı.

*

Sizin miyim?

Bilmek istiyorum bu nasıl bir duyarlık ki, sevdiğim, duymaktan kusursuz bir tad aldığım, özlediğim kelimeleri bulup yazıyorsunuz? Nasıl başarıyorsunuz bunu? Ne kadar şanslıyım. Önce gönül gözüyle tanıyorum sizi. Ne kadar şanslıyım. Önce yüreğimi görüp tanıyorsunuz beni. Bir çiçek uzatır gibi "Sizinim ben. " diyorsunuz ya, benim ol demeden. "O pıt pıt atan yüreğinizi elimde tutmak istiyorum. Korkmayın incitmem, kırmam. " diyorsunuz ya, kaç insan, kaç kadın öyle ön koşulsuz, pazarlıksız duyabilmiştir bu sözleri. İşte bu nedenle çok şanslıyım. Şaşkınım da. Yüreğim inanıyor istekle, özlemle, sevinçle. Aklım daha kuşkucu. Nasıl, nasıl ihtiyacım varmış size. Şaşırdım... Uzatmıyorum, yoksa saçmalayabilirim. Sahi, sizin miyim?

*

Yüzyüze

(Kadının oturduğu kentte bir otelin çay salonunda yüzyüze geliyorlar. Kadın, yüzyüze gelişlerini şöyle anlattı. "Hayatımda ilk kez mektupla flört ettiğim bir erkekle buluşuyordum. Müthiş heyecanlıydım, kalbim duracak gibiydi. Beni beğenmesi için dua ediyordum. Ama berbere gitmedim, süslenmedim. Beni doğal halimle beğensin istiyordum. Kapıdan girer girmez tanıdı. Kalktı. Yanıma geldi. Sonra durdu, bana baktı. "Siz o hanımefendisiniz" dedi, "... aradığım" Bu sözünü hiç unutmadım.

Siz o hanımefendisiniz... aradığım. " Birden o yıllara giden hanıma sordum. "On dakika sonra kalkmadınız?" Gülümsedi. "Dört saatin nasıl geçtiğini bilemedik. " Çayından bir yudum aldıktan sonra şöyle konuştu. "On dakika sonra kalkabileceğimi düşünmüştüm ya, on dakika sonra şöyle düşünüyordum. Bu adamla hayatta her şey olağanüstü yaşanır. Çünkü gözleri... bazen ağır ağır akan, bazen delice koşturan bir ırmak gibi bakıyordu. ")

*

Önemli Olayım

Mektubunuz geldi. Bir sevgi mektubuydu, sevindim. Sizin için yeni bir dünya olmak istiyordum, böyle olduğunu öğrenince sevindim. Evet, sizinle yeni bir dünya kurduk. Bu dünyayı seviyorum. Bu dünyada daha çok insanım. Mektubunuzda söylediğiniz gibi sakindim, ama görünüşte. Sizden hiçbir duygumu, hiçbir düşüncemi saklamayacağım. Görünüşte sakindim. Aslında bütün sinirlerim gerilmişti. Milyonlarca tınlama duyuyordum içimde. Beni beğenmenizi istiyordum. Sizi beğenmek istiyordum. Son kartını kullanan bir kumarbaz gibiydim. Dört saat sonra sizden ayrıldığımda, inanın, mutluydum. Benim için düşündüğünüz her güzel şeye gönül borcu duyuyorum. Sizin için, sizin gözünüzde güzel olmak istedim, istiyorum. Evet lütfen, sizin için önemli olayım. "Bu yüreği ben, görmeden sevdim, gördükten sonra daha çok sevdim. " diyorsunuz. Böyle olmasını istedim. Çok istedim. "Korumalıyız bu sevgiyi" diyorsunuz. Evet, lütten. Biraz öfkeli bir karakteriniz var. O yürekte öfkeyi, usul usul boşaltarak sevgiyle yerimi genişletmeye çalışacağım.

*

Seviyorum Bu Duyguyu

Bu kez çok mu gecikti mektubunuz, bana mı öyle geldi? Ya da o ara mektuptan sonra beklemek yanıltı beni. Dün aldım

mektubunuzu. Sevmek önemsemektir. Önce tanışsaydık, sonra sevgiden söz etseydiniz, güvenmezdim size. Şu an size güvenmemek bana saçma geliyorsa da, sanırım güvenmezdim size. Böylesi çok daha güzel oldu. Önce insan olarak sevilmek, sonra beğenilmezsem kaygılarını yaşamak, sonra dört saatin içinde bir yerlere, o güzelliğe varmak. "Seviyorum sizi" diyorsunuz. Hiç sakınmadan ben de söylüyorum. Sizi seviyorum. Bir mutluluk yaşıyorum günlerdir. Sizin için bu adam beni hiç incitmez diyorum. Ilık, güzel kokulu, perdeleri kapatılmış bir odadaysam eğer, bu odaya yalnız sizin girmenize izin verebilirim. Bir mutluluk yaşıyorum. Seviyorum bu duyguyu.

*

(İlk buluşmadan sonra adam, ayda iki kez kadını görmeye geliyor. Birkaç saat için. O günleri şöyle anlattı kadın. "Onu kırık dökük iskemleli çay bahçelerine götürürdüm. Lüks koltuklara alışmış bir genel müdürdü. Ama gık demeden otururdu. Garsonların önümüze paldır küldür koyduğu çayları sessizce içerdi. Her şeyden konuşurduk. Elimi tutmasına izin vermiştim. Gözleri ırmak gibiydi. Birkaç saat oturur, sonra geldiği gibi uçakla giderdi... Bir gün tam kalkıyorduk, birden sessizce ağlamaya başladı. "Seni seviyorum. Lütfen bana eziyet etme. " dedi. Eziyet ediyor muydunuz?" sorumu şöyle yanıtladı kadın, "Sevgisinin alışılagelmişin dışında olduğuna inanmıyordum. Gelgeç bir duygu sanıyordum. Bu, ona eziyet gibi geliyordu.")

Sevgi Sorumluluktur

Sonunda işi evime telefon etmeye kadar vardırdın. Ya o saatte kocam evde olsaydı... Sevgi sorumluluktur. "Seni seviyorum. Ne yapmamı istiyorsan yapayım. Beni bırakma, sana ihti-

yacım var." dedin. Şaşkınım. Senden yalnızca iyi düşünmeni istedim. Beni sevip sevmediğini iyi düşünmelisin. Rahatlaman için ilişkimizin hemen bitebileceğini söyledim. Bunda tedirgin olacak ne var. Her şey bitiyor bu dünyada. Şaşırttın beni. Sen zaten hep şaşırttın beni. Şaşkın ve üzgünüm. Birkaç saat için ta buralara kadar gelip gitmen... Amacın ne, bilmiyorum. Tedirginim üstelik kendimi iyi hissetmiyorum.

*

Ölmek İstiyorum

Koca bir gün yine doktor, tahliller, yine tahliller. Şimdi bekleyiş başladı. Her şey için... Canım çok sıkkın. Mutsuzum, nedenini bilmiyorum. Yüreğimde alışık olmadığım bir umutsuzluk. Nedenini bilmiyorum. Beni seviyor musun, yoksa beni sevmek mi istiyorsun? Bir düş mü görüyorum? Söylediğin kadar güzel miyim, gözlerim çok mu güzel sahiden? Belki bütün bunlar düş. Ta oralardan kalkıp birkaç saat için beni görmeye gelen sen, gerçek misin? Bir erkek, bir kadını bu kadar sevebilir mi? Hayır, sorun çıkarmıyorum. Sağlığım bozuk. Hemen ölmek istiyorum.

*

Karanfil

Geldin, gördün işte, hiçbir şeyim yok. Geçici bir rahatsızlıkmış. Belki ölüm korkusuydu. Gece nerde kaldın? Geldiğin zaman sanki senden ben sorumluyum. Gelip döndüğün zaman daha rahatım. Yoksa tedirgin oluyorum. Tuhaf bir duygu. Nerde kaldın? Gittin ya, içimde hırçın, huzursuz bir şeyler kıpırdamaya başladı. Bu sabah çay içerken bir hesap yaptım. Beş aydan bu yana birlikte olduğumuz saatleri topladım: 64.5 saat, 2.5 gün... İnsan ömründe 2.5 gün nedir? Her şey olağanüstü. Başım dönüyor düşündükçe. Bu sevgi bitecek. Hiçbir şey bu kadar olağanüstü olamaz. "Sen benimsin. " diyorsun. Bir türlü alışamadım bu sevgiye. Şaşkın şaşkın düşünüyorum geriye ba-

kıp. Hâlâ korkuyorum. Beni, herşeyden bağımsız, hesapsız, kitapsız, bütün koşullarımla seviyor musun, böyle sevebilecek misin? Benden ayrılırken nasıl ağlayabiliyorsun? Karanfili yerine koydum. Senden bir ricam var. Bir ırmak gibi bakıyorsun ya o bakışı paylaşmak istemiyorum. Lütfen kimseye bakma öyle. Sonbahara kadar sabret, sonbaharda biter bu sevgi.

*

(Deniz kıyısında yürüyorduk. Sarayburnu'nda. Esintili bir gündü. Sarı eşarp... uçuşup duruyordu boynunda. "Bu sevginin sonbaharda biteceğini nerden çıkardınız?" dedim. "Siz" dedi, bir yazınızda, "Ağla çocuk, korkma. Bir insan gelir. Bulur seni. Omzunu verir, başını dayaman için. " dediniz. Siz, hepimizin yaşadığı, ama bir türlü anlam veremediği, bu yüzden tedirgin olduğu bir duyguyu bilince çıkardınız. Hepimiz bir insan ararız. Yıllar sonra karşıma çıkan bu adam, bir insan mıydı, yoksa sizin deyişinizle püsürük müydü? Bunu anlamak için sonbaharda harekete geçmeyi düşünüyordum. Elime fırsat geçince daha önce davrandım. " "Yüzde on şans tanıdığınız olay" dedim. "Evet" dedi. "O gün iç dünyam şu deniz gibiydi. " Deniz... Esintili havada kabarıp duruyordu. "Ya bir insanın omzunda durulacaktım ya da bir püsürüğün açtığı delikten boşalıp gidecektim. " Kadına baktım. Gözlerine... orda yeni bir dünyanın mimarisini gördüm.)

Yüzüne Bakmaktan Korkmadım

Dün akşamüstü eve girdim. Şaşırdım. Bir an benim burda ne işim var diye düşündüm. Sonra oğlum geldi. Anladım... Kırk dakika sonra senden ayrılışımın 24. saati dolacak. Biliyorsun,

benimle otogara gelmemen için ısrar ettim. O durgun, o hüzünlü halini yaşamak istemedim. Fakat Sevgilim, benimle otogara kadar gelmeseydin, kendimi sokakta bırakılmış hissedecektim ve kırılacaktım sana. Sevgilim, otobüs kalkınca ağlamaya başladım. Sevgilim, sana önemli şeyler söyleyeceğim. Bir tanem, seninle sevişmeyi hiç düşünmedim önceleri. Sen mektuptun, sestin. Tenimin etkilenmesine izin yoktu. Çünkü ben cinselliği sevmiyordum. Haziranda ayrılırken bir an için hissettim, kısacık bir an, beni istediğini. Şaşırdım, çok etkilendim. İnanamayacağın kadar çok. Allak bullak oldum. Temmuzda öpüştük. Sevgilim, öpüşmek çok değişik duygular uyandırdı bende. Erkeklere has diye düşündüğüm duygular. Çok güzeldi. Ama senden kuşkuluydum. O gün karar verdim. İlk fırsatta yatacaktım seninle. Bu, bir kumardı. Sen, beni, yatakta darmadağın edecektin, bana tecavüz edecektin, yıllarca yapıldığı gibi. Sonra bu ilişki bitecekti. Ama sana yüzde on şans tanıyordum. Seni seviyordum çünkü. Seninle yatarsam yüzde doksan biliyordum bu güzellik ezilip gidecekti. Hissettin bunu. Kaçındın benimle olmaktan. Ama o yüzde on var ya, yıllarca güzel bir sevişme olmalı, kendimi talan edilmiş hissetmeyeceğim, bedenimle yüreğimin ayrıldığı sabah yüzümü saklamak istemeyeceğim bir sevişme olmalı diye kendimi temiz tuttuğum o yüzde on var ya o şansı yalnız sana tanıyordum. Sen çok dikkatlisin bana; beni çok iyi hissediyorsun. Biliyorsun, yemek arası teyzemlere telefon ettim göya. Etmedim. "Teyzemler yok, nerde kalacağım." dedim. Beni evine davet etmeni bekliyordum, böyle bir şey yapsaydın, seni tokatlayıp lokantadan ayrılacaktım. Çok ciddiyim. "Otelde tek kişilik bir oda ayırtalım. " dedin. Oda ayırtalım demedin, tek kişilik dedin. Beni iyi hissediyorsun, belki çok şanslısın. İkisi de beni korkutuyor. Sabaha kadar seninle kalmak istediğimi söyleyince, "Arabamla gezeriz. " dedin. Sonra sabaha karşı o ben-

zincide "Motel" yazısını görünce "Burda kalmak istiyorum. " dedim. "Seninle. " Şaşırdın. Kusura bakma Sevgilim, şansımı denemek zorundaydım. Motelciyle konuşman epey sürdü, adamı razı etmek için yüklüce para verdin herhalde, zavallı Sevgilim. O iki yataklı odayı hiç unutmayacağım. Yatağa elbisenle uzandın. Bir adım uzağında, öbür yatakta ben... Sevgilim. "Yanıma gel. " dedim. O an... o an yüzün aydınlandı. Odaya güneşler doğdu. Ölüm gibi, bir uçuruma atlar gibi, korkup annesine sığınan bir çocuk gibi göğsüme saklandın. Bir saniyesini bile kaçırmadım. Her şey vardı yüzünde. Sevinç, korku, sızlayan her şey, zayıflık, güçlülük... Sevgilim, yüzde on şansımı kullandığım için mutluyum. Hayatımda ilk kez kazandım. Yalnız seni değil hayatımı kazandım. Kocaman bir şaşkınlıkla, kocaman bir doğallıkla, kocaman bir rahatlıkla seviştim seninle. Beni severken, beni alırken beni besleyeceğini nerden bilebilirdim ki. Hiç eksilmedim. Hiç incinmedim. Kadın olduğum için sevindim, ne kadar güzelmiş kadın olmak. Sabah o kafeteryada kahvaltı ederken yüzüne bakmaktan korkmadım. Oysa seninle yatmıştım. Sevginle, gözlerinle sildin kaygılarımı. Beni pırıl pırıl parlattın, ışıklandırdın, yücelttin.

*

("Yüzde on şansı niçin yalnız ona tanıdınız?" dedim. Evindeydik. Salonda karşılıklı oturuyorduk. Akşam sularıydı. Hava kararıyordu. Yüz çizgilerini göremiyordum. Niçin ona. " dedi, sustu. Bir süre suskunluğu yaşadık. "Temmuzda öpüştük." dedi. "Havaalanında. Elinde çantası vardı. Aramıza koydu. Dizimle ittim çantayı. Uzun uzun öpüştük. Bu yüzden uçağı kaçırdı. Öpüşürken kadın yanlış anlamasın diye araya çanta koyabilecek kadar kibar, öpüşme yüzünden uçak kaçıracak kadar deliydi. "

Sustu. Alacakaranlıkta... onu düşünüyorduk... sevdiği kadınla öpüşürken uçak kaçıran adamı... "Son uçaktı" dedi, "hangi kadın böyle bir adama o şansı tanımaz. " Sonra şöyle devam etti. "Uçağı kaçırdığını anlayınca pek gülmüştük."

*

Çok Korkuyorum

Marmaris'teyim... Mektubunu okuyorum. Açıklamaların doyurucu değil. Sen ne tuhaf adamsın. Seni övdüğüm zaman "Evet bütün kadınlar bana hayrandır. " diyorsun. Eleştirdiğim zaman 'beş para etmezin biriyim" diyorsun. Bütün kadınlar hayransa git onlara dedim. Gazetelerin sosyete sayfalarında onla bunla yanak yanağa oturan erkek Sevgilim olamaz. Kesin kararlıyım. Seni bırakıyorum... Bu satırları yazışımın üstünden on gün geçti. Şimdi evdeyim. Bir mektubun daha gelmiş. Okumadan çözüldüm. Şimdi bak, ta baştan tanışsaydık seninle, evlenseydik, çocuk yapmazdım. Ben çocuğu severim ama sana çocuk yapmazdım. Sen, tuhaf biçimde, alışık olmadığım biçimde kıskançlık duygusu yaratıyorsun bende. "İlişkimizi bitirirsen, kendimi öldürürüm. " diyorsun. Hayır, sensiz bir dünya düşünemiyorum. Sakın böyle bir şey yapma. Tek Sevgilin olduğumu ispat etmeni istedim. Niçin böyle oldu? Seni ben istedim. "Gel" dedim sana. Pişman olmadım. Ama sonra utandım bundan. Bir gün beni yaralarsın diye çok korktum. Başkasını seversin diye de çok korkuyorum. Son kalem de yıkıldı işte. Hırçınlığımın gerçek nedeni bu. Senden vazgeçemez hale gelmek ölecek kadar korkutuyor beni. Benzinci bir tuzaktı. Korkudan ağlıyorum şimdi. Beni incitir, hırpalar, yüreğimi önemsemeden yaklaşır bana, silerim yüreğimden. Tersi oldu. Çok şaşırdım. Saatlerce sevdin beni, her hücremi öptün. Kadınlaştırdın beni. Kadınlığın güzelliğini sende anladım. Tenimin kıpırtısını korkuyla dinliyorum gece yarıları. Bedenimi yeni tanıyorum. Korku-

dan uykularım kaçıyor. Kendimde olmadığını, hiç olmadığını sandığım bir yanımı ortaya çıkardın. Bu bedeni hiç tanımadan yıllarca taşımışım. Şimdi sensiz yapamam. Ben senle hafif bir flört düşündüm. Şimdi olağanüstü bir aşk yaşıyorum. Korkuyorum. Elim, yüzüm, ağzım, tenim hepsi sen. Seni benim kadar hiç kimse sevemez. Annen bile. Ben annenin olamayacağı bir boyutta varım. Bunları hiç düşünmemiştim. Sevgilim, yüreğimle bedenim birleşti. Yeni bir insan oldum. Bütün bunlar beni çok korkutuyor. Çok korkuyorum. İlk kez fala baktırdım, bu kış sonu ayrılacağız. İstersen hemen şimdi ayrılalım.

*

(Bunalımı, bir başka bunalım... fabrikada çıkan olaylar bastırıyor. Genel müdürün yönetimindeki bir fabrikada olaylar çıkıyor. İşçiler coplanıyor. Kadın tavrını koyuyor.)

Telgraf (Yıldırım)

İşçi coplatan bir adamın hiçbir şeyi olamam. Sen, bilgini, gücünü çalışandan yana koymalısın.

*

(Yıllar sonra olayı şöyle anlattı kadın. Bir yandan basın, bir yandan patronlar, bir yandan işçiler... bir de ben... Zavallı Sevgilim, hepimize dert anlatmaya çalışıyordu. Sonunda biz kazandık. O zaman şu telgrafı çektim. "Teşekkür ederiz. Seninim.")

Bebek

Mektubun geldi. Hemen yıkadım ellerimi, kuruladım. Açtım mektubunu, önce göğsüme bastırdım. Sen nefis bir adamsın. Hiç kaygılanma Sevgilim, biz bebeğimle evde seni bekliyoruz.

Bu duygu yalnız seninle yaşanır diye düşünmüştüm. Yalnız kendim için değil, bir erkeğin sevgisini, somut, içimde canlı duymak ve onu paylaşmak için, ona can vermek için yalnız senden hamile kalınır. Böyle düşündüğüm için istedim. Sana içimde can vermek istedim. Seni en üretken yerimde taşımak istedim. Çocuk doğurmanın, doğurganlığı kanıtlamanın, buna benzer toplum ilişkilerinin şartlandırdığı hiçbir duygunun yeri yoktu. Beni anladın. Sana minnettarım. Beni hele bu konuda tuhaf olmakla, mantıksız davranmakla suçlamadın. Doğuramadığım bebeğimizi sevdin. Sen geldiğinde iki aylık hamileydim. Söylemedim, tepkini bilemezdim. Ters davranışın öldürebilirdi beni. Bebeği doğurma demenden korktum, doğur demenden de korktum. Anlat diyorsun. Senden hamile kalmak istedim. Kaldım, seni 71 gün içimde taşıdım. Geçen hafta aldırdım. İsterken bile yaşam hakkı olmadığını biliyordum. Ne çok isyan ettim, bilsen. Şimdi bir boşluk duyuyorum. Pişman değilim. Biraz hüzünlüyüm, biraz ağlıyorum, biraz özlüyorum. Sağol Sevgilim, sevgimizin derinleştiğini söylüyorsun. Unutulmaz 71 gündü. Gülmem geliyordu düşündükçe, içimdeydin. Bin kez dünyaya gelsem, seninle yaşadığım her anı, bir saniyesini değiştirmeden yeniden yaşamak isterim... Peki Sevgilim, hamile kaldığım gün yavrumuzun doğum günü olsun, her yıl kutlayalım.

*

Uykum Kaçarsa

"İnsan oldum, erkek oldum, sana minnettarım." diyorsun. Sağol. Bu sevi insanlaştırdı bizi. Beni her yerde öpeceğini söylüyorsun. Tabii Sevgilim, bunca yılı kaçırdığımıza göre her yerde öpmelisin beni. Evimizin her köşesinde, her noktada sevişmeliyiz. Sonra yatarız. Ama sakın aldanma. Ben bazı geceler seni uyandırırım. Sırf naz olsun diye. Sarıl bana, beni öp diye.

Sevdiğini söyle diye. Üşüdüm, korktum derim. Sakın kızma, küçücük bir öpüş, sıcak bir sarılışla yeniden sakinleşirim. Seninle uyumak bana olağanüstü bir şey gibi geliyor. İlk geceler uyuyamam herhalde, sevinçten, heyecandan... Sevgilim, beni aldatırsan delice şeyler yapabilirim. Bu konuda çok ciddiyim. Irmak gibi hiçbir kadına bakma olur mu...

*

Küsüm Sana

Bana bağırdın telefonda. Bir ömekti o söylediğim. Beni aldatırsan üzerim seni, belki beş para etmez biriyle olurum dedim. Yine de bağırdın bana. Yanımda olsan ağlayarak sana sarılırdım o an. Sen bana bağırırken yüreğim öyle sıkıştı ki yalnız sen avutabilirdin beni. Seni seviyorum. Ama aldatmanı kabul edemem. Cezalısın, bu hafta mektup yok sana. Küslüğüm sürüyor, gönlümü almayı beceremedin. Elim kolum, yüzüm, oturuşumla sana küslüğümü sürdürüyorum. Gönlümü sevindireceğin zamanı bekleyerek. Avuntu arayarak değil. Senden bekleyerek. Hadi, ya mektupla, ya telelonla gönlümü al... Az önce mektubun geldi. Bütün üzüntüne rağmen kırıcı tek söz yok. Gönlümü alıyorsun. Barıştım. Üzülme. Üzülmene dayanamıyorum. Üzüleceksen bile ben üzmeliyim seni, başkaları değil. Ben sonra gönlünü alırım senin.

*

Korkaksın Sen

Son beş altı mektubunda ilişkimizi saklama konusunda uyarıyorsun beni. Otelin salonunda görüldük ya, arkadaşların "Bu güzel hanım kim?" dediler ya, sen de kem küm ettin. Anlayışla karşıladım kem küm etmeni. Şimdi durmadan uyarıyorsun beni. O adamları görmem mümkün değil, görsem bile ne söyleyebilirim. Sana nasıl garanti verebilirim, bilemiyorum. Madde madde yazıyorum. 1- İlişkimizden kimseye söz etmedim. 2- İ-

lişkimiz duyulursa kocam beni boşar. Bu riski göze almasam sevmezdim seni. 3-Özel gelirim yok diye başına kalırım sanma. 4- Bu ilişki nedeniyle başıma bir şey gelirse sana ödetmem... Aklıma gelmiyor, başka korkuların varsa garanti vereyim. Bu işe eğlenerek mi baksam, oturup ağlasam mı gerçekten bilemiyorum. Sen korkaksın. Başına kalacağım diye korkuyorsun. Korkma. "Karanfili ne yaptın?" diye soruyorsun. Sen o karanfili, boynumun sağ yanına, omzuma yakın bir yere öpücükle bırakmıştın. Günlerce yanmıştı boynumun orası. Sen gidebilirsin, karanfili vermem, bebeği de... Senin üstünde olağanüstü bir etkim varmış. Evet, var. Müthiş bir korku. Korkma sana dert olmam. Bitirelim, sen de rahatla.

*

(Bundan sonra bebekle karanfil tartışması başlıyor. İkisi de karanfille bebeği koruyor. Adam. "Bebekle karanfili gönder. " diyor. Biliyorsunuz, karanfil bir öpücük. Bebekse 71 günlükken düşürüldü. Sonrasını şöyle anlattı kadın. "Sonunda geldi. İlişki duyulursa başıma kalmandan değil, kalmamandan korkuyorum." dedi. Bitkindi. Ağlaya ağlaya birbirimize sarıldık. Barıştık." Sordum. "Sert tartışmalardan sonra bile nasıl ezilmedi aşkınız?" Şöyle yanıtladı. "Bu aşk, bize hayatın bütünlüğünü öğretti. Yalnız sevinçli, neşeli biz akış değil hayat. Üzüntüsü var, kederi var. Biz bütün bunları tad alarak yaşadık. Kavgamız, sevişmemizden hiç farklı değildi.")

Ben Doğurdum Seni

"Sen benim neyimsin?" diye soruyorsun. Bunu sen bilmelisin. Şunu söyleyebilirim ama. Geceleri Sevgilin olmak isterim, yatakta. Sabahları çocuğun olmak. Sen işe giderken karın ol-

mak isterdim. Öğlenleri ftörtün. Daha ötesi belki. Akşamımı istediğin belli olmalı. Telefonla aramalısın. Bulamayınca endişelenmelisin. Akşamüstü, bir çay bahçesinde güvenilir bir dert ortağı... Bazen baştan çıkarmaya çalışan bir kadın. Eve dönüşlerinde yorgunsan annen olmalıyım. Terine, kirine aldırmayan (biraz azarlayabilirim) dinlen diye çırpınan bir anne. Biliyorsun ben doğurdum seni. İstediğim gibi sevmek, istediğim gibi sevilmek için... Neşeli günlerinde sabırsız bir sevgili olmak isterim. Şımarık, biraz özlemiş.

*

Sen Gittin

Sensiz ilk gün... Uzun, acılı, ağrılı. Son birlikteliğimizle 165 saate ulaştık. Bu sabah hesap ettim. Yaklaşık 7 gün. 16 ayda Sevgilim. Yaklaşık bir haftaya biz bir hayatı sığdırdık. İyi misin? Kaçar gibi bindin arabaya. Dur desem durur muydun? Ağladın mı? Ben sokak ortasında boşaldım. Ne ağlama, ne ağlama... Bu kez gitmeyecek gibiydin, ayrılmayacaktık. Gel deseydin gelirdim. Sen gittin, hiçbir şeyin tadı kalmadı. Sen gittin, dağıldım. Parça parça oldum. Her parçam bir yerde.

*

İnsan Olmalı

Lütfen tartışmayalım, kocamla ben konuşacağım. Bak Sevgilim, iç dünyamı vermediğim, dokunmaması için yıllarca ayrı yattığım birine bundan böyle gövdemi veremem. Bana saçma sapan gelen şeyleri anladım. Bunca, yıldır bütün öğrendiklerim yanlıştı. Ne küfür basitliğindeydi sevişmek, ne bir ihtiyaç. Ama kocama gövdemi verirken acı çekiyordum. Şimdi anladım. Asıl ahlâksızlık buymuş meğer. Sevmeden yatmak. Kırılıp dökülüyordum, kendimden utanıyordum o benle yattıkça. Bu çok canımı sıkıyordu. Neden böyleydim ben? Bilmecenin eksik parçasını senle çözdüm. Seninle bütün oldum. Özgürlük düşünce-

me ters olduğunu sandığım şeylerin kişiliğime zarar vermediğini gördüm. Aşk, beni koruyordu bütün dünyaya karşı. Onurumu kazandım. Zorbalığa dayalı bir ilişkiye son veriyorum. Kocamla ben başka açılardan birbirimize kan kusturduk. Onla konuşmamız biraz patırtılı olacak. Eskiden evde bir rezalet çıkıcak diye korkardım. Komşular duyacak diye ödüm kopardı. Şimdi sesini yükseltirse kapıyı pencereyi açacağım. Bu işi ben çözeceğim. Seven kadın böyle olmalı. İnsan olmalı. Aşkını savunmuş, dimdik ayakta.

*

Öykünün Sonu

Öykünün sonunu hanımefendiyle bir akşam üstü konuştuk. "Kocamdan boşandım. Ailem, dostlarım ağır bir şekilde suçladı beni. Bunalımlı günler geçirdik." dedi. Sonra şöyle devam etti. "1974 yılında evlendik. O sabah küçük kıpırtılarla uyandım. Açılan bir kapı, akan su, gürültü etmemeye çalışan birinin yürüyüşü... her şey onunla aynı evde olduğumu fısıldıyordu bana. Anlatılmaz bir mutluluktu bu. Düşündüğümüz, özlediğimiz her şeyi yaşıyorduk. Büyüyen bir sevgiyle geçti yıllar. 1980 yılı ocak ayının son günleriydi. Fabrikalar greve gidiyordu. Bu sırada sarı bir sendika grev kırmak için harekete geçti. Kocam sarı sendikaya karşı çıktı. Sarı sendika geriledi. Görüşmeler yine başladı. İşçilerin bağlı olduğu sendika işi yokuşa sürüyordu. Uyuşmazlığın grevle sonuçlanmasını istiyordu sanki. Kocam ortak bir nokta bulamıyordu, sendikayla patronlar arasında. En sonunda işçilere başvurmaya karar verdi. O gün bütün işçileri toplantıya çağırdı". Hanımefendinin anlattıklarına göre, öykünün sonu şöyle.

Sabah. Saat sekiz suları... Bir kadınla erkek... karı koca... Sabah kahvaltısından sonra ilk cigaralarını içiyorlar. Adam, çayından bir yudum aldı, karısına baktı, "Seni seviyorum. " dedi.

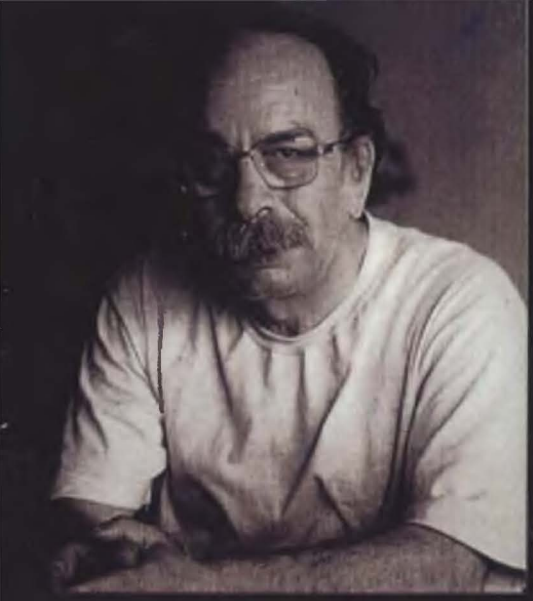
Kadın, buruk. "Traştan sonra öperken sevdiğini söylemedin ama. " "Öpmek sevgi değil mi" dedi adam. "Seni seviyorum" dedi kadın, kocasının dudağını öptü, "sen de böyle yapmalısın." Gülümsediler. Kalktılar. Kapının önünde, "Kendine dikkat et" dedi kadın. "Merak etme. " dedi adam. Kadının ellerini tuttu. Vedalaştı... Merdivenlerden inerken bir his... sanki bir daha hiç görüşemeyeceklerdi. Sokağa çıktı. Arabası az ilerdeydi. Yürüdü. Beş on adım sonra döndü. Pencereye baktı. Tül perde hafifçe oynadı. Kadın ordaydı... pencerede. Eliyle selam verdi. Tam, bu sırada sokak, silah sesleriyle sarsıldı. "Hayır.... olamaz... olamaz" diye bağırdı kadın. Üstünde sabahlığı... mavi... binbir telaşla sokağa fırladı. Az önce uğurladığı kocasını kucakladı. Delik deşik olmuş beden can çekişiyordu. Kadın, "Ölme... n'olursun ölme. " diyordu. Beş dakika sonra alt katta oturan komşular geldi. Doktor. Kadını zorla ayırdı. Adam ölmüştü. Gözlerindeki ırmak, kaldırımın dibinden dibinden akıyordu. Yavaş yavaş. Yağmurla.

*

Gülümsüyordu

'Evet, aynen böyle. " dedi kadın. Sağ eli alnında, başı hafif eğik ağlıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar, kurumuş ırmak yatağında ilerliyordu. Uyanan sularda... ırmakta buluşan aşk dolu hücreler. 71 günlük bebeğe can veriyordu. Karanfil kokuyordu su boyları. Irmak, yeni bir aşkla koşuyordu hayata. Yatağını temizleye temizleye.

Kadın, öncel bir sesle, "O yaşıyor. " dedi. "Nerde?" dedim. Başını kaldırdı. Bana baktı. Gözlerime. Gülümsüyordu.

Bu öyküleri, karanlık bir dönemde 1980-1987 yıllarında yazdım. Karanlık dönem devam ediyor. Her türlü insani etkinlik metalaştırıldı... insani değerler yerlebir edildi... aşk... kardeşlik... yolarkadaşlığı.

Kapitalist sınıf insanın, milyonlarca yılda mücadele ede ede kazandığı insani varoluşunu kırdı. Bu eserde işte o insanın serüvenlerini okuyacaksınız. Kaçgunda kendini yitiren...ya da insani varoluş için mücadele eden insanın serüvenlerini...Tanıdım mı bu insanları... belki. Belki de hepsini ben yaşadım...insanı...sizi.

Ben geleceğin güzel olacağına inanıyorum. İnsanı, ezen... sömüren... insanın, insani varoluşunu kıran kapitalist sınıf silinip gidecek. İnsan, ışıltılı bilinciyle... eylemiyle, sınıfsız... sömürüsüz bir dünya kuracak. Bu kitap, o güzel dünya mücadelesinde bir akanyıldız. Karanlık atmosfere giren... karanlığı bir iki saniye aydınlattıktan sonra eriyen... hissedenlerin hemen gördüğü... Akanyıldız.

ISBN 975-7446-40-8